

எறிமலை

நாவல்

தி. ஞானசேகரன்

எறிமலை

த. ஞானசேகரன்

53^{வது} வெள்ளீடு

நூல்
எரிமலை – நாவல்

Book
Erimalai - Novel

ஆசிரியர்
தி.குனாசேகரன்

Author
T.Gnanasekaran

பதிப்பு
முதலாம் பதிப்பு, 2018

Edition
1st Edition, 2018

நூல் வடிவமைப்பு
சுதா கோபி

Designed By
Sudha Gooby

பதிப்பகம்
ஞானம் பதிப்பகம்
3B, 46th ஆவது ஒழுங்கை, கொழும்பு 6
இலங்கை
தொலைபேசி: + 94 11 2586013
தொலைநெட: + 94 11 2362862
மின்னஞ்சல்: editor@gnanam.info
இணையத்தளம்: www.gnanam.info

Publisher
Gnanam Pathippakam
3B, 46th Lane, Colombo 6
Sri Lanka
Tel: + 94 11 2586013
Fax: + 94 11 2362862
Email: editor@gnanam.info
Web: www.gnanam.info

அடக்கம்பதிப்பு
குமரன் அச்சகம்,
கொழும்பு-6, இலங்கை

Printed By
Kumaran Press (Pvt) Ltd.
39, 36th Lane, Colombo 06, Sri Lanka.

Pages
(xx + 208)

Price
Rs. 600/=

ISBN

978-955-8354-81-0

This licensed work is free to use, share, remix, and redistribute with attribution to Gnanam Pathippakam, but not permit for any commercial work

முன்னுரை

பேசாப் பொருளைப் பேசும் நாவல்

யோசிரியர் துரை. மணோகரன்

முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
இலங்கை

இலங்கைத் தமிழ் நாவல் பல்வேறு பரிமாணங்களைப் பெற்று வளர்ச்சிகண்டு வந்துள்ளது. மக்களின் இயல்பான வாழ்வியலைப் பிரதிபலிப்பதோடு, அரசியல் பின்னணியைக் கொண்டு அமைந்த நாவல்கள் சிலவும் வெளிவந்துள்ளன. இலங்கைத் தமிழ் நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சியில், அரசியல் நாவல்களுக்கும் ஒரு தனி இடம் உண்டு. இவ்வகையில், இலங்கை எழுத்தாளர்களான செ. கணேசலிங்கன், செங்கை ஆழியான் ஆகியோர் முன்னணியில் திகழ்கின்றனர். புலம்பெயர் எழுத்தாளர் சிலரும் இலங்கை அரசியல் பின்புலத்தில் நாவல் எழுதியுள்ளனர். ஆனால், அரசியல் நாவல் முயற்சிகள் இலங்கை நாவல்துறையில் அவ்வப்போது இடம்பெறும் ஆர்வ முயற்சிகளாகவே அமைந்தன. இலங்கையின் பெரும்பாலான அரசியல் சார்பு நாவல்கள், அவ்வப்போது நாட்டில் இடம்பெற்ற அரசியல்ர்தியான சம்பவங்கள் ஊடாகக் கதையை வளர்த்துச் செல்வதைப் பிரதானமான அம்சமாகக் கொண்டுள்ளன.

இலங்கையின் புகழ் பெற்ற நாவலாசிரியர்களுள் ஒருவராக விளங்கும் தி. ஞானசேகரனின் ‘குருதிமலை’, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்து இலங்கையின் மலையைக் அரசியல் வரலாற்றுப்

பின்னணியில் அமைந்தது. ‘லயத்துச் சிறைகள்’ நாவலிலும் ஓரளவு மலையகத்தின் அரசியல் பின்னணி இழையோடுகிறது. இப்போது வெளிவரும் ‘எரிமலை’ என்னும் இந்நாவல், அவற்றினின்றும் வேறுபட்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்து யாழ்ப்பாணத்து அரசியல் வரலாற்றைப் பேசுகிறது. ஆனால், அவரது இந்நாவலில் அரசியலே பேசுபொருளாக விளங்குகிறது. இவ்வகையில் இது ஒரு தனித்துவம் மிக்க நாவலாக அமைகிறது. இதுவரை நாவலில் பேசாப்பொருளை இது பேசுபொருள் ஆக்கியிருக்கிறது.

1980களின் நடுப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்ட இலங்கைத் தமிழர் அரசியல் வரலாற்றினை இந்நாவல் பேசுகிறது. இலங்கையில் அப்போது கடுமையாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ், தமிழ் அரசியல் இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளும் முழுமூரமாக இடம்பெற்றன. இராணுவத்தின் அட்காசங்களுக்கு மத்தியில் தமிழ்ப் போராளிகளும் சளைக்காமல் இயங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அத்தகைய ஒரு சூழலிலேயே இந்நாவலின் கதை நகர்கிறது. இத்தகையதொரு நாவலை எழுதுவதற்குத் துணிச்சல் மிக அவசியம். 2015 வரை இத்தகையதொரு நாவலை வெளியிடக்கூடிய சூழ்நிலை நாட்டில் இடம்பெறவில்லை. காலம் கனிந்தபின் இந்நாவலை ஞானசேகரன் வெளியிட முனைந்தமை வரவேற்கத்தக்கது. இந்நாவலை நான் படிக்கத் தொடங்கியதிலிருந்து, இந்நாவலின் வெளியீடு எத்துணை அவசியமானது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கினேன். இந்நாவலின் வருகை, ஒரு குறிப்பிட்டகாலத்து இனப்போராட்ட வரலாற்றின் வெட்டுமுகத்தோற்றத்தை வாசகருக்கு உணர்த்துகிறது.

இத்தகைய ஒரு நாவலை எழுதுவதற்கு, எழுத்தாளர் என்ற அடையாளம் மட்டும் போதுமானது அன்று. அத்தோடு, வரலாற்று உணர்வும், அரசியல் அறிவும் துணைவரவேண்டும். இல்லையேல், இவ்வாறானதொரு நாவலைப் படைப்பது அரிது. நாவலாசிரியர் அத்தகைய தகுதிகளைக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை, நாவலைப் படிப்போர் அனைவரும் புரிந்துகொள்வர். தொழிலால் வைத்தியராக விளங்கும் நாவலாசிரியர், வரலாற்று உணர்வையும், அரசியல் அறிவையும் தமக்குள் வளர்த்துவந்திருக்கிறார் என்பது,

எவ்வரையும் ஆச்சரியப்படவைக்கும். இந்நாவல் இலங்கைத் தமிழின் இனப்பிரச்சினை பற்றி விரிவாகவும், விளக்கமாகவும் பேசுகிறது. இந்நாட்டின் இனப்பிரச்சினை பற்றி ஒரு முழுமையான பார்வையை வாசகருக்கு இது தருகிறது. அதற்கேற்பப் பாத்திரங்களும் வார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வார்க்கப்பட்ட அத்தனை பாத்திரங்களும் வகைமாதிரிப் பாத்திரங்களாக விளங்குகின்றன. டொக்டர்கள் மகேசன், மாலா தம்பதியினர், மகேசனின் தம்பி சந்திரன், வீட்டு வேலைக்காரன் மாரிமுத்து, விமல்சிறி, அவரின் மனைவி சமூகவியல் பேராசிரியர் திருமதி விமல்சிறி, அவளின் தங்கை அனுலா, செல்லையா மாஸ்டர், தனபாலன், ஒர் இயக்கப் போராளி, ஒரு கிழவி முதலான பாத்திரங்கள் கதையை நகர்த்திச் செல்கின்றன. வங்கிக் கொள்ளையில் ஈடுபட்டுக் காலில் காயமடைந்த ஒரு போராளியை, அவ் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் டொக்டர் மகேசன் வீட்டுக்குக் கூட்டிவருவதில் தொடங்கும் கதை, இராணுவத்தினரிடம் இருந்து ஒரு கிழவி அவனைக் காப்பாற்றுவதுவரை தொடர்கிறது. கதை ஒருபுறம் நகர்ந்துகொண்டிருக்க, அரசியல் அறிவு வாய்ந்த செல்லையா மாஸ்டருக்கும், திரு., திருமதி விமல்சிறிக்கும் இடையே இடம்பெறும் அரசியல் வாதப் பிரதிவாதங்கள் கலவயாக இனப்பிரச்சினை பற்றிய தேடலையும், தெளிவையும் வாசகருக்குத் தந்துகொண்டிருக்கின்றன.

ஒருபுறம் டொக்டர் தம்பதியினர் மனிதாபிமானர்தியில், காயம்பட்ட இயக்கப் போராளிக்கு மருத்துவ உதவிகளை வழங்கிக் கொண்டே மனம் பதறிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இன்னொருபுறம், அப்போதைய தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஆதரவாளரான செல்லையா மாஸ்டருக்கும், சிங்கள இனத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் விமல்சிறி தம்பதியினருக்கும் இடையிலான அரசியல் சார்ந்த உரையாடல்கள், மற்றொரு புறம் அஹிம்சைவழியில் அரசியல் பற்றிச் சிந்திக்கும் செல்லையா மாஸ்டருக்கும், விடுதலைப் போராளியான அவரது மகன் தனபாலனுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகள், பிறிதொரு புறம் கொழும்புச் சூழலைப் பிரதிபலிக்கும் சந்திரனுக்கும், தமிழர் விடுதலை பற்றிச் சதா சிந்திக்கும் தனபாலனுக்கும் இடையிலான

ஆனாலும் வேறுபாடுகள், வேறொரு புறம் தமிழ்னான் சந்திரனுக்கும், சிங்களப் பெண்ணான் அனுலாவுக்கும் இடையிலான காதல் தொடர்புகள் எனப் பல விடயங்களைச் சுற்றிக் கதை உலாவருகிறது.

இந்நாவலில் இடம்பெறும் ஒரு கிழவியின் பாத்திரம் என்னை மிகவும் கவர்ந்துவிட்டது. வெற்றிலையை வாய்க்குள் குதப்பிக்கொண்டு, இடம் பொருள் பார்க்காமல் எச்சிலைத் துப்பி, வைத்தியரிடம் ஏச்சினையும் வாங்கும் கிழவி, இராணுவ அதிகாரியையே நெஞ்சிலே பிடித்துந் தள்ளும் அளவுக்கு மனவலிமை வாய்ந்தவள். ஒன்றும் தெரியாதவள் போல் இருந்துகொண்டு, ஒரு போராளியையே இராணுவத்தினரிடம் இருந்து காப்பாற்றியவள். இவள் போன்ற தாய்மை உணர்வும், மனத்திடமும் கொண்ட பெண்கள், போராட்டக் காலத்தில் இது போன்று செயற்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிகிறேன். இக்கிழவிப் பாத்திரம் வெறும் கற்பனைப் பாத்திரம் அன்று. ரஷ்ய எழுத்தாளர் மார்க்ஸிம் கோர்க்கி படைத்த தாய், உலக வாசகர்களைக் கவர்ந்த அருமையான பாத்திரம். இந்நாவலில் இடம்பெறும் இந்தக் கிழவியும், வாசகர்களைக் கவர்ந்து வாழப்போவது நிச்சயம்.

பாத்திரங்கள் அத்தனையும் தத்தம் நிலைகளிலிருந்து விடயங்களை நோக்குகின்றன. பாத்திரங்கள் அத்தனைக்கும் நாவலாசிரியர் போதிய சுதந்திரம் வழங்கியுள்ளார். அதனால், அவை இயல்பாக இயங்குகின்றன. இனப்பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டு நாவல் நகர்வதால், இருவேறு இனங்களைச் சேர்ந்த சந்திரனும், அனுலாவும் பிறருக்குத் தெரியாமல் தமது காதலைப் பேணுவதும், இரகசியமாகப் பதிவுத் திருமணம் செய்துகொள்ளத் தீர்மானிப்பதும் நிகழ்கின்றன. இனப்பிரச்சினை எந்த அளவுக்கு, ஒருவரை ஒருவர் விரும்பும் இரு உள்ளங்களைப் பாதிக்கின்றது என்பது, நாவலில் சொல்லாமல் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்நாவலின் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு, பிரசார வாடை இல்லாமல் இருப்பதாகும். நாவலாசிரியர் மிக நிதானமாகக் கதையையும், பாத்திரங்களையும், உரையாடல்களையும் நகர்த்திச் சென்றிருக்கிறார். சுருங்கச் சொன்னால், அவர் கத்திமுனையில் நின்று செயற்பட்டிருக்கிறார் என்றே சொல்லவேண்டும். சற்று

அசந்தாலும், கதைப்பொருள் திசை மாறிவிடும். நாவலாசிரியருக்கும் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்திவிடும். ஆனால், அவ்வாறு எதுவும் நிகழவில்லை. இந்நாவலில் இடம்பெறும் வைத்தியத் தம்பதி யினரின் பாத்திரவார்ப்புக்கு, நாவலாசிரியரின் வைத்திய அனுபவம் உதவியிருக்கிறது.

இந்நாவல், எழுத்தாளர் தி. ஞானசேகரனின் இன்னொரு சிறந்த படைப்பாக விளங்குகிறது. இலங்கைத் தமிழ் நாவல்துறையில் அவரது பிறிதொரு ஆளுமையை இந்நாவல் புலப்படுத்துகிறது. சிறந்த நாவல்கள், அவ்வக் காலத்தின் இலக்கியத் தேவையைப் பூர்த்திசெய்கின்றன. அதேவேளை, மக்களுக்குத் தேவையான பல்வேறு விடயங்களைக் கலாபூர்வமாகத் தருகின்றன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுச் சிறந்த எழுத்தாளர் சிலர் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, கார்ல் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: “தொழில்முறை அரசியல்வாதிகள், பிரசாரகர்கள், ஒழுக்கக்கோட்பாட்டாளர்கள் ஆகிய அனைவரை விடவும் இவர்களின் எழுத்துக்கள், உலகிற்கு அரசியல் - சமுதாய உண்மைகளை அதிகம் தந்துள்ளன.” இதேபோன்று, மார்க்ஸின் நண்பரான பிரடெரிக் ஏங்கல்ஸ் பிரெஞ்சு நாவலாசிரியர் ஒருவரது நாவல் ஒன்று பற்றித் தெரிவிக்கும்போது, அனுபவம் பெற்ற அக்காலத்தைய வரலாற்றாசிரியர்கள், பொருளாதார அறிஞர்கள், புள்ளியியலாளர்கள் முதலிய அனைவரிடமிருந்தும் அறிந்துகொண்டதைவிட, அவரது நாவலிலிருந்து அக்காலத்தைய பொருளாதார விவரங்கள் உட்பட்ட பிரெஞ்சு சமுதாய வரலாற்றை அதிகம் அறிந்துகொண்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். பொதுவாகச் சிறந்த நாவல்களின் செயற்பாடே அதுதான்.

தி. ஞானசேகரனின் இந்நாவலும் ஒருகாலகட்டத்து மக்களின் அரசியல், பண்பாடு, சிந்தனைகள், உணர்வுகள், செயற்பாடுகள் பற்றிக் கலைத்துவத்தோடு உணர்த்துகிறது. எத்தனையோ அரசியல், வரலாற்று நூல்கள், கட்டுரைகள் மூலம் தெரிந்துகொள்வதை விட, இந்நாவலின் மூலம் வாசகர் அறிந்துகொள்வதும், உணர்ந்துகொள்வதும் அதிகமாகவே இருக்கின்றன. அவையே இந்நாவலின் வெற்றி எனலாம்.

அணிந்துகரை

அரசியல் நாவல் கொதிநிலத்தில்
அதிர்வுகள் ஏற்படுத்தும் ஏரிமலை

ஏச. யோகராசா
ஓய்வுழிலைப் பேராசிரியர்

இலங்கையின் இனமுரண்பாடுபற்றிப் பேசுகின்ற அரசியல் நாவல்கள் சில அவ்வப்போது வெளிவந்திருப்பினும் உங்கள் கரங்களில் தவழ்கின்ற ‘ஏரிமலை’ என்ற இந்த நாவல் அவை அனைத்திலிருந்தும் நோக்கிலும் போக்கிலும் வித்தியாசமானதாக - தனித்துவமுடையதாக - முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பதாக - என்னால் கருதமுடிகின்றது. ஆகவே, ஏலவே வெளிவந்துள்ள நாவல்களின் பின்புலத்தில் நின்று ஓரிரு குறிப்புகள் கூறவிழைகின்றேன்.

மேற்கூறியவாறான நாவல்களுள் முக்கியமானவற்றை வசதிகருதி பின்வருமாறு வகைப்படுத்துவது பொருத்தமானதென்று கருதுகின்றேன்:

1958:

ஒஞ் தனிச்சு (1960): 1958 இனக்கலவரமும் கொழும்பில் குடும்பமொன்றின் பாதிப்பும் யாழ்ப்பாணம் வருவதும். விளைவாக தனிநாட்டுக் கோரிக்கை பற்றிய சிந்தனை கதாநாயகனிடம் எழுவதும்.

தரையும் தாரகையும் (1968): 1958 இனக்கலவர விளைவுகள் பயணம் தொடர்கிறது (1981): 1956 -1961 கால அரசியல் நெறுக்கடிகள்

1971:

ஒரு கோடை விடுமுறை (1981): இனக்கலவர விளைவுகள்.

வதையின் கதை (1982): தமிழ் அரசியல் பிரமுகர்களின் தில்லுமுல்லுகளும் சேகுவேரா இளைஞர்கள், சிவகுமாரன் முதலான இளைஞர்கள் அனுபவித்த சித்திரவதைகளும்

தீம்துறிகிடத்தித்தோம் (1988) காலி முகத்திடல் சத்தியாக்கிரகமும் விளைவுகளும் இனக்கலவரமும் அரசியல் தலைவர்களின் செயற்பாடுகளும்.

1977:

லஸ்காராணி (1978): 1977 இனக் கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட பல்வேறுமாட்ட கொழும்பு மக்களது ‘லங்காராணி’ பயணமும் அனுபவ வெளிப்பாடுகளும் இளைஞர்களது ஆயுதப்போராட்ட உணர்வும் விமர்சன நோக்கிலான உரையாடல்களும்

1983:

அயலவர்கள் (1985): சமகால அவலமும் இளைஞர்கள் இயக்கங்களில் சேர்தலும்

அக்கினி (1987): 1977-1987 காலப்பகுதியில் இளைஞர்கள் இயக்கங்களில் சேர்வதும் புலப்பெயர்வும்

அக்கினிக்குஞ்சு (1988): தரப்படுத்தவின் விளைவுகள் ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு படித்த இளைஞர்களை தூண்டியமை

கூறியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை (1989): சமகால வன்முறைகள்.

நாங்கள் பாவிகளாக இருக்கிறோம் (1996-1997) இனக் கலவரத்தின் நேரமுக வர்ணனை என்று கருத்தக்க விதத்திலான நேரடி அனுபவ வெளிப்பாடுகள்.

மண்ணும் மல்லிகையும் (1999): அக்கரைப்பற்றுச் சூழலில் இயக்கங்களின் ஆரம்பகாலச் செயற்பாடுகளும் இராணுவக் கெடுபிடிகளும் ஒரு குடும்பத்தைப் பாதித்தன.

கடல்கடந்து போனவர்கள் (2001): இளைஞர்களில் ஒரு சாரார் இயக்கப் பயிற்சிக்காகவும் இன்னொரு சாரார் புகலிடம் கோரியும் இடம் பெயர்தலும் அதற்கான பின்புலங்களும்

வண்ணாத்திக் குளம் (2003): பதவியாக் கிராமச் சூழலில் வைத்தியருக்கும் சிங்கள யுவதிக்கும் காதல் பற்றியும் ஜே.வி.பி. பிரச்சினை பற்றியும் சமகால யாழ்ப்பாண நிகழ்வுகள் பற்றியுமான மிகச் சுருக்கமான தகவல்கள்.

“ம்” (2004) வெலிக்கடைப் படுகொலை முதலான நிகழ்வுகள்

மாயினி (2007): கி.பி.6 தொடக்கம் (மகாவம்சம் எழுதுதல்) 2000 வரையான (ஜனாதிபதி சந்திரிகா ஆட்சி) காலப்பகுதி: இன முரண்பாடுகளின் உருவாக்கமும் உண்மையான பாத்திரங்களும் அதிர்ச்சியுட்டும் தகவல்களும்

எரிமலை (2018) மேற்குறிப்பிட்ட நாவல்களுடன் ஒப்பிடுகின்றபோது இந்நாவல் 1948 தொடக்கம் 1984 வரையான பின்புலத்தில் ஒவ்வொரு காலகட்ட இனசங்காரங்களைப்பற்றி, ஆவணப்படுத்தும் நோக்கிலும் இன்றைய இளைய தலைமுறையினருக்குத் தெரியப்படுத்தும் நோக்கிலும் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விதத்தில் ஈழத்தின் முதல் அரசியல் நாவல் இதுவேயாகின்றது

முற்குறிப்பிட்ட நாவல்கள் பலவற்றிலும் ‘லங்காராணி’ தவிர இனக்கலவர நிகழ்வுகள், விளைவுகள் சுருக்கமாகவோ மேலோட்டமாகவோ அமைய, இந்நாவலில் அவையும் அவைதவிர அவற்றிற்கான காரணங்கள் விமர்சனங்கள் முதலியனவும் சூர்மையாகவும் நடந்திலைமையோடும் வெளிப்படுகின்றன. 1984 நிகழ்வுகள் தவிர, 1948-1983 வரையான விடயங்கள் அனைத்தும் உரையாடல், நினைவுகூரல் உத்திகளுடாக இடம்பெறுகின்றன. ‘லங்காராணி’யில் கொழும்பில் 1977இனக்கலவரத்துக்குட்பட்ட பலதரப்பட்ட தமிழர்கள் அவ்வேளை அனுபவித்த அனுபவங்களும்

கருத்துக்களும் எதிர்காலச் செயற்பாடுகளும் அவர்களை நோக்கி விரிவாகப் பேசப்பட்டாலும் 1977-ல் முற்பட்ட நிகழ்வுகள் சுருக்கமாகவே பேசப்படுகின்றன; பிற்பட்டவை பேசப்பட வாய்ப்பில்லை! மாறாக இந்நாவல் இன்றைய தலைமுறையினரை மனங்கொண்டு ஆவண நோக்கில் எழுதப்பட்டாலும் விளக்க விரைகளும் அவையும் பெரும்பாலான அனைத்துத் தமிழர்களுக்கும் முஸ்லிம் மக்கள், சிங்கள மக்களுக்கும் வேண்டப் படுவனவே!

தவிர, போர் தொடங்கிய காலத்தில், குறிப்பாக யாழ்ப்பாண மக்களின் மனநிலை எவ்வாறிருந்தது? எத்தகைய அவலங்களை எதிர்கொண்டனர்? இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கிட்டும்போது மலையக மக்கள், முஸ்லிம் மக்கள் நிலை யாது? சிங்கள மக்களின் மனநிலையில் எவ்வாறு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தலாம்? என்று பல கோணங்களில் நின்று அகன்ற, ஆழமான, தெளிவான, திடமான பார்வையோடு இந்த நாவல் கட்டமைக்கப்பட்டிருப்பதும் பாராட்டுக்குரியது. முற்குறிப்பிட்ட எந்த நாவலிலும் இவை பேசப்படவில்லை.

அதுமட்டுமன்று, இரு சமூகங்களும் சார்ந்த புத்திஜீவிகளில் ஒருசாராருக்கும்கூட இந்நாவலின் தேவை அவசியமானதாகவும் காணப்படுகின்றது என்பதிலும் தவறில்லை.

இந்த நாவலின் பிற்பொரு சிறப்பாக, முன்னோரிடத்தில் குறிப்பிட்ட உரையாடல் உத்தி என்பது, இந்நாவலில் ஏனைய நாவல்களைவிட, முக்கிய இடம்பெறுகின்றது என்பதும் கவனத்திற்குரியது. பிரக்ஞஞ்சுவரமாக, தெளிவாக, பலவிடயங்கள் இவ்வுரையாடல்களுடாக வெளிக்கொணரப்படுகின்றன. ‘சுயநிர்ணய உரிமை’, ‘பிரதேச சுயாட்சி’ ‘தனிநாடு - தமிழ் ஈழக் கோரிக்கை’ முதலானவற்றிற்கிடையான வேறுபாடுகள் அவற்றிற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள்.

மேலும் ஆயுதப் போராட்டத்திற்கான - தனி நாட்டிற்கான தேவைகள் அகன்ற பார்வைக்குட்படுத்தப்படுகின்றன. இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகள் பற்றியும் கூறப்படுகின்றன. சுயநிர்ணய உரிமைபற்றியும் பிரதேச சுயாட்சிபற்றியும் அவற்றிற்கிடையிலான வேறுபாடுகள் பற்றியும் மிகத் தெளிவாக விளக்கப்படுகின்றன.

இத்தியாதி இடங்களில் வெளிப்படும் நாவலாசிரியரது அரசியல் ஞானம் வியப்பளிக்கின்றது!

மேற்கூறியவற்றை மனங்கொண்டு நன்கு திட்டமிடப்பட்டு இந்நாவலின் பாத்திரங்களும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பாத்திரத்தைப் பற்றியும் கூறுவதற்குப் பலவுள்ளனவெனினும் விரிவாக்கி தவிர்க்க வேண்டியுள்ளது! ஆயினும் இந்த நாவலில் வருகின்ற எல்லோரையும்விட ‘கிழவிப்பாத்திரம் (அம் முதாட்டியை அவ்வாறு கூறுவதற்கு மனம் வரவில்லை) மறக்க முடியாத உன்னதமான சிருஷ்டி. ஓரளவுக்கென்றாலும் ‘கார்க்கி’யின் ‘தாய்’ நாவலில் வரும் தாய் பாத்திரத்திற்கு நிகரானவள்!

முற்குறிப்பிட்ட நாவல்களை மனங்கொண்டு நோக்கும்போது இன்னொரு விடயமும் நினைவில் கிளர்கின்றது. ‘ஒருதனிலீடு’ எழுவதற்கு முதற்கல் வைத்த முக்கியத்துவம் ‘ஒருதனிலீடு’ நாவலிற்கு உள்ளது எனில் (இடையிடையே தொடர்ந்து பணிசெய்த பெருமை வேறு சில நாவல்களுக்குண்டென்றாலும்) ஆழமான, உறுதியான, முழுமையான, கட்டிடமாக அதனை முடித்துவைத்த முதற்பெருமை இந்நாவலுக்கு இருப்பதாகவும் என்னத் தோன்றுகிறது!

முக்கியமாக கூறுவேண்டிய இன்னொரு விடயமாக இந்நாவலின் ‘எரிமலை’ என்ற தலைப்பு அமைகிறது. மலையகத்தைக் ‘குருதிமலை’யாகக் கண்ட இந்நாவலின் ஆசிரியர் இப்போது ஒட்டுமொத்தமான தமிழ் சமூகத்தினரை, ஏன், 1983இன்பின் இலங்கையின் அனைத்துச் சமூகத்தினரது உள்ளக்களையும் அவரவர் நிலையில் ஏரிமலையாகக் காண்கின்றாரென்றும் என்னால் கருதமுடிகிறது. அவ்வாறு கண்டுகொண்டமையே இந்நாவலாக பீரிட்டுக் கிளம்பியுமள்ளது.

புவியியல் கற்பவர்கள் மூன்று வகையான ஏரிமலைகள்பற்றி - அணைந்த ஏரிமலை, உறங்கு ஏரிமலை, உயிர்ப்பு ஏரிமலை - அறிந்திருப்பர். ‘எரிமலை’ என்றவுடன் எனக்குள் இன்னொரு சிந்தனையும் விரிகின்றது. அதாவது ஏரிமலையாக இன்னொரு விடயத்தையும் கருதுகின்றது. எனது எண்ணப் பற்றவை அது யாது என்பதையும் அதன் இன்றைய நிலை மேற்கூறிய

எரிமலைவகைகளுள் எது என்பதையும் விரும்பினால் ஊகிப்பது வாசகர்களாகிய உங்களது கடன்!

இறுதியாக ஒன்று: இந்நாவலின் முக்கியமான பாத்திரங்கள் மூவர், சிங்கள சமூகத்தினர். அவர்களுள் மிஸ்டர் விமல்சிறி, மிலிஸ் விமல்சிறி ஆகியோருடாக இனமுரண்பாடு பற்றிய சிங்கள மக்களது மனோநிலை பெருமளவு வெளிப்பட்டிருக்கின்ற நிலையில், இந்நாவலைச் சிங்கள மொழியில் மொழி பெயர்ப்பதனாடாக அவர்களுக்கும் இந்நாவலின் செய்திகள் எட்டுவதற்கு வாய்ப்புள்ளது என்றும், நாவலின் நோக்கமும் வலுவடையும் என்றும் கருதுகிறேன். ஏனெனில் முற்குறிப்பிட்ட அனைத்து நாவல்களையும்விட இந்நாலிற்கே அத்தகைய தகுதிப்பாடு அதிகமுள்ளதென்பதும் எனது அபிப்பிராயமாகும்.

அழக்குச் சஞ்சிகையாசிரியர்களுள் பல்வேறு ஆளுமைகள் கொண்டவரான தி. ஞானசேகரன் அவர்களது எழுத்தியல் ஆற்றல்களும் உயிர்ப்பு எரிமலையாக வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்க வாழ்த்துகிறேன்! ; பாராட்டுகிறேன்!

எண்ணுரை

தி. னான்சேகரன்

இந்த நாவல், 1984ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் என்னால் எழுதப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் சாத்வீக முறையில் அமைந்த இலங்கைத் தமிழரின் இனவிடுதலைப் போராட்டம் பின்னர் ஏன் ஆயுதப் போராட்டமாக மாறியது என்பதற்கான காரண காரியத் தொடர்புகளை இந்த நாவல் ஆராய்கின்றது.

இந்த நாவலை எழுதிய காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கிராமங்கள் பலவற்றிலிருந்தும் இளைஞர்கள் பலர் ஆயுதப்போராட்ட இயக்கங்களில் இணைந்து கொண்டிருந்தனர். எனது கிராமமாகிய புன்னாலைக்கட்டுவன் கிராமத்திலிருந்தும் சில இளைஞர்கள் போராட்ட இயக்கங்களில் இணைந்தனர். அவ்வாறு இணைந்த இளைஞர்களில் ஒருவர்தான் பின்நாளில் ‘புலித்தேவன்’ என்று பலராலும் அறியப்பட்ட இயக்கப் போராளி. ஈழப்போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் வெள்ளைக் கொடியோடு சரணடைந்தவேளை சுட்டுக்கொல்லப்பட்டவர். அவரைச் சிறுவயதிலிருந்தே நான் அறிவேன். அவர் எனது நண்பரின் மகன். இப்படி இளைஞர்கள் போராட்ட இயக்கங்களில் சேர்வது யாழ்ப்பாணக் கிராமங்களில்

அன்றைய எரியும் பிரச்சினையாக இருந்தது. இவ்வாறு இளைஞர்கள் போராட்ட இயக்கங்களில் சேரும்போது சமூக மட்டத்திலும் பலவாறான நிலைப்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. எழுத்தாளன் என்ற நிலையில் நானும் சமூகத்தின் ஒர் அங்கம்தான். எனது மனதிலும் பலவாறான தாக்கங்கள் ஏற்பட்டன. இவற்றைப் பின்டுலமாகக் கொண்ட ஒரு நாவலை எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அதன் விளைவாகவே இந்நாவல் என்மனதிலே கருக்கொண்டு வளர்த்தொடங்கியது. இந்த நாவலில் வருகின்ற பாத்திரங்கள்கூட அக்காலகட்டத்தின் வகைமாதிரியான பாத்திரங்கள்தான். சில பாத்திரங்கள் நான் சந்தித்த - என்னைப் பெரிதும் பாதித்த பாத்திரங்கள்; பெயர்களை மட்டும் மாற்றியிருக்கிறேன்.

இந்த நாவலை எழுதுவதற்கு முன்னர் நான், ‘புதிய சவுடுகள்’ என்ற யாழ்ப்பாணப் பிரதேச நாவலையும் ‘குருதிமலை’ என்ற மலையக நாவலையும் எழுதியிருந்தேன். அந்த இரண்டு நாவல்களும் வீரகேசரி நிறுவனத்தினரால் வெளியிடப்பட்டன; அரசு தேசிய சாகித்திய விருதுகள் பெற்றன.

அவை தந்த உற்சாகமும் உந்துதலும் ‘எரிமலை’ என்ற இந்த நாவலை எழுத உந்து சக்தியாய் அமைந்தன. இந்த நாவலை எழுதி முடித்ததும் அதனை தேசியப் பத்திரிகை ஒன்றிற்குத் தொடராக வெளியிடும்படி அனுப்பிவைத்தேன்; ஏமாற்றம்தான் மிஞ்சியது. அவர்கள் வெளியிட மறுத்துவிட்டார்கள். அதன்பின்னர் சில வெளியீட்டார்களை அனுகினேன். அவர்களும் இந்த நாவலை வெளியிடத் தயங்கினார்கள். அக்காலகட்டத்தில் இந்நாவலை வாசித்த நண்பர்கள் சிலர் ‘இதனை வெளிக்கொண்ரவது ஆபத்தானது; வெளியிடவேண்டாம்’ என ஆலோசனை கூறினார்கள். அந்த நிலையில் இந்த நாவலைக் கிடப்பில் போட்டுவிட்டேன்.

எமது நாடு 1948இல் சுதந்திரம் பெற்றது. அக்காலகட்டத்திலிருந்து தமிழ்மக்கள், அரசியல் நீதியான ஒடுக்கு முறைகளுக்குத் தாம் ஆளாகிவருவதாக உணர்கிறார்கள். தமக்கு ஏற்பட்ட இனநெருக்கடி களுக்கு எதிராக சாத்வீக முறையில் போராட்டம் நடத்தி வந்துள்ளார்கள்.

சாத்வீகப் போராட்ட காலத்திலும் அதைத் தொடர்ந்து வந்த ஆயுதப் போராட்டத் தொடக்க காலத்திலும் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகளின் வரலாற்று ஆவணமாக இந்த நாவல் திகழ்கிறது. அத்தோடு நாடு சுதந்திரம் அடைவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இருந்த அரசியல் நிலைமைகள் பற்றியும் இந்த நாவல் பேசுகிறது.

நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் நிகழ்ந்த அரசியல் மாற்றங்கள், தமிழர்களுக்கு எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டங்கள், அவற்றை எதிர்கொண்ட மக்களின் உணர்வுகள், பாதிப்புகள், இனக்கலவரங்கள், இனப்படுகொலைகள், யாழ் நாலக ஏரிப்பு எனப் பலவற்றையும் இந்த நாவல் பதிவுசெய்துள்ளது.

அத்தோடு இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு முறைகள் பற்றி அக்காலகட்டத்தில் புத்திஜீவிகள் மட்டத்திலும் பொதுசன மட்டத்திலும் போராளிகள் மட்டத்திலும் நிலவிய பல்வேறுபட்ட கருத்துக்களையும் இந்நாவல் உள்ளடக்கியுள்ளது.

1980ஐ ஒட்டிய காலப்பகுதியில் தமிழர்களது சாத்வீகப் போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாக மாறியது. ஆயுதப்போராட்டம் நிலவிய மூன்று தசாப்த காலத்தில் இந்த நாவலை வெளியிடக்கூடிய அரசியல் சூழ்நிலை இருக்கவில்லை.

ஆயுதப் போராட்டம் தொடர்பாக பல நாவல்கள் வெளி வந்துள்ளன. அந்நாவல்களில் சில போராளிகளால் எழுதப்பட்டன. சில போராட்டத்தின் அனுதாபிகளால் எழுதப்பட்டன. சில ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு எதிரானவர்களால் எழுதப்பட்டன. சில புலம் பெயர்ந்து வாழும் முந்நாள் போராளிகளால் எழுதப்பட்டன. இந்நாவல்கள் யாவுமே அதனதன் நிலையில் ஈழப்போர் தொடர்பான ஆவணப் பெறுமானம் வாய்ந்தவையாக அமைந்தன.

இந்த நாவல் ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு முற்பட்ட முப்பக்கைதந்து வருடகால தமிழர்தம் சாத்வீகப் போராட்ச சம்பவங்களை முழுமையாக வெளிக்கொணரும் வண்ணம் எழுதப்பட்டது.

சமீபத்தில் இந்த ஏரிமலை நாவலை எடுத்து வாசித்தபோது, ஆவணப் பெறுமானம் மிகக் இந்த அரசியல் வரலாற்று நாவலை

வெளிக்கொணரவேண்டியதன் முக்கியத்துவம் அதிகமாகவே என்னால் உனரப்பட்டது. அதன் பேறாகவே இந்நாவல் தற்போது உங்கள் கைகளில் தவழ்கிறது.

இந்நாவலுக்கு, படைப்பாளியாகவும் பேராசிரியராகவும் விளங்கும் அறிஞர்களிடம் முன்னுரை, அணிந்துரை என்பனவற்றைப் பெறவிரும்பினேன். அந்தவகையில் இந்த நாவலுக்குப் பொருத்த மான சிறப்பான முன்னுரையை பேராசிரியர் துரைமனோகரன் அவர்களும், ஆய்வுநோக்கில் அமைந்த சிறந்ததொரு அணிந் துரையை பேராசிரியர் செ.யோகராசா அவர்களும் வழங்கியுள்ளனர். இவர்கள் இருவருக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றி என்றும் உரியது.

வழமைபோல் இந்த நாவலுக்கும் வாசக அன்பர்கள் தமது ஆதரவை நல்கவேண்டுமென அன்புடன் வேண்டுகின்றேன்.

01

1984.

இரவின் நிசப்தத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு பேரிரைச்சலூடன் அந்த ‘ஜீப்’ டொக்டர் மகேசனின் வீட்டின் முன்னால் நிறுத்தப்பட்டது. முன் கதவைத் திறந்துகொண்டு இரு இளை ஞர்கள் கீழே குதித்தார்கள். பின் சீற்றில் முனகிக்கொண்டு படுத்திருந்த வேறொரு இளைஞர் கீழே இறங்குவதற்கு முயன்றபோது அவனை அவர்கள் மெதுவாகத் தூக்கி வெளியே இறக்கினார்கள். ஜீப் மீண்டும் உறுமிக்கொண்டு புறப்பட்டது.

திடுக்குற்று விழித்தெழுந்த டொக்டர் மகேசன் படுக்கை அறை யன்னலைத் திறந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தார். கேற்றின் அருகே இரு இளைஞர்கள் ஒருவனைத் தாங்கியவாறு நிற்பது தெரிந்தது. டொக்டர் அவசர அவசரமாகச் சேட்டை அணிந்துகொண்டு வெளியே வந்து முன்புற லைட்டைப் போட்டார்.

அதற்குள் அந்த இளைஞர்களில் ஒருவன் மதிலால் ஏறி உள்ளே குதித்தான். வெளியே நின்ற இளைஞன் தன் தோளின்மேல் சாய்ந்திருந்தவனைத் தூக்கி மதிலின் மேலால் அவன் உள்ளே இறங்குவதற்கு உதவி செய்துவிட்டு தானும் உள்ளே குதித்தான்.

டொக்டர் மகேசன் பதட்டத்துடன், “ஆர் நீங்கள்?” என அதட்டும் குரலில் கேட்டார்.

“தயவுசெஞ்சு பெரிசாய் சத்தம் போடாதேங்கோ டொக்டர். நீங்கள் எங்களுக்கு ஒரு உதவி செய்ய வேணும். இவனுக்குக் காலிலை காயம்பட்டிட்டுது. அதனாலைதான் உங்களிட்டைக் கொண்டு வந்திருக்கிறம்”

உள்ளே அறையில் படுத்திருந்த திருமதி மகேசன் அரவம் கேட்டு எழுந்து தூக்கக் கலக்கத்துடன் வெளியே வருகிறான்.

இளைஞர்களில் ஒருவன் காயம்பட்டவனைக் கைத்தாங் கலாக அணைத்துவந்து வீட்டு வாசலில் உள்ள சீமெந்துத் தரையில் உட்காரவைத்தான்.

அவனது வலது பாதத்திலிருந்து இரத்தம் கசிந்தவண்ணம் இருக்கிறது. அதன்மேல் சுற்றியிருந்த சேட் முழுவதும் இரத்தத்தால் தோய்ந்து போயிருந்தது. அவனது முகத்தில் வேதனையின் சாயல் தெரிந்தது.

டொக்டர் அவர்களை உற்று நோக்கினார். இளைஞர்கள் மூவருக்கும் இருபது அல்லது இருபத்தொரு வயதுவரைதான் மதிக்கலாம். அவர்களது கேசங்கள் கலைந்திருந்தன. மூவரும் நன்றாகக் களைத்துப் போயிருந்தனர். மூவரும் ஒரே மாதிரியாகக் கறுப்பு நிறத்தில் சேட்டும் காற்சட்டையும் அணிந்திருந்தனர். காயம்பட்டவன் மட்டும் தனது சேட்டைக் கழற்றிக் காயத்தில் சுற்றியிருந்தான். மற்றவர்கள் அணிந்

திருந்த ஆடைகளிலும் ஆங்காங்கே இரத்தக்கறைகள் தென்பட்டன.

டொக்டர் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு “என்ன நடந்தது சொல்லுங்கோ?” என முன்னால் நின்ற இளைஞரைக் கேட்டார்.

“தயவுசெஞ்சு இப்ப அதெல்லாம் கேட்காதையுங்கோ டொக்டர். முதல்ல இவனைக் கவனியுங்கோ” எனப் பதட்டத் துடன் கூறினான் அவன்.

“தயவுசெஞ்சு முன் வைற்றை அணைச்சு விடுங்கோ” என்றான் மற்றவன்.

இதுவரை நேரமும் திகைத்துப்போய் நின்ற திருமதி மகேசன் “இது பெரிய காயம் போலை கிடக்கு... இரத்தமும் கூடப் போய்க்கொண்டிருக்கு, நீங்கள் பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோற்றுதான் நல்லது” எனத் தடுமாற்றத்துடன் கூறினாள்.

திருமதி மகேசனும் ஒரு டொக்டர். கணவனும் மனைவியுமாகச் சேர்ந்து சொந்தத்தில் ஒரு தனியார் மருத்து வமனையை நடத்திவருகிறார்கள். அவர்களது வீட்டிலிருந்து சிறிது தூரத்திலேதான் அந்த மருத்துவமனை அமைந்துள்ளது.

“இல்லையம்மா, அப்பிடிச் சொல்லாதேங்கோ; நீங்கதான் உதவி செய்யவேணும். இவனை நாங்கள் பெரியாஸ் பத்திரிக்குக் கொண்டுபோற நிலையில் இல்லை”

“இப்பிடியான காயத்துக்கு நாங்கள் மருந்து கட்டிறேல்லை. நீங்கள் சணங்காமல் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போற்றுதான் நல்லது”

“டொக்டர், நாங்கள் இப்ப வெளியிலை போகேலாது, இவனையும் நாங்கள் வெளியிலை கொண்டு போகேலாது..”

“நாங்கள் இதுக்கு வைத்தியம் செய்யமுடியாது. நீங்கள் இவரைத் தூக்கிக் கொண்டு போகப் போறியளோ

இல்லையோ?” சற்றுக் கடுமையான குரலில் திருமதி மகேசன் கேட்டாள்.

“இரத்தம் கூடப் போய்க் கொண்டிருக்கு; உயிருக்கு ஆபத்து வரும். கெதியாய்க் கொண்டு போங்கோ இவருக்கு வைத்தியம் செய்யக்கூடிய வசதி எங்களிட்டை இல்லை”

“இவனுக்கு முதலுதவியாவது செய்யுங்கோ டொக்டர்.”

“என்ன சொல்லுறது விளாங்கேல்லையோ, திரும்பத் திரும்பக் கதைச்சுக் கொண்டு நிக்கிறியள்?” என்றாள் திருமதி மகேசன் சற்றுக் கடுமையான குரலில்.

“எங்களுக்கு நீங்கள் உதவி செய்யப் போறியளோ இல்லையோ?” இதுவரை நேரமும் பேசாதிருந்த காயம்பட்ட இளைஞன் கண்டிப்பான குரலில் கேட்டான்.

டொக்டர் மனைவியின் பக்கம் திரும்பி, “மாலா, இவையனுக்கு நாங்கள் ‘:பஸ்ற் எயிட்’ (First Aid) செய்யத்தான் வேணும்; நான் என்னுடைய ‘:பஸ்ற் எயிட் பொக்கை’ எடுத்து வாறன்” எனக் கூறிக்கொண்டே வீட்டினுள்ளே சென்றார். திருமதி மகேசனும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றாள்.

டொக்டர் மகேசன் ஆபீஸ் அறையில் நுழைந்து, டெலிபோன் நம்பரைச் சுழற்றி ரிச்வரைக் காதில் வைத்தார்.

திடீரென முதுகில் ஏதோ அழுத்துவதைப் போன்ற உணர்வு.

“டொக்டர், எங்கை டெலிபோன் பண்ணுறியள்?” இளைஞர்களில் ஒருவன் ரிவோல்வரை அவரது முதுகில் அழுத்தியவாறு கேட்டான்.

டொக்டரின் கைகள் நடுங்கின. நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின. பயத்தினால் முகம் வெளுறியது.

திருமதி மகேசன் திகைத்துப்போய் நின்றாள். எதுவுமே பேசமுடியாதவாறு தொண்டை அடைத்தது.

“நேர்ஸிங்ஹோமிலயிருந்து சில மருந்துகளைக் கொண்டுவரச் சொல்லவேண்டியிருந்தது.. அதுதான்.....” டொக்டர் தடுமாற்றத்துடன் கூறினார்.

“இல்லை டொக்டர், நீங்கள் சமூட்டியது பொலிஸ் ஸ்டேசன் நம்பர். எங்களை ஏமாத்தப் பாக்கிறியள், அது உங்களுக்குத்தான் ஆபத்தாய் முடியும்”

“ஹலோ.... பொலிஸ் ஸ்டேசன் ஹியர்.....” டெலிபோனின் மறுமுனையிலிருந்து குரல்.

“ஹாங் நம்பர் பிள்ளை...” நடுங்கிய கரங்களால் ரிஸ்வரைக் கீழேவைத்தார் டொக்டர்.

“டொக்டர், உங்களை நாங்கள் ஒருநாளும் காட்டிக் குடுக்க மாட்டாம். தயவுசென்சு எங்களுக்கு உதவி செய்யுங்கோ” இளைஞன், ரிவோல்வரை டொக்டரின் முதுகிலிருந்து எடுத்தான்.

முன்புற ஸெல்ட் இப்போது அணைக்கப்பட்டிருந்தது.

“டொக்டர் உங்களைக் கஸ்டப்படுத்த எங்களுக்கு விருப்பம் இல்லை. வேறை வழியில்லாத படியாலைதான் உங்களிட்டை வந்திருக்கிறம். எங்களுக்கு இந்த உதவியை நீங்கள் செய்யத்தான் வேணும். நாங்கள் வேறை ஒழுங்கு செய்யிறவரைக்கும் இவனுக்கு வைத்தியம் செய்யிறது உங்கடை பொறுப்பு.”

“இங்கை வைச்சு எப்பிடி வைத்தியம் செய்யிறது? நேர்ஸிங்ஹோமுக்கு கொண்டுபோனால் அது எல்லாருக்கும் தெரியவரும்; ஆபத்திலைதான் முடியும்” டொக்டர் தயக்கத்துடன் கூறியபடியே வெளியே வந்தார்.

“நேர்ஸிங் ஹோமுக்குநீங்கள் இவனைக் கொண்டுபோறதை நாங்களும் விரும்பேல்லை. இவனை இங்கையே வைச்சு வைத்தியம் செஞ்சால் ஒரு பிரச்சினையும் வராது.”

டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர்.

தெருவில் ஆமி டிறக்குகளும் லொறிகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உறுமிக்கொண்டு இரைந்து சென்றன.

“டொக்டர், நாங்கள் சணங்க ஏலாது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை இந்த இடத்தைவிட்டுப் போகவேணும். இவனை உங்கடை பொறுப்பிலைதான் விட்டிட்டுப் போகப் போறம்”

டொக்டர் மகேசன் காயம் பட்டவனின் நாடியைப் பரிசோதித்துப் பார்த்துவிட்டு, “பயப்பிடத் தேவையில்லை” எனக் கூறிக்கொண்டே மாலாவின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

“டொக்டர் அவன்ரை காலிலை துவக்குச்சுடு பட்டிருக்கு. காலுக்குள்ள குண்டு இருக்குதோ தெரியேல்லை”

“இப்பிடியான கேசை பொலிகக்கு அறிவிக்காமல் வைத்தியம் செய்தால் எங்களுக்குத்தான் ஆபத்தாய் முடியும்” என்றாள் திருமதி மகேசன்.

“எங்களுக்கு இந்த நேரத்திலை உதவி செய்யாமல் விடுகிறது உங்களுக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்தாது என்னு நினைக்கிறியலோ?” எனத் திருமதி மகேசனைப் பார்த்துக் கேட்டான் காயம்பட்ட இளைஞன்.

திருமதி மகேசன் மௌனமானாள்.

“சரி, அப்பிடியெண்டால் பின்பக்கத்திலை ‘கராச்’ சோடை அறை ஒண்டிருக்கு... அங்கை வைச்சு வைத்தியம் செய்வம். இரண்டொரு நாளிலை இவரை நீங்கள் கட்டாயம் கூட்டிக் கொண்டு போயிடவேணும்” என்றார் டொக்டர்.

“எங்கை டிறைவர் மாரிமுத்துவின்ரை அறையிலையோ?” என வினவினாள் மாலா.

“வேறை வழியில்லை மாலா...” நாளைக்கு காலமை சந்திரனும் அவனுடைய ‘பிரெண்ட்ஸ்’ஸம் வரப்போயினம். அவையள் வாற்நேரத்திலை எப்பிடி இவரை இஞ்சை வீட்டிலை வைச்சிருக்கிறது?”

கணவன் கூறியது மாலாவுக்குச் சரியாகவேபட்டது. அவர்களது வீடு மிகவும் பெரியது. நவீன வசதிகள் கொண்டது. மேல் மாடியிலும் நான்கு அறைகள் உள்ளன. வீட்டின் வலது பக்கமாக கேற்றியிலிருந்து பின்வளவுவரை அகலமான கார் செல்லக்கூடிய பாதை அமைந்திருக்கிறது. பின் வளவில், வீட்டிலிருந்து இருநூறு மார் தூரத்தில் கார் கராச்சும் அதோடு சேர்ந்த இரு அறைகளும் உள்ளன. அதில் ஒரு அறையைத்தான் டிறைவர் மாரிமுத்து பாவித்து வருகிறான். மற்ற அறையில் சில பழைய சாமான்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

“ஆர் நாளைக்கு உங்கடை வீட்டுக்கு வருகினம் டொக்டர்?” இளைஞர்களில் ஒருவன் கேட்டான்.

“என்னுடைய தம்பி கொழும்பிலையிருந்து வாறார். அவரோடை அவரிருக்கிற வீட்டுக்காற்றும் வருகினம்”

டொக்டர் இப்படிக் கூறியதும் இளைஞர்கள் சிறிது கலவரமடைந்தார்கள். ஆனாலும் உடனடியாக வைத்திய உதவி வேண்டியிருந்ததால் பேசாது இருந்தார்கள்.

“சரி இவரைத் தூக்கிக் கொண்டு வாங்கோ... பின்பக்கம் போவம்” எனக் கூறிவிட்டு டொக்டர் ரோச்சலைட்டை எடுத்துக் கொண்டு கராச் பக்கம் சென்றார்.

கராச் அமைந்திருந்த இடமும் அதையொட்டிய அறையும் இளைஞர்களுடைய கலக்கத்தை ஒரளவு குறைப்பதாக

இருந்தன. மறுநாள் அந்த வீட்டுக்கு வருபவர்களுடைய கண்ணிலே படாமல் அந்த அறையில் பாதுகாப்பாகத் தங்கியிருக்கலாம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்தது.

“மாரிமுத்து... மாரிமுத்து”

ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருந்த மாரிமுத்து, டொக்டரின் குரல்கேட்டதும் பதட்டத்துடன் எழுந்து ‘லைற்’றைப் போட்டுவிட்டுக் கதவைத் திறந்தான்.

அவன் கடந்த ஏழு வருடங்களாக டொக்டர் மகேசனுடன் இருக்கிறான். டொக்டர் கண்டியில் வேலை பார்த்தபோது அவனைச் சமையல் வேலைக்காக எடுத்தார். அவனது தாய் தந்தையர் எப்போதோ இறந்துவிட்டனர். அவனது முத்த சகோதரர்கள் இருவர் கண்டியில் உள்ள தேயிலைத் தோட்டமொன்றில் வேலை செய்கிறார்கள். மாரிமுத்துவின் நேர்மையும் பணியும் விசுவாசமும் அவனை, டொக்டருடைய சூடும்பத்தில் ஒருவனைப்போல நடக்கும் உரிமையைக் கொடுத்திருக்கின்றன. சமையல் வேலைக்கு வந்த மாரிமுத்துவுக்கு கார் டிறைவர் வேலையும் காலப்போக்கில் கிடைத்திருக்கிறது.

“என்னங்க சாமி இது...?” டொக்டரும் மனைவியும் இளைஞர்களும் அங்கு வந்திருப்பதைக் கண்டதும் மாரிமுத்து திகைப்படைந்தான்.

“மாரிமுத்து, எல்லாம் பிறகு சொல்லுறங். இரண்டு மூண்டு நாளைக்கு உன்னுடைய அறையிலைதான் இவரை வைச்சிருந்து வைத்தியம் செய்யப்போறன்”

“நான் இப்ப என்னங்க செய்யணும்... சொல்லுங்க சாமி...” என்றான் மாரிமுத்து.

“மாரிமுத்து..., முதலிலை இவரைப் படுக்கவைக்க ஒழுங்கு செய்யவேணும்”

மாரிமுத்து அவசர அவசரமாகக் கலைந்துகிடந்த தனது படுக்கையை ஒழுங்குசெய்து கொடுத்தான். இளைஞர்கள் காயம்பட்டவனை அதிலே கிடத்தினர்.

“மாரிமுத்து, நீ போய் முன்னறையிலை என்னுடைய மருந்துப் பெட்டியிருக்கு. கெதியாய் எடுத்துக் கொண்டு வா” டொக்டர் காயம்பட்டவனின் காலில் கட்டப்பட்டிருந்த துணியை மெதுவாக அவிழ்த்து எடுத்தார்.

திருமதி மகேசன் அவனது நாடியைப் பரிசோதித்தாள்.

“முதல்ல இவருக்கு ஒரு ‘பெதடின்’ ஊசி போடுவம். பிறகு நிலைமையைப் பாத்துச் செய்வம்” எனக் கூறிக்கொண்டே காயம்பட்டவனின் காலைப் புரட்டிப் பார்த்தார் டொக்டர்.

மாரிமுத்து சிறிது நேரத்தில் மருந்துப் பெட்டியுடன் வந்து சேர்ந்தான்.

திருமதி மகேசன் ‘டிஸ்போஸபிள் சிரிஞ்சு’ ஒன்றை எடுத்து பெதடின் மருந்தை நிரப்பி அவனது நாளம்மூலம் உட்செலுத்தினாள். பின்னர் இரத்த அழுத்தம் பார்க்கும் கருவியை எடுத்து அவனது இடது கையிலே பொருத்தி இரத்த அழுத்தத்தைப் பரிசோதித்தாள்.

“பிறேஷர் கொஞ்சம் குறைவாய் இருக்கு. இரத்தம் பெருகிறதை உடனை நிற்பாட்டாட்டி பிரச்சினை வரும்போலை..”

டொக்டர் காயத்தை சவ்லோனினால் கழுவித் துப்புரவு செய்தார். பக்கத்தில் நின்ற மாரிமுத்து பஞ்சில் சவ்லோனை அடிக்கடி நன்றத்துக் கொடுத்து அவருக்கு உதவினான்.

“கணைக்கால் சதையைப் பிய்ச்சக் கொண்டு குண்டு வெளியேறியிருக்கு. உள்ளுக்கு குண்டு இருக்கிற அறிகுறி ஒண்டுமில்லை” என மாலாவைப் பார்த்துக் கூறினார் டொக்டர்.

“அப்பிடியென்டால் டொக்டர் நீங்களே இவனைச் சுகமாக்க முடியுந்தானே” என ஆவலுடன் கேட்டான் இளைஞர்களில் ஒருவன்.

“இப்ப ஒண்டும் சொல்ல முடியாது. முதலுதவியை மட்டும் இப்ப நாங்கள் செய்யிறும். பிறகு நிலமையைப் பாத்து இவரை நீங்கள் வேறை இடத்துக்குக் கொண்டுபோக வேணும்” எனக் கூறிவிட்டு காயத்தின் உட்பற்றில் சிறைந்திருந்த சதைகளை ஒன்று சேர்த்துக் ‘கற்கட்டினால் தைத்தார் டொக்டர் மகேசன். பின்னர் வெளிப்புறத் தோலை ஒன்று சேர்த்துக் கைத்துவிட்டு மருந்து வைத்துக் கட்டினார்.

இப்போது இரத்தம் பெருகுவது முற்றாக நின்றிருந்தது.

டொக்டர் கைகளைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்வதற்கு ஒரு பேசினில் தண்ணீரும் சவர்க்காரமும் கொண்டுவந்து கொடுத்தான் மாரிமுத்து.

காயம்பட்டவனின் முகத்தினருகே குனிந்து “எப்பிடி இருக்கு பாலா?” என வினவினான் இளைஞர்களில் ஒருவன்.

பதிலேதும் பேசாது அவன் வேதனையுடன் புன்னகை செய்தான்.

“ஓண்டுக்கும் பயப்பிடாதை மச்சான், காலுக்குள்ளை குண்டு இல்லையென்டு டொக்டர் சொல்லுறார்... டொக்டர் உன்னை நல்லாய்க் கவனிச்சுக் கொள்ளுவார்”

“டொக்டர் இனிமேலும் நாங்கள் இங்கை மினக்கெட்டால் வெளியிலை போறது கஷ்டம். நாங்கள் வந்து இவனைக் கூட்டிக்கொண்டு போகுமட்டும் நீங்கள்தான் இவனைப் பாதுகாப்பா வைச்சிருக்க வேணும்” என்றான் இளைஞர்களில் ஒருவன்.

“இரண்டு நாளைக்கு மேலை இவரை நாங்கள் இங்கை வைச்சிருக்கேலாது. விசிட்டேர்ஸ் நாளைக்கு வருகினம்.

அவையள் இருக்கிற நேரத்திலை அடிக்கடி இந்த அறைக்கு வந்து வைத்தியம் செய்யிறது கண்டமாய் இருக்கும்” எனக் கூறினாள் திருமதி மகேசன்.

“பயப்பிடாதேங்கோ அம்மா, நாங்கள் எல்லா விஷயத்திலும் நிதானமாய் இருப்பம். மிச்சும் கவனமாய் நடந்து கொள்ளுவம்”

“நீங்கள் ஆரேண்டு சொல்லேல்லையே...” என்று வின வியவாறு இளைஞர்களின் முகத்தைப் பார்த்தார் டொக்டர்.

“நாங்கள் ஆரேண்டு உங்களால ஊகிக்க முடியேல்லையே டொக்டர்?”

“சரி, எப்பிடிக் காயம் பட்டுது... என்ன நடந்தது என்டு சொல்லுங்கோ”

“அதைச் சொன்னா, உங்களுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியாய் இருக்கும் டொக்டர்... நாளைக்கு உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியவரும்”

அப்போது வீட்டு வாசலில் சைக்கிள் மணி ஒசை கேட்டது.

“எங்களுக்கு நேரமாச்சு... நாங்கள் போகவேணும் டொக்டர்” எனக் கூறிய இளைஞர்கள் காயம்பட்டவனின் தோளில் தட்டி ‘மச்சான் நாங்கள் வாறும்’ எனக்கூறிவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டனர். புறப்படும்போது இரத்தம் படிந்த துணிகளையும் பஞ்சகளையும் எடுத்து அவ்விடத்தைச் சுத்தன்று செய்துவிட்டு அவற்றைத் தம்முடன் எடுத்துச் சென்றனர். மாரிமுத்து அவர்களுடன் புறப்பட்டு கேற்வரை சென்று அவர்களை அனுப்பிவைத்தான்.

டொக்டர் மீண்டும் காயம்பட்டவனின் நாடியைப் பரிசோதித்தார். பின்னர் இரத்த அழுத்தத்தையும் சோதித்தார். “எவ்ரிதிந்த நோர்மல்” எனக் கூறிக்கொண்டே எழுந்திருந்தார்.

“நாளைக்கு சந்திரனும் விசிட்டேர்ஸ்கம் இங்க இருக்கேக்கை எப்பிடித்தான் இவரைக் கவனிக்கப் போற்மோ தெரியேல்லை” என யோசனையுடன் கூறினாள் மாலா.

“அவையள் அநேகமான நேரத்திலை வீட்டிலை இருக்கமாட்டினம். யாழ்ப்பாணத்தைச் சுத்திப் பாக்கிற திலைதான் திரிவினம், அதினாலை பிரச்சினை இருக்காது. அதோடை இந்த அறைக்கு வழக்கமா யாரும் வாரேல்லைத் தானே” என்றார் டொக்டர்.

“மாரிமுத்துவை இரண்டு நாளைக்கு வெளியிலை எங்கும் அனுப்பாமல் இவரைக் கவனிக்கச் சொல்லுவதும்”

இப்போது காயம்பட்டவன் ஆழந்த நித்திரையில் இருந்தான்.

“அவுங்க போயிட்டாங்க சாமி” எனக் கூறிக்கொண்டே மாரிமுத்து அங்கு வந்துசேர்ந்தான்.

“மாரிமுத்து, இவர் இங்கை இருக்கிறது வெளியிலை ஆருக்கும் தெரியப்பிடாது. நீதான் இவரைக் கவனிச்சுக் கொள்ளவேண்டும்” என்றாள் மாலா.

“நாளைக்கு தம்பி சந்திரனும் கூட்டாளிமாரும் வருகினம் அவையனுக்கும் இந்த விசயம் தெரியக்கூடாது” என்றார் டொக்டர்.

“ஏங்க சாமி தேவையில்லாத வேலையெல்லாம் செய்யுற்கக்... அப்புறம் கஷ்டத்திலை மாட்டிக்கிடுவீங்க” எனப் பீதியுடன் கூறினான் மாரிமுத்து.

“இந்தா மாரிமுத்து, வெளியிலை இது தெரியவந்தா உன்னையுந்தான் பொலிஸ் பிடிச்சுக்கொண்டு போகும்; ரெம்பக் கவனம்.”

“சரி, நாங்க வீட்டுக்குப் போறம். ஏதேன் பிரச்சினையெண்டால்

உடனை வந்து சொல்லு” எனக்கூறிவிட்டு டொக்டரும் மாலாவும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

மாரிமுத்து கதவை மெதுவாகச் சாத்திவிட்டு பக்கத்தி லிருந்த வாங்கில் அமர்ந்துகொண்டான்.

நேரம் அதிகாலை மூன்று மணியைத் தாண்டியிருந்தது.

டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் தத்தமது படுக்கைகளில் புரண்டு கொண்டிருந்தனர். பயங்கரமான சிந்தனைகள் அவர்கள் இருவரது மனங்களையும் அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தன.

02

யாழ்ப்பாணப் புகையிரத நிலையத்தில்
நிலைகொள்ளாமல் தவித்தவண்ணம் அங்கு
மிங்கும் உலாவிக் கொண்டிருந்தார் டொக்டர்
மகேசன்.

மெயில் றெயின் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு
வந்துசேரவில்லை. ஒரு மணி நேரம் தாமதித்தே
வருமென அறிவித்தல் கொடுத்தனர்.

இரவு நடந்த எதிர்பாராத நிகழ்ச்சியினால்
அவரது மனம் பெரிதும் கலக்கமுற்றிருந்தது.

புகையிரத நிலைய ஊழியர் சிலரும்
அங்கு குழுமியிருந்த மக்களிற் சிலரும் இரவு
நடந்த வங்கிக் கொள்ளளையப் பற்றிக்
கதைத்துக்கொண்ட விபரம் அவருக்குப் பெரும்
பீதியை ஏற்படுத்தியது.

ஆறேழு இளைஞர்கள் சேர்ந்து பக்கத்துக்
கிராமத்தில் உள்ள வங்கி ஒன்றினைக்

கொள்ளையடித்திருக்கிறார்கள். அப்போது அப்பகுதியில் ரோந்து சென்றுகொண்டு ஜீப்பில் வந்த பொலிசாருக்கும் இளைஞர்களுக்கும் கடுஞ்சண்டை ஏற்பட்டுள்ளது. இரு பகுதியினரும் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்ததில் ஒரு பொலிஸ்காரர் ஸ்தலத்திலேயே மரணம் அடைந்துள்ளார். இளைஞர்களில் ஒருவனுக்கும் காயம் ஏற்பட்டுள்ளது. காயமடைந்தவனைத் தூக்கிக்கொண்டு இளைஞர்கள் தப்பியோடிவிட்டார்கள்.

இரவு வைத்திய உதவி வேண்டவெந்த இளைஞர்கள் செய்த காரியம் என்னவென்பது அவருக்குத் தெரிந்தபோது அவரது மனதில் கலவரம் அதிகமாகியது.

சிறிது நேரத்தில் புகையிரதத்தின் வரவைப் பற்றி ஒலிபெருக்கியில் அறிவித்தார்கள். டொக்டர் மகேசன் மேடையின் ஓரமாக நின்று கவனித்தவன்னம் இருந்தார்.

புகையிரதம் மேடையில் நுழைந்தபோது அவரது தமிப்பு சந்திரன் ரெயில் பெட்டிக்குள்ளிருந்தவாறே வெளியே தலையை நீட்டியபடி டொக்டரைப் பார்த்துக் கையசைத்தான். டொக்டரும் கையசைத்தவாறே அவர்கள் பயணம் செய்த பெட்டியின் அருகே நடந்து வந்தார்.

முதலில் சந்திரன் குட்கேசடன் இறங்கினான். அவனைத் தொடர்ந்து அவனது நண்பரும் நண்பரது மனைவியும் ஓர் இளம்பெண்ணும் இறங்கினார்கள். நண்பரது மனைவி இறங்கியபோது சந்திரன் அவனது கையிலிருந்த பிளாஸ்டிக் கூடையை வாங்கி அவள் வசதியாக இறங்குவதற்கு உதவி செய்தான்.

டொக்டர் அவர்களை நெருங்கியபோது, சந்திரன் தனது நண்பரையும், நண்பரது குடும்பத்தவர்களையும் அவருக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தான். அவர்களது உரையாடல் ஆங்கிலத்தில் தொடர்ந்தது.

“இவர் மிஸ்டர் விமல்சிறி, பினினஸ் மனேஜ்மண்ட் கொன்சல்டன்ட், இது அவரது மனைவி, களனி பல்கலைக் கழகத்தில் சமூகவியல்துறைப் பேராசிரியையாக இருக்கிறார்....”

டொக்டர் மகேசன் புன்னகை செய்தவண்ணம், “திஸ் யங் லேடி மஸ்ற் பி மினிஸ் விமல்சிறிஸ் சிஸ்டர்” என அவர்களுடன் வந்திருந்த இளம்பெண்ணைப் பார்த்துக் கூறிக்கொண்டே திரு. விமல்சிறியின் கையைப் பற்றிக் குலுக்கினார்.

“நீங்கள் மிகவுஞ் சரியாகக் கணிப்பிட்டுள்ளீர்கள்” எனக் கூறிச் சிரித்தார் விமல்சிறி.

“அவள் தினைக்களாம் ஒன்றில் ஸ்டெனோவாக வேலை செய்கிறாள். கொழும்பில் எங்களோடுதான் தங்கியிருக்கிறாள்”

“எப்படி பயணம் சௌகரியகமாக இருந்ததா?” எனத் திருமதி விமல்சிறியைப் பார்த்துக் கேட்டார் டொக்டர்.

“நாங்கள் சிலிப்பறேற்றில் வந்தபடியால் அதிக கஷ்டம் இருக்கவில்லை; ஆனாலும் எங்களால் தூங்க முடியவில்லை.”

“அப்படியா வாருங்கள் போவோம், வீட்டில்போய் ஒய்வெடுத்துக் கொள்ளலாம்” எல்லோரும் காரில் ஏறியபொழுது “ஏன் டிறைவர் மாரிமுத்து வரவில்லையா?” எனக் கேட்டபடி முன் சீற்றில் ஏறினான் சந்திரன்.

“அவனுக்கு வீட்டில் சிறிது வேலை இருக்கிறது. அதனாலேதான் நான் காரை எடுத்துவந்தேன்” எனக் கூறியபடி டொக்டர் காரை ‘ஸ்ராட்’ செய்தார்.

“எப்படி மிஸ்டர் விமல்சிறி, இப்பொழுதுதான் முதல் தடவையாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகிறீர்களா?”

“இல்லை டொக்டர், பதினெந்து வருடங்களுக்கு முன்பு நான் படித்த பாடசாலை மாணவர்களுடன் சேர்ந்து சுற்றுலாப்

பயணத்தில் வந்துள்ளேன். எனது மனைவிகூட சிறுவயதில் ஒரு தடவை யாழ்ப்பாணம் வந்திருக்கிறாள்”

“நாகத்தீபாவில் எங்களுக்கு ஒரு நேர்த்திக்கடன் உள்ளது. அதை நிறைவேற்றும் சந்தர்ப்பம் இப்பொழுதுதான் கிடைத்துள்ளது. எனது தங்கை அனுலா முன்பு ஒருபோதும் இங்கு வந்ததில்லை. அவனும் எங்களோடு வருவதற்கு ஆசைப்பட்டாள். அதனால் அவளையும் அழைத்து வந்துள்ளோம்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“யாழ்ப்பாணம் என்றாலே திருமதி விமல்சிறிக்கு ‘அலர்ஜி’. பத்திரிகைகளில் வரும் செய்திகளைப் படித்துவிட்டு பெரிதும் பயந்து போயிருக்கிறா” எனச் சிரித்தபடி கூறினான் சந்திரன்.

“அப்படியொன்றுமில்லை டொக்டர், மிஸ்டர் சந்திரன் எப்பொழுதுமே இப்படித்தான், ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்”

“இல்லையில்லை, மிஸ்டர் சந்திரன் சொல்வதில் ஓரளவு உண்மையிருக்கிறது” எனச் சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள், இதுவரை மௌனமாக இருந்த அனுலா.

“செய்திகளைக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றி முடிவுகட்ட வேண்டாம். நேரில் வந்தால் உங்களுக்கு மாறுபாடான அபிப்பிராயம்தான் ஏற்படும் என நான் இவர் களிடம் பலதடவை கூறியுள்ளேன்” என்றான் சந்திரன் தமையனின் பக்கம் திரும்பியபடி.

டொக்டர் மகேசன் மௌனமாகக் காரைச் செலுத்திய வண்ணம் இருந்தார்.

நாகவிகாரைச் சந்தியில் கார் திரும்பியபொழுது அங்கே ஒரு சிறு சனக்கூட்டம் காணப்பட்டது. இருவர் தெருவின் குறுக்கே வந்து கைகளை நீட்டிக் காரை மறித்தனர். டொக்டர் சடுதியாக பிரேக்போட்டு காரை நிறுத்திவிட்டு வெளியே எட்டிப்பார்த்தார்.

“சயிக்கினிலை வந்த பொடியங்களை, டிரக்கிலை வந்த ஆமிக்காற் துவக்குப் பிடியாலை அடிச்சுப் போட்டுப் போட்டாங்கள்; மண்ணை பிளந்து இரத்தம் ஒழுகுது, உந்தக் காரிலை ஒருக்கா ஏத்திக் கொண்டே ஆஸ்பத்திரியிலை விட்டுவிடுங்கோ” எனக் கூறினான் காரை மறித்தவர்களில் ஒருவன்.

டொக்டர் தயக்கத்துடன் வெளியே எட்டிப்பார்த்தார். தலையில் இரத்தம் வடிய ஒருவனைக் கீழே கிடத்தியிருந்தனர். பக்கத்தில் அவனது சைக்கிள் பக்கவாட்டில் விழுந்து காண்டில் திரும்பியபடி கிடந்தது. வேறொருவன் அவனது தலையைத் தனது மடியில் வைத்துக்கொண்டு நடந்த விஷயத்தை அங்கு சுற்றிநின்றோருக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

விமல்சிறிக்கு ஓரளவு தமிழ் தெரியும். அவர், தனது மனைவிக்கும் அவளது தங்கை அனுலாவுக்கும் நடந்த விஷயத்தை சிங்களத்தில் விளக்கிக் கூறினார். அதை அறிந்தபோது அவர்கள் கலவரமடைந்தனர்.

அந்த நேரத்தில் வேறொருவன் கார் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு, காயம்பட்டவனை ஏற்றிச் செல்வதற்காக அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

“அப்ப எங்களுக்கு கார் வந்திட்டுது, நாங்கள் இதிலை இவரை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போறம்; நீங்கள் போங்கோ”

“என்ன இப்பவும் உந்த ஆமிக்காறர் சேட்டை விட்டுக் கொண்டுதான் திரியிறாங்களோ” என டொக்டரிடம் வினவி னான் சந்திரன்.

“உந்கை ராத்திரி ஏதோ பிரச்சினையாம். பாங்கிலை கொள்ளையடிச்சிட்டாங்களாம். அதுதான் ஆமிக்காறர் ஒடித்திரியிறாங்கள். இனி இப்பிடியான நேரத்திலை

பொடியங்களைக் கண்டா துவக்குப் பிடியாலை ஒருக்கா தட்டிப்போட்டு போறது இங்கை வழக்கமாய்ப் போச்சு”

“வட் கப்பின்ட் டொக்டர்” எனக் கேட்டாள் அனுலா.

“என்ன நடந்ததென்று எனக்கு இன்னமும் சரியாகத் தெரியவில்லை. இரவு வங்கி ஒன்றைக் கொள்ளையடித்திருக்கிறார்கள். அப்பொழுது அந்த வழியால் வந்த பொலிஸ்காரர்களுக்கும் கொள்ளையர்களுக்கும் சண்டை நடந்திருக்கிறது. ஒரு பொலிஸ்காரர் இறந்துவிட்டதாகவும் கேள்விப்பட்டேன்”

விமல்சிறியும் மனைவியும் அனுலாவும் கலவரம் அடைந்தனர்.

“இறந்தவர் சிங்களவரா?” எனக் கேட்டாள் அனுலா.

“அப்படியென்றுதான் ஸ்டேசனில் நின்றவர்கள் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.”

“இந்த நேரத்தில் நாங்களும் வந்திருக்கிறோமே” எனப் பத்தமடைந்தார் விமல்சிறி.

“நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். எங்களோடுதானே இருக்கப் போகிறீர்கள். பின்பு ஏன் பயப்பட வேண்டும்?” என்றான் சந்திரன் சமாளித்துக் கொண்டு.

“இப்போது இங்கு அடிக்கடி அசம்பாவிதங்கள் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. இங்குள்ள மக்களும் இச்சூழ்நிலைக்கு கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் பழக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். இங்கு எப்போது சுமுகமான சூழ்நிலை இருக்குமென யாராலுமே திடமாகக் கூறமுடியாது. ஆகையால் நீங்கள் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து குழப்ப மடையத்தேவையில்லை” என்றார் டொக்டர்.

விமல்சிறியும் அவரது மனைவியும் அனுலாவும் மௌனமாக இருந்தனர்.

கார் அடுத்த சந்தியை அடைந்தபோது எதிரே ஜந்தாறு ஆமி டிரக்குகள் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. துப்பாக்கி களை நீட்டியபடி இராணுவத்தினரில் சிலர் அந்த டிரக்குகளின் பின்னால் அமர்ந்திருந்தனர். வேறு சிலர் அந்தச் சந்தியில் நாலாபுறமும் இருந்துவந்த வாகனங்களை மறித்துச் சோதனையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பல வாகனங்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. எதிர்ப்புறத்தில் இருந்து வந்த பஸ் ஒன்றிலிருந்து பிரயாணிகள் எல்லோரையும் இறங்க வைத்து அவர்களைக் கைகளை உயர்த்திக் கொண்டு வரிசையாக நிற்கும்படி பணித்து, ஆண்களது சேட் காற்சட்டைப் பொக்கற்களைத் தட்டிப் பார்த்தும் பெண்கள் கொண்டு வந்த உடைமைகளைச் சோதித்துப் பார்த்துக் கொண்டும் நின்றனர்.

இராணுவவீரன் ஒருவன் ஓடிவந்து இவர்கள் பயணித்த காரை மறித்தான். துப்பாக்கிகளை நீட்டியபடி நான்கு இராணுவத்தினர் காரைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்.

“ஒக்கம் பயின்ட” துப்பாக்கியை டொக்டர் முன்னால் நீட்டியபடியே ஒருவன் வந்தான். டொக்டர் மகேசன் எஞ்சினை நிறுத்திவிட்டு கீழே இறங்கினார். மறுபக்கக் கதவைத் திறந்து கொண்டு சந்திரனும் இறங்கினான். விமல்சிறியும் மனைவியும் அனுலாவும் பிண்சீடில் திகைத்துப்போய் இருந்தனர்.

“உங்கள் மூவருக்கும் என்ன காது செவிடா? இறங்கச் சொன்னது கேட்கவில்லையா?” எனச் சிங்களத்தில் கூறியபடி பின்புறக்கதவைக் கோபத்துடன் இழுத்துத் திறந்தான் ஒருவன்.

“அப்பே மினிசவாகே பெயினுவா....” எனப் பக்கத்தில் நின்றவன் கிச்கிசுத்தான்.

“இவர்கள் எனது நண்பர்கள், கொழும்பிலிருந்து வருகிறார்கள். இவர்களை நான் ஸ்டேசனிலிருந்து கூட்டி வருகிறேன்” என்றார் டொக்டர்.

அவர் கூறியதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாதவன்போல் கார் டிக்கியைத் திறந்தான் ஒருவன். வேறொருவன் அதற்குள்ளிருந்த சூட்கேஸைத் திறந்து அலட்சிய பாவத்துடன் கிளறிப் பார்த்தான். அப்போது விமல்சிறி காரின் பின்புறம் வந்து அதற்குள் ஒன்றுமில்லை. வெறும் உடுப்புகள் மட்டுந்தான் இருக்கின்றன எனச் சிங்களத்தில் கூறினார்.

அவன் அலட்சியத்துடன் விமல்சிறியைப் பார்த்துவிட்டு, திறந்த சூட்கேசை அப்படியே போட்டுவிட்டு பக்கத்திலிருந்த பிளாஸ்டிக் கூடையைக் கிளற்ற தொடங்கினான். அப்போது சுடுதண்ணீர்ப் போத்தல் கூடையிலிருந்து வெளியே நழுவி ரோட்டில் விழுந்து நொருங்கியது.

அதனைக் கவனித்த திருமதி விமல்சிறிக்கு கோபம் பொத்திக் கொண்டு வந்தது.

“இவர்களுக்கு கண்கூடத் தெரியாது போலிருக்கிறது. காட்டு மிராண்டித்தனமாக நடக்கிறார்கள்” என முனுமுனுத்தாள்.

உடனே அவன் திருமதி விமல்சிறியைக் கோபமாகப் பார்த்துவிட்டு எதிரே வந்த காரை மறித்தான்.

எல்லோரும் மீண்டும் காரில் ஏறிப்புறப்பட்டனர்.

“இங்கு நடக்கும் ஒவ்வொரு அசம்பாவிதங்களின் பின்பும் பொதுமக்கள் இப்படியான கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது” என்றார் டொக்டர்.

சந்திரன் மிகவும் இக்கட்டான நிலையில் இருந்தான். தான் இவர்களை அழைத்துவந்த சமயத்தில் இப்படியான சம்பவம் நடந்தது அவனுக்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. விமல்சிறியையும் அவரது மனைவியையும்விட அனுலாதான் பெரிதும் வாடியிருப்பதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அடிக்கடி அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தவண்ணம் இருந்தான்.

“பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் அடிக்கடி நிகழ்வதால் தானே இராணுவத்தினர் இப்படி மோசமாக நடந்து கொள்கிறார்கள். இந்தப் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளுக்கு முடிவே கிடையாதா?” எனக் கேட்டார் விமல்சிறி.

“பயங்கரவாதத்தை அடக்குவதற்காகத்தான் இராணு வழும் ஏனைய பாதுகாப்புப் படையினரும் இங்கே குவிக்கப் பட்டுள்ளனர் என்று அரசாங்கம் கூறுகிறது. ஆனால் இராணு வத்தினரின் நடவடிக்கைகளோ இளைஞர்களின் கோபத்தைத் தூண்டி மேலும் இத்தகைய செயல்களைச் செய்வதற்குத் தூண்டுகிறது.” என்றார் டொக்டர் மகேசன்.

“இராணுவத்தினரும் பாதுகாப்புப் படையினரும் அடிக்கடி சுடப்பட்டு பிரேதங்கள் ஊர்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப் படுகின்றனவே” எனக்கூறினால் திருமதி விமல்சிறி.

“அதே வேளையில் இளைஞர்கள் பலர் சித்திரவதைக்கு உள்ளாகின்றனர். சிலர் இறந்தும் விட்டனர். எழுபதில் கூட்டு முன்னணி அரசாங்கம் ஏற்பட்ட காலத்திலிருந்து இந்த நிலை தொடர்கிறது. காலத்துக்குக்காலம் இளைஞர்கள் பாதுகாப்புப் படையினரால் மிகமோசமான வகையில் சித்திரவதைக்குள்ளாகின்றனர். பலர் சிறையில் வாடுகின்றனர். மனிதாபிமானமற்ற வகையில் பயங்கரமான சித்திரவதைக் குள்ளாகும் இளைஞர்கள் தமது மனிதத்தன்மையை இழந்துவிடுகின்றனர்; பழிவாங்கும் உணர்ச்சி அவர்களிடம் மேலோங்குகிறது. விரக்தியடைந்த இளைஞர்கள் சட்டத்தைத் தமது கைகளுக்கு எடுத்துக் கொள்கின்றனர். இதன் காரணமாகத் தான் நிலைமை மிகவும் சிக்கலாகியுள்ளது” என்றார் டொக்டர்.

“அப்படியானால், இந்த நிலைமையை மாற்றுவதற்கு வழியே கிடையாதா?” எனக் கேட்டாள் அனுலா.

“தீர்க்கப்படாத அரசியல் பிரச்சினைகளாலேயே பலாத் காரம் மோசநிலையை அடைகிறது. பிரச்சினைகளைத்

தீர்க்காமல் பலாத்காரத்தை நிறுத்தமுடியாது. இராணுவத்தின் மூலம் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணவும் முடியாது” என்றார் டொக்டர்.

“அநியாயமாக பொதுமக்கள் இதனால் பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாகிறார்கள்” என்றாள் அனுலா யோசனையுடன்.

“உண்மைதான், பத்டநிலை ஏற்படும் போதெல்லாம் இராணுவத்தினர் சட்டத்தைத் தமதாக்கிக் கொள்கின்றனர். தேநீர்க்கடை, சாப்பாட்டுக்கடைகளில் புகுந்து சாப்பிட்டுவிட்டு பணத்தைக் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். எதிர்த்துக் கேட்டால் கடையை அடித்து நொருக்குகிறார்கள். சோதனை என்ற போர்வையில் வீடுகளில் புகுந்து இன்னல் கொடுக்கிறார்கள். மேலிடத்து அறிவுறுத்தல்களையும் இவர்கள் மதிப்பதில்லை.”

“பயங்கரவாதிகளுக்கு பொதுமக்கள் ஆதரவு கொடுப்பதனாலேதான் பாதுகாப்புப் படையினர் பொதுமக்கள் மீது ஆத்திரம் அடைந்து இவ்விதம் நடக்கிறார்கள் என்றிணைக்கிறேன்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“அதைவிட முக்கிய காரணம் அண்மைக் காலங்களில் பாதுகாப்புப் படையில் அனேகமாக அரசியல் ரத்தியான நியமனங்களே இடம்பெற்றன. இதனால் அடிப்படை ஒழுக்கம் சீரமிழ்ந்துள்ளது. தமிழ் மக்களை அடக்குவதே தமது பணி எனப் பொலிசாரும் இராணுவத்தினரும் என்னத் தொடங்கி யுள்ளனர். அத்தோடு யாழ்ப்பாணப் பிரதேசம் ஒரு தண்டனைப் பிரதேசமாக பொலிஸ் படையில் கணிக்கப்படுகிறது. இங்கு மாற்றம் பெற்று வருபவர்களுக்கு பாலை புதிது, அன்னிய பண்பாட்டுச் சூழ்நிலை. தண்டனைப் பிரதேசத்துக்கு வந்த ஆத்திரத்தை அடக்க அகப்பட்டவர்களை அடித்து நொருக்கிறார்கள்!” என்றார் டொக்டர்.

“இப்படியான விஷயங்கள் எனது மனைவியின் சிந்தனையையக் கிளரிவிடும். கதையோ கட்டுரையோ

எழுதுவதற்கு விஷயமிருக்கிறதா என ஆராயத் தொடங்கி விடுவாள்” என்றார் விமல்சிறி சிரித்துக்கொண்டே.

“ஆமாம் அண்ணா, அதை நான் கூற மறந்துவிட்டேன். திருமதி விமல்சிறி சமூகவியல் பேராசிரியை மட்டுமல்ல, மிகப் பிரபல்யம் வாய்ந்த சிங்கள எழுத்தாளர். சிங்களப் பத்திரிகைகளில் இவருடைய கதைகள், கட்டுரைகள், பத்தி எழுத்துக்கள் அடிக்கடி வருகின்றன. பல பரிசுகளையும் பெற்றிருக்கிறார்” என்றான் சந்திரன்.

“சந்திரன் என்னைப் பற்றி அதிகமாகவே புகழ்கிறார். நான் அப்படியொன்றும் பிரபலமானவள்ள... ஏதோ நேரம் கிடைக்கும்போது சிலவற்றை பத்திரிகையில் எழுதுவதுண்டு.”

“அப்படியானால் இப்போது நமக்குக் கிடைத்த அனுபவத்தையும் கட்டாயம் பத்திரிகையில் எழுதுங்கள், சிங்கள வாசகர்களுக்கு அது புதியவையாக இருக்கும்”

“டொக்டர், நான் இங்கு தங்கியிருக்கும் நாட்களில் இனப் பிரச்சினை சம்பந்தமான பலதரப்பட்ட மக்களின் வித்தியாசமான கருத்துக்களை அறிந்தால் ஒருவேளை மிகவும் பயனுள்ள தகவல்களை சிங்கள வாசகர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடும்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“சென்ற கிழமைதான் எங்களது தகப்பனாரும் தாயாரும் இந்தியாவிற்கு யாத்திரை போனார்கள். எங்களது தகப்ப னாருக்கு அரசியல் கதைப்பதில் சரியான ஆர்வம். அவர் இருந்திருந்தால் பலவிதமான கருத்துக்களை உங்களுக்குக் கூறியிருப்பார்”

“ஆமாம், சந்திரனும் அப்படித்தான் சொன்னார்.... இந்தியாவுக்கு உங்களது மகளையும் அழைத்துப் போயிருக்கிறார்கள் இல்லையா”

“அவளுக்கு ஜந்து வயதுதான் ஆகிறது. ஒரு நிமிடம் கூட தாத்தாவையும் பாட்டியையும் பிரிந்து இருக்கமாட்டாள்; அவர்களாலும் அவளைப் பிரிந்து இருக்கமுடியாது” என்றார் டொக்டர்.

கார் வீட்டை அடைந்தது.

வாசலில் நின்றிருந்த திருமதி மகேசன் புன்னகை செய்தவண்ணம் அவர்களை வரவேற்றாள். ஆனால் அவளது கண்களில் கலக்கம் சூடிகொண்டிருந்ததை டொக்டர் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

03

காலையுணவை மாரிமுத்து தயார் செய்து மேசையில் கொணர்ந்து வைத்தான். எல்லோரும் ஒன்றாகவே உணவுறுந்த உட்கார்ந்தார்கள்.

இரவு நடந்த வங்கிக்கொள்ளை பற்றியும் ஸ்டேசனில் இருந்து வரும்போது ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் பற்றியும் அவர்கள் உரையாடினார்கள்.

மாலாவுக்கு அவற்றையெல்லாம் அறிந்த போது அதிர்ச்சியின்மேல் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. மாரிமுத்துவும் பெரிதும் கலக்க மடைந்திருந்தான்.

வழக்கமாக டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் ஒன்றாகவே நேர்சிங்ஹோமுக்குச் செல்வார்கள். ஆனால் அன்று காலை உணவு முடிந்ததும், மாலா நேர்சிங்ஹோமுக்கு வரத் தேவையில்லையெனவும் வீட்டில் தங்கியிருந்து விருந்தினர்களைக் கவனித்துக் கொள்ளும் படியும் டொக்டர் அவளிடம் கூறினார்.

மாலாவுக்கு அது சரியாகவேபட்டது. அவளுடைய மனநிலையும் நேர்சிங்ஹோமில் போய் வேலை செய்யக் கூடியதாக இருக்கவில்லை.

மாடியில் சேர்ந்தாற்போல் இருக்கும் இரண்டு அறைகளை விருந்தினருக்காக ஒதுக்கியிருந்தாள் மாலா. விமல்சிறியும் மனைவியும் ஒரு அறையிலும் அனுலா பக்கத்து அறையிலும் தமது பொருட்களை எடுத்து வைத்தார்கள். சந்திரன் வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் வழக்கமாக கீழே உள்ள ஆபீஸ் அறையைத்தான் பாவிப்பான்.

விமல்சிறியும் மனைவியும் பயணக் கணைப்பினாலும் இரவு தூக்கமின்மையாலும் பெரிதும் சோர்ந்து போயிருந்தனர். தாங்கள் சிறிது ஓய்வெடுக்க விரும்புவதாகக் கூறிவிட்டு மேல்மாடிக்குச் சென்றனர். அனுலாவும் அவர்களுடன் சென்றாள்.

சந்திரன் சிறிது நேரம் டொக்டர் மகேசனுடனும் மாலாவுடனும் குடும்பவிஷயங்களையும் ஊர்ப் புதினங்களையும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

எட்டரை மணியானதும் டொக்டர் நேர்சிங்ஹோமுக்குப் போவதற்கு ஆயத்தமானார். புறப்படும்போது மனைவியைத் தனியாக அழைத்து “மாலா, பயப்பிடாமல் இரு. ஏதும் முக்கியமான விஷயமாய் இருந்தால் போன் பண்ணு, உடனை வந்திடுவன். மாரிமுத்துவை இடைக்கிடை அனுப்பி காயம்பட்டவனைக் கவனிக்கச் சொல்லு” எனக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

சந்திரனுக்கும் பயணக்கணைப்பு சோர்வைக் கொடுத்தது. ஆனாலும் பகலிலே நித்திரைசெய்து அவனுக்குப் பழக்கமில்லை. எங்காவது வெளியே சுற்றிவிட்டு வரலாமென என்னினான்.

மேல்மாடிக்குச் சென்று, தான் வெளியே செல்வதைப் பற்றி விருந்தினரிடம் கூறலாமா என ஒரு கணம் எண்ணினான். பின்னர் ஓய்வெடுப்பவர்களை வீணாகத் தொந்தரவு செய்யக்கூடாதென நினைத்து குசினிப் பக்கம் சென்றான்.

அங்கு மாலா, மாரிமுத்துவிடம் அன்றைய பகல் சமையலுக்கு என்னென்ன செய்யவேண்டும் எனக் கூறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அண்ணி, நான் ஒருக்கா வெளியிலை போட்டு வரப்போறன். ஏதேன் வாங்கிக்கொண்டு வரவேணுமே?”

“இல்லையில்லை எல்லாமிருக்கு; ஏதேன் தேவையெண்டா நான் மாரிமுத்துவை விட்டு வாங்கிறன். இப்ப ஏன் உந்த வெய்யிலுக்கை பயணக் களைப்போடை வெளியிலை போகவேணும்? பின்னேரமாய்ப் போகலாந்தானே”.

“இல்லை அண்ணி, நான் ஒருக்கா உப்புடி சுத்திக்கொண்டு வந்தால்தான் எனக்குப் பொழுதுபோகும்” எனக் கூறிய சந்திரன் மாரிமுத்துவின் பக்கம் திரும்பி “எங்கை மாரிமுத்து உன்றை சைக்கிள்? நான் ஒருக்கா வெளியிலை கொண்டுபோட்டு வாறன்” எனக் கூறினான்.

“வெளி விறாந்தையில இருக்குங்க சின்னனயா.... எடுத்துக் தாறனுங்க”

“வேண்டாம் வேண்டாம், நானே எடுத்துக்கொண்டு போறன்”

சயிக்கினை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டபோது, மேல்மாடியை ஒரு தடவை நிமிர்ந்து பார்த்தான் சந்திரன்.

அங்கே மேல் மாடியில் உள்ள உப்பரிகையில் அனுலா நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவள் இப்போது சேலையை மாற்றி கவுன் அணிந்திருந்தாள். அந்த நீல நிறக் கவுனுடன் அவள் நின்றிருந்த தோற்றும் மிகவும் எடுப்பாக இருந்தது.

சந்திரன் சயிக்கினுடன் வெளியே வந்தபோது அவன் கட்டாயம் மேலே நிமிர்ந்து பார்ப்பான் என எதிர்பார்த்திருந்தவள் போல் அவன் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தான்.

சந்திரன் அவனைப் பார்த்துக் கையசைத்துப் புன்னகை செய்தான்.

“கொயித யன்னே?” அவன் கைகளினால் சைகை செய்து வினவினாள்.

சந்திரன் சுற்று முற்றும் பார்த்தான். அண்ணி கவனித்துவிடுவாரோ என அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது.

‘ஓரு மணி நேரத்தில் வந்துவிடுவேன், நீ ஓய்வெடுத்துக் கொள்’ அவன் சைகையாலேயே பதில் கூறினான்.

‘எனக்கு நித்திரை வருகுதில்லை’ அவன் சிறைங்கி அழகுகாட்டினாள்.

‘அண்ணி பார்த்துவிடுவாள்... நான் போய் வருகிறேன். உனக்கு என்ன வாங்கி வரவேண்டும்?’

அவன் இதழ்களைக் கூட்டி ஒரு பக்கக் கண்ணத்தில் நாக்கு நுனியால் உதைத்து உப்ப வைத்து வலது கைச் சுட்டுவிரலால் அதனைத் தட்டிக்காட்டினாள்.

சந்திரன் தனது வலது கையை விரித்து முத்தமிட்டுக் காட்டி, இதுவா எனக் கேட்டான்.

அவன் முகத்திலே பொய்க்கோபம் வரவழைத்தபடி மீண்டும் கண்ணத்தை உப்பவைத்து சுட்டுவிரலால் தட்டிக் காண்பித்தாள்.

‘ஓகோ, டொபியா?’ சந்திரன் நாக்கைச் சப்புக்கொட்டி உமிழ்ந்து காட்டினான்.

அனுலா சிரித்துக் கொண்டே ஆமாம் எனத் தலையாட்டினாள்.

டொக்டர் மகேசனும் மனைவி மாலாவும் தனியார் மருத்துவமனை ஆரம்பிப்பதற்கு 1977ஆம் ஆண்டு நடந்த இனக்கலவரமே காரணமாக இருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் நடந்த களியாட்டு விழாவில் அனுமதிச் சீட்டில்லாமல் நுழைய முனைந்த பொலிசாருக்கும் காவலாளிக்கும் ஏற்பட்ட சிறு மோதல் நாடு முழுவதும் இனக்கலவரமாக வெடித்தது.

அப்போது டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் அநுராதபுர அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்கள், நோயாளிகள், பொதுசனங்கள் எல்லோரும் நாட்டில் நடக்கும் கலவரத்தைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டனர். வதந்திகள் காட்டுத்தீயாகப் பரவியிருந்தன.

“யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து புத்தகருமாரை மீன்பெட்டியில் வெட்டி அனுப்புகிறார்கள்”

“ஒரு சிங்களவன்தானும் யாழ்ப்பாணத்தில் மிச்சமில்லை”

“பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள சிங்கள மாணவிகளை தமிழ்க் காடையர்கள் கற்பழிக்கிறார்கள்.”

“சிங்களவருக்குச் சொந்தமான பேக்கரிகள் எல்லாம் தீவைத்துக் கொளுத்தப்பட்டு விட்டன.”

“சிங்களப் பெண்களை வெட்டி பணமரத்திலே தூக்கியிருக்கிறார்கள்.”

ஆஸ்பத்திரியில் வேலைசெய்த தமிழ் ஊழியர்களில் சிலர் முதல் நாளே புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் சென்றுவிட்டனர். டொக்டர் மகேசனின் நண்பரான டொக்டர் சில்வா, ‘நீங்களும் இச்குழ்நிலையிலே இங்கு தங்காது புறப்பட்டுப் போவதுதான் நல்லது’ என ஆலோசனை கூறினார். அந்த நேரத்தில் புறப்பட்டுச் செல்வது ஆபத்தானது. பாதுகாப்புப் படையினரின் உதவியுடன் செல்வதுதான் நல்லது என வேறொரு நண்பர் கூறினார்.

சிற்றாழியர்கள் சிலர் டொக்டர் மகேசனையும் மாலா வையும் பார்க்கும்போதெல்லாம் தங்களுக்குள் ஏதோ இரகசி யமாகப் பேசிக்கொண்டனர்.

அன்று மாலை டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் வேலை முடிந்து வீடு திரும்பியபோது மாரிமுத்து பெரிதும் கலவரம் அடைந்தவனாகக் காணப்பட்டான். “அற்றெறன்னற் ரணத்துங்கா வும் கிளாக்கர் பியசேனாவும் வேறை நாலைஞ்சு பேருமா ராவுக்கு நம்பபங்களாவுக்கு வந்து கொள்ளையடிக்கப் போறானு களாம் சாமி; கேள்விப் பட்டேனுங்க” எனப் பதட்டத்துடன் கூறினான்.

“ரணத்துங்காவும் பியசேனாவுமே? அவங்கள் ஒரு நாளும் எனக்கு மாறாய் நடக்கமாட்டாங்கள். விசுவாசமானவங்கள், ஆரோ பொய்க்கதை கட்டிலிட்டிருக்கினம்”

“எதுக்கும் நாங்கள் கவனமா இருக்கிறதுதான் நல்லது” எனப் பயங்கலந்த குரலில் கூறினாள் மாலா.

“இன்டைக்கு நான் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டரோடை டெலிபோனிலை கதைச்சன், பயப்பிடக்கூடியதாய் சூழ்நிலை இல்லை. அதோடை இரண்டு பொலிஸ்காரரை எங்கடை வீட்டுக்கு காவலுக்கு அனுப்பி வைக்கிறதென்டும் சொன்னவர்” என டொக்டர் மகேசன் ஆறுதல் கூறினார்.

“தமிழ் ஆளுங்கள் அடிக்கிறப்போ பொலிஸ்காரங்க பேசாமல் பாத்துக்கிட்டு நிக்கிறானுகளாம்.” என்றான் மாரி முத்து.

“மாலா, நாங்கள் யாருக்கும் கெடுதி செய்யேல்லை... எவ்வளவோ ஆக்களின்றை வருத்தங்களைக் குணமாக்கி யிருக்கிறம். உயிர்களைக் காப்பாத்தியிருக்கிறம். இந்தப் பகுதியிலை எங்களுக்கு எவ்வளவு நல்லபேர். பிறகு ஏன் நீ பயப்பிடுறாய்... எங்களை ஒருத்தரும் துணிஞ்சு ஒண்டும் செய்யமாட்டினம்”

மாலாவைத் தேற்றுவதற்காக டொக்டர் இப்படிக் கூறியபோதும் அவருக்கும் உள்ளுரப் பயமாகவே இருந்தது.

மாலா அடிக்கடி ரேடியோவைப் போட்டு செய்திகளை அறிந்து கொள்வதில் முனைந்திருந்தாள்.

“யாழ்ப்பாணத்திலோ அல்லது நாகத்திலோ எந்தவொரு பெளத்த விகாரையும் சேதப்படவில்லை. இப்பகுதிகளில் சிங்களவர்கள் - குறிப்பாகச் சிங்கள மாணவர்கள் எவரும் தாக்கப்படவில்லை. இந்த உண்மைக்குப் புறம்பாக தீய சக்திகள் பரப்பும் எந்த வதந்திகளையும் நம்பவேண்டாம். சிங்கள மக்களுக்கோ குறிப்பாக மாணவர்களுக்கோ எந்த விதமான தீங்கோ அல்லது இம்சையோ இப்பகுதிகளில் அளிக்கப்படவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் எந்தவொரு பெளத்த விகாரைக்கும் சேதம் ஏற்படவில்லை.”

பாதுகாப்பு அமைச்சு விடுத்த விசேஷ அறிக்கை வானோலி யில் அடிக்கடி ஒலிபரப்பப்பட்டது. நாட்டில் எவ்வகையான வதந்திகள் பரப்பப்பட்டுள்ளன எனக்கூறி அவையெல்லாம் பொய்யானவை என அரசு விடுத்த அறிக்கை திரும்பத் திரும்ப ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது.

இரவு பத்து மணியிருக்கும். வீட்டில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த மின்சார விளக்குகள் யாவும் திடீரென அணைந்தன.

டொக்டர் யன்னலூடாக வெளியே எட்டிப்பார்த்தார். ஆஸ்பத்திரி மின்விளக்குகள் ஏரிந்து கொண்டிருந்தன.

“சாமி, வைற்றை வெட்டிப்புட்டானுக” எனப் பின்அறையில் படுத்திருந்த மாரிமுத்து பதறியடித்துக் கொண்டு ஒடிவந்தான்.

வெளியே, கையில் தீப்பந்தங்களுடன் வீட்டை நோக்கிப் பலர் ஒடிவருவது யன்னலூடாகத் தெரிந்தது.

டொக்டர் திகைத்துப்போய் நின்றார். “வாங்கசாமி... வாங்கம்மா.... சில்வாத்துரை வூட்டுக்கு ஒடிப்போவம்” எனக்

சூறியபடி மாரிமுத்து பின்பக்கம் ஓடிச்சென்று கதவைத் திறக்க முயன்றான்.

பின்புறமாக வந்த இன்னுமொரு காடையர் கூட்டம் கதவை இடித்தது.

மாலா ஓடிச்சென்று குசினியிலிருந்த அலுமாரியின் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டாள். கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்த கூட்டத்திலிருந்த ஒருவன், கையில் வைத்திருந்த இரும்புக் கம்பியால் டொக்டரின் தலையில் அடித்தான்.

வேறொருவன் ‘பற்ற தமுலோ’ என அவரது வயிற்றில் உதைத்தான். டொக்டர் மகேசனது தலையிலிருந்து இரத்தம் குபீரெனப் பாய்ந்தது. அவர் மயக்கமுற்றுச் சாய்ந்தார்.

மாலாவின் நெஞ்சு ‘திக்திக்’கென்று அடித்துக் கொண்டது. அவன் எவ்வித ஒசையும் எழுப்பாது நடுங்கிய வண்ணம் நின்றிருந்தாள். ஒரே இருட்டு. இருவர் கையில் வைத்திருந்த பந்தக்கின் உதவியுடன் அங்குள்ள பொருட்களைச் சூறையாடிக் கொண்டிருந்தனர். பூட்டியிருந்த அலுமாரியை கையில் வைத்திருந்த கோடரியால் அடித்துத் திறந்து துணிமணிகளையும் பாத்திரங்களையும் வாரி எடுத்துக் கொண்டார்கள், வந்தவர்களில் சிலர்.

மாரிமுத்து பின்புறமாகத் தப்பிச்சென்று டொக்டர் சில்வா விடம் நடந்தவற்றைக் கூறினான்.

கொள்ளையர்களில் சிலர் மாலா எங்கு ஒளிந்திருக்கிறாள் என்பதைத் தேடுவதில் முனைந்திருந்தனர். வீட்டிலிருந்த எல்லா அறைகளுக்கும் சென்று மூலைமுடுக்கெல்லாம் தேடினர்.

எல்லோரும் மதுபோதையில் நிறைந்திருந்ததால் அவர் களால் நிதானமாக எதையும் செய்யமுடியவில்லை. ஒருசிலர் வெளியே வந்து தாம் வைத்திருந்த பெற்றோல் குண்டுகளை டொக்டரின் காரின்மீது வீசி எறிந்தனர். கார் தீப்பற்றி பெருஞ்சவாலையுடன் ஏரிந்தது.

டொக்டர் சில்வா கொடுத்த அவசர டெலிபோன் தகவல் காரணமாக இரண்டு ஜீப்களில் இராணுவத்தினர் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அதனைக் கண்ணுற்ற குண்டர்கள் கொள்ளையடித்த பொருட்களுடன் தப்பி ஓடினர்.

மாரிமுத்து, கொள்ளையர்கள் ஓடிவிட்டதை அறிந்து அங்கு வந்து சேர்ந்தான். சிறிது நேரத்தில் டொக்டர் சில்வாவும் அங்கு வந்தார். டொக்டர் மகேசன் அப்பொழுதுதான் சுயநினைவு வந்து மெதுவாகக் கண்திறந்தார்.

டொக்டர் மகேசனையும் மாலாவையும் பாதுகாப்பாகத் தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று அவர்களுக்கு வேண்டிய சகல உதவிகளையும் செய்தார் டொக்டர் சில்வா.

உடுத்திருந்த உடைகளைத் தவிர மற்ற எல்லா உடைமை களையும் அவர்கள் பறிகொடுத்திருந்தனர். மாரிமுத்துவும் பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகியிருந்தான்.

நிலைமை சீரடைந்தபோது பாதுகாப்புப் படையினரின் உதவியோடு அவர்களைப் பாதுகாப்பாக ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தார் டொக்டர் சில்வா.

வவுனியாவரை அவர்களைப் பாதுகாப்பாக அழைத்து வந்தனர் பாதுகாப்புப் படையினர். வவுனியாவுக்கு அவர்கள் வந்தபோது மேலும் விபரங்களை அறியக்கூடியதாகவிருந்தது.

‘கொழும்பில் பெரும் சேதம் ஏற்பட்டிருந்தது. தெகிவளை, இரத்மலானை, கலுபோவில், கல்கிசை போன்ற இடங்களில் சேதம் உண்டாகி பல தமிழர்கள் கொழும்பு இந்துக்கல் லூரியில் உள்ள அகதி முகாமில் தஞ்சமடைந்திருந்தனர்.

‘58 கலவரம் போலல்லாது மலையக மக்களும் இந்த முறை பெரும் பாதிப்புக்குள்ளாகியிருந்தனர்.

நாட்டில் சகல இடங்களிலும் தமிழர்கள் பாதிப்புக் குள்ளாகியிருந்தனர். பலர் உயிரிழந்தனர். கலவரம் மிக

மோசமடைவதற்கு பொய்யான வதந்திகளே காரணமாக இருந்தன.

‘யாழ்ப்பாணத்தில் புத்தபிக்குகள் கொல்லப்படுகிறார்கள். விகாரைகள் தரைமட்டமாக்கப் பட்டுவிட்டன. சிங்கள மாணவிகள் கற்பழிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்படுகின்றனர். இங்கு ஒரு சிங்களவராவது மிச்சமில்லை. நீங்கள் உங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்? பார்த்துக்கொண்டா இருக்கிறீர்கள்’ எனத் தென்னிலங்கைக்கு பிழையான செய்திகள் பொலிஸ் தொலைபேசி மூலம் அனுப்பப்பட்டதாகப் பேசிக்கொண்டனர்.

சிறிது காலத்திற்கு முன் தேர்தலில் தோற்று மனம் புழுங்கிய அரசாங்க எதிரிகள், தமிழ் இனத்துவேதிகள், கொள்ளையடிக்கும் நோக்கம் உடையோர் ஆகிய மூன்று தரப்பினரும் வதந்திகளைப் பரப்புவதில் முன்னணியில் இருந்ததாக அறியக் கூடியதாக இருந்தது.

டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் இந்த நிகழ்ச்சியின்பின் பெரிதும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகியிருந்தனர்.

மீண்டும் வேலைக்குச் செல்ல மாலா மறுத்துவிட்டாள். டொக்டர் மகேசனும் விரக்தியடைந்த நிலையில் இருந்தார்.

அப்போது டொக்டர் மகேசனின் தாய் தந்தையரும் உறவி னர்களும் ஊரிலேயே ஒரு மருத்துவமனையை ஆரம்பித்து ‘பிராக்டிஸ்’ செய்யலாமே என ஆலோசனை கூறினர்.

டொக்டர் மகேசனுக்கும் அந்த யோசனை சரியாகவேபட்டது.

அடுத்த மாசமே டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் இராஜிநாமாக் கடிதங்களை அனுப்பிவிட்டு சொந்தத்தில் மருத்துவமனையை ஆரம்பித்தனர்.

மருத்துவமனையின் வாசலில் கார் போய் நின்றபோது சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டவராய் டொக்டர் மகேசன் தனது அறையை நோக்கிச் சென்றார்.

வழக்கமாக இரவு நேரங்களில் ஆர்.எம்.பி. அல்லது உதவிமருத்துவர் ஒருவர்தான் மருத்துவமனையில் கடமையிலிருப்பார். அப்போது அவரே நோயாளிகளைக் கவனித்துக் கொள்வார். இரவு நேரங்களில் வரும் அவசர ‘கேஸ்’களையும் அவரே கவனித்துக் கொள்வார். மிகவும் கடினமான, தன்னால் சமாளிக்க முடியாத கேஸ்கள் வந்தால் மட்டுமே அவர் டொக்டர் மகேசனுக்குப் போன் செய்வார். அவரோடு இரண்டு நேர்ஸ்களும் இரண்டு அற்றென்டன்ட்மார்களும் கடமையில் இருப்பார்கள்.

டொக்டர் மகேசன் அறைக்குள் சென்றதும் உதவிமருத்துவர் டொக்டர் பிரணவனும் நேர்ஸ் சுமதியும் கலவரம் அடைந்தவர்களாக அவரிடம் வந்தார்கள்.

“டொக்டர், இப்ப கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி ‘ஆம் காம்பில்’ இருந்து டெலிபோன் வந்தது. இரவு இங்கை யாரேன் காயப்பட்டு மருந்துகட்ட வந்தவையோ எனக் கேட்டினம், நான் இல்லையென்டு சொன்னன்”.

“அந்தக் கோல் வந்து ஐஞ்ச நிமிஷம் கழிச்ச பிறகும் யாரோ பேசிச்சினம், இரவு யாரேன் துவக்குச் சூடுபட்டு மருந்துகட்ட வந்தினமோ என்டு கேட்டினம். நான் இங்கை ஒருத்தரும் வரேல்லை என்டு சொன்னன். இங்கை யார் யார் இரவு டியுட்டியிலை இருக்கின்மென்டு பெயரைக் கேட்டினம்; அதையும் சொன்னன்” என்றார் டொக்டர் பிரணவன்.

அவர் கூறியவை டொக்டர் மகேசனை ஒரு கணம் திகைக்க வைத்தன. பின்னர் சமாளித்துக் கொண்டு, “சரி நீங்கள் போங்கோ, இனி ஏதும் கேட்டால் நான் பதில் சொல்லுறன்” எனக் கூறிக்கொண்டே அவர் நோயாளிகளைக் கவனிப்பதற்காக ‘வாட் றவுன்ட்’ சென்றார்.

04

டொக்டர் மகேசன் அன்று பகல் போசனத்திற்காக வீட்டுக்கு வந்தபொழுது, மாலா முன்விறாந்தையில் அனுலாவுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். வெளியே சென்றிருந்த சந்திரன் இன்னும் திரும்பவில்லை. விமல்சிறியும் அவரது மனைவியும் மேல்மாடியில் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

காயம்பட்ட இளைஞனை ஒரு தடவை பார்த்துவிட என்னிய டொக்டர் மாலாவிடம் கூறிவிட்டு குசனிக்குச் சென்று மாரிமுத்துவையும் அழைத்துக் கொண்டு பின்புறம் சென்றார்.

டொக்டர் வருவதைக் கண்டதும் இளைஞன் மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

டொக்டர் மகேசன் கட்டிலினருகே இருந்த கதிரையில் அமர்ந்துகொண்டே “இப்ப எப்பிடி நோ இருக்கு?” எனக்கேட்டுவிட்டு காயம்பட்ட இடத்தில் மெதுவாகச் சுட்டுவிரலால் அழுத்திப் பார்த்தார்.

‘ஆ..’ என வேதனையுடன் காலைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்ட இளைஞர். “நோ இன்டைக்குக் கூடுதலாய் இருக்கு; அதோடை ஊசிபோட்டதாலை கையள் இரண்டையும் தூக்க முடியேல்லை” வேதனையின் சாயல் அவனது முகத்திலே தெரிந்தது.

“ஒரு நாளைக்கு இரண்டு ஊசி போட்டால்தான் காயம் சுறுக்கா ஆறும். நோ தெரியாமல் இருக்க குளிசையள் கொண்டு வந்திருக்கிறன். இதை நீர் ஆறு மணித்தியாலத்திற்கு ஒருக்கா சாப்பிட வேணும்” எனக் கூறிவிட்டு தயாராகக் கொண்டு வந்திருந்த ஊசி மருந்தை அவனது கையிலே ஏற்றினார் டொக்டர்.

“தம்பி, உம்முடைய பேர் என்ன எண்டு இன்னும் நீர் எனக்குச் சொல்லேல்லையே”

“என்னை நீங்கள் பாலா எண்டு கூப்பிடலாம் டொக்டர்”

டொக்டர் சிரித்து விட்டுக் கேட்டார், “இது உம்முடைய உண்மையான பேரோ அல்லது இயக்கப் பேரோ?”

இளைஞர் தன்னுள் ஏற்பட்ட சலனத்தை வெளிக்காட்டாது மெளனமாக டொக்டரின் முகத்தையே பார்த்தவண்ணம் இருந்தான்.

“பாலா, உம்மை இங்கை கொண்டுவந்துவிட்ட கூட்டாளிமார் எனக்கு எந்தவிதமான விபரத்தையும் சொல்லேல்லை... பாங்க ஒண்டை கொள்ளையடிச்சுப்போட்டு ஒரு பொலிஸ்காரனையும் கூட்டுக்கொண்டதாக எங்கும் கதைக்கினம்”

இளைஞரின் மெளனம் தொடர்ந்தது.

“இப்பிடிப் பயங்கரமான வேலையளிலை ஏன் தம்பி ஈடுபடுறியள்?”

டொக்டரின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லலாமா என யோசிப்பவன் போல ஒரு கணம் தயங்கினான் அந்த இளைஞர்.

“சரி பாலா, உமக்குச் சொல்லவிருப்பமில்லை யென்டால் நான் வற்புறுத்தமாட்டன்” எனக் கூறியபடி எழுந்தார் டொக்டர்.

“இல்லை டொக்டர், இருங்கோ... சொல்லுறன், உங்களைப்போலை இப்ப நானும் ஒரு டொக்டராய் இருக்கவேண்டியவன். ‘பயோ’ படிச்சனான். ஏ.எல். சோதினேலை 276 மாக்ஸ் எடுத்தனான். ‘மெடிசின்’ கிடைக்கு மெண்டு நம்பிக்கையோடை இருந்தன். எங்கடை ஸ்கால்லை எல்லாரும் எனக்கு மெடிசின் கிடைக்குமெண்டு எதிர் பாத்தவை. ஆனா அந்த வருஷம்தான் தரப்படுத்தல் வந்துது. யுனிவேசிற்றி என்றனஸ் எனக்குக் கிடைக்கேல்லை, எனக்குப் பெரிய ஏமாற்றம். என்றை வாழ்க்கையே பாழாய்ப் போச்ச டொக்டர். இந்த நாட்டிலை இருக்கிற இனத்துவேஷ அரசாங்கத்திலை வெறுப்பு வந்துது. தமிழரசுக்கட்சிக் காற்றின்றை போராட்டங்கள் சரியெண்டு அப்ப தெரிஞ்சுது.

“அதுக்குப்பிறகு தமிழரசுக் கட்சியின்றை கொள்கைகளுக்கு ஆதரவாளனாய் செயற்படத் தொடங்கினன். மாணவர் பேரவையிலை ஒரு அங்கத்தவனாய்ச் சேர்ந்தன். சத்தியாக் கிரகம் சட்டமறுப்பு.... கறுப்புக்கொடி காட்டல் இதுகளிலை நானும் பங்குபற்றினன்...”

“79ஆம் ஆண்டு அவசர காலச்சட்டம் வந்தபொழுது என்னைக் கைதுசெய்து கொண்டுபோய் வைச்ச கடுமையாய் சித்திரவதை செஞ்சாங்கள்.”

“உம்மைக் கைது செய்யப்போகினமெண்டு அப்ப உமக்குத் தெரியாதே?”

“என்னையும் கைதுசெய்யலாம் எண்டு எதிர்பார்த்தன் டொக்டர்; ஏனென்டால் அப்பதான் அந்தப் பெரிய பயங்கரம் நடந்தது. இன்பம், செல்வம் இரண்டுபேரையும் இரவோடை இரவாய் பிடிச்சுக் கொண்டுபோய் கொலை செய்து உடலுறுப்பு களை வெட்டிப் பண்ணைப் பாலத்திலை எறிஞ்சிருந்தாங்கள்.

அந்த நேரத்திலை வேறையும் நாலுபேரைக் கொலை செய்தாங்கள். இந்திரராஜன் எண்ட இளைஞருக்கு இடுப்புக்குக் கீழை 37 காயங்கள், முகத்திலை ஏரிகாயம், நகங்களை இழுத்துப் பிய்ச்சுப் போட்டு ஆஸ்பத்திரியிலை கொண்டுபோய்ப் போட்டாங்கள். அவன் ஆஸ்பத்திரியிலை செத்துப்போனான்...

“ஓரு நாள் இரவு பத்து மணிக்கு ஆமிக்காரரும் நேவியரும் ஜஞ்சு கிராமங்களைச் சுத்தி வளைச்சினம். ‘மெஷீன் கன்’னைக் கொண்டு டிரக்குகளிலை ஓடித்திரிஞ்சாங்கள். வீடு வீடாய்ச் சோதனை போட்டாங்கள். பொடியன் எல்லாரையும் வரச்சொல்லி வரிசையிலை நிக்கவைச்சு சோதிச்சாங்கள். மூண்டு முகழுடி அணிஞ்சு உளவாளிகள் பதினேழு பொடியங்களைக் காட்டிக் குடுத்தாங்கள்.

“வேலைத் தளங்களிலை, வீடுகளிலை, வீதிகளிலை காணப்பட்ட பொடியங்களை சோதிச்சாங்கள்; சிலபேரைக் கைது செய்தாங்கள்....

“நானும் என்ற சினேகிதர் கொஞ்சப்பேரும் இதையெல்லாம் அறிஞ்சுவடனை நாட்டைவிட்டு ஓடிப்போய் கொஞ்ச நாளைக்கு மறைஞ்சு இருக்கத் திட்டம் போட்டம். ஆனா அதுக்கு முன்னமே ஆமிக்காற்ற என்னை அரெஸ்ட் பண்ணிப் போட்டினம்... என்னை அரசாங்க அதிபரின்றை வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் சித்திரவதை செய்திச்சினம்....

“சங்கிலியால் கட்டி கொதிக்கிற வெய்யிலிலை போட்டாங்கள்... நாவறண்டு தண்ணி கேட்டபொழுது காலாலை உதைச்சாங்கள். அதுமட்டுமில்லை டொக்டர்.. என்ற சூட்டாளியன் யாரெண்டு சொல்லச் சொல்லி என்னை நிர்வாணமாக்கி அடிச்சாங்கள். இடுப்புக்குக் கீழை சிகரெட்டாலை மாறி மாறிச் சுட்டாங்கள்”

அவன் தானணிந்திருந்த சாரத்தை இடுப்புவரை தூக்கி, “நீங்களே பாருங்கோ டொக்டர், நீங்கள் இதைப் பாக்கத்தான் வேணும்” என்றான்.

அவனது இடுப்பிலிருந்து முழங்கால்வரை பொட்டுப் பொட்டாக செம்புள்ளி குத்தியதுபோல ஜம்பதுக்கு மேற்பட்ட சிகரட்டால் சுடப்பட்ட காயங்கள்... நொய்த இடங்கள்..., சதைப்பற்றுள்ள இடங்கள், தடிப்பான இடங்கள் என வித்தியாசம் ஏதுமில்லாமல்....

டொக்டர் மகேசன் வேதனையுடன் கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

“இந்தச் சித்திரவதையளுக்குப் பிறகு என்றை மனம் கல்லாய்ப்போச்சு டொக்டர். எங்கடை தலைவர்மாரின்றை அகிம்சை வழியிலை எனக்கு இப்ப நம்பிக்கையில்லை. தனிப்பட்டு நிற்கிற மலட்டுத்தனமான - துறவற அரசியலிலை எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை. எனக்கு மட்டுமில்லை, என்னைப் போலை ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களுக்கு மயக்கம் தெளிஞ்சிட்டுது”

விரக்தியின் விளிம்பில் இப்படி எத்தனை இளைஞர்கள் போராளிகளாய் மாறினார்களோ என டொக்டர் எண்ணிப் பார்த்தார். அந்த இளைஞன் மேல் அவருக்கு அனுதாபம் ஏற்பட்டது.

“இந்த நேரத்திலை நான் கனநேரம் இங்கை தங்கியிருக்கிறது சரியில்லை - நான் பின்னேரம் வந்து உம்மைப் பாக்கிறன்” எனக் கூறிக்கொண்டே எழுந்த டொக்டர் மகேசன், “ஆமிக்காறுர் எங்கும் சோதனையிடுகினம், நேர்ஸிங் ஹோமிலும் டெலிபோன் செய்து யாரேன் மருந்துகட்ட வந்தவையோ என்டு கேட்டாங்கள்” எனக் கூறினார்.

அப்போது மாரிமுத்து “ஆமா சாமி ஆமிக்காறுங்க.... கடுமையா ஓட்டத்திரியிராங்க” எனக் கூறினான்.

“உது வழக்கமான சங்கதிதானே... உவங்கள் உப்பிடித்தான் அறம்புறமாய் ஒடித்திரிவாங்கள். பிறகு சம்பந்தப்படாதவையளை பிடிச்சக் கொண்டுபோய் அடிச்சச் சித்திரவதை செய்வாங்கள்” என அலட்சியத்துடன் கூறினான் இளைஞர்.

“கொழும்பிலையிருந்து என்னுடைய தம்பியும் அவருடைய பிறன்டஸாம் வந்திருக்கினம். அவையளுக்குத் தெரியாமல் உம்மை இங்கை வைச்சிருக்கிறது பெரிய கஷ்டமா இருக்கு... அதோடை ஆமிக்காரர் வீடு வீடாய் தேடுறாங்கள். இங்கையும் வந்து தேடுவாங்களோ என்னு பயமாயிருக்கு”

“மாரிமுத்து என்னட்டை எல்லாம் சொன்னவர்... நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதையுங்கோ டொக்டர். என்னுடைய கூட்டாளிமார் சுறுக்கா வந்து என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போவினம்.”

“அப்பிடியெண்டால், பிறகு தொடர்ந்து எங்கை வைத்தியம் செய்விக்கப் போறியள்?”

“அதுக்கு என்னுடைய கூட்டாளிமார் ஒழுங்கு செய்வினம்.... நீங்கள் எங்களுக்கு செய்யிற வைத்திய உதவி யாருக்குமே தெரியவராது”

“எப்ப உம்முடைய பிழென்ட்ஸ் வருவினமென்னு தெரியாதே?”

“எந்த நேரத்திலையும் வரலாம் டொக்டர். உங்கடை இக்கட்டான நிலைமை அவையளுக்குத் தெரியும். ஒவ்வொரு விசயத்தையும் அவை புத்திசாலித்தனமாய்த்தான் செய்வினம்”

“உம்முடைய கூட்டாளிமார் ஆராவது ஆமிக்காறின்ரை கையிலை பிடிப்படால் ஆபத்திலைதான் முடியும்...”

“எங்களைப் பிடிக்கிறது அவ்வளவு லேசில்லை டொக்டர்... பிடிப்படாலும் எந்தவிதத் தகவலையும் பெற்றுவிட முடியாது”

“கொள்ளையர்களின்றை தடயம் ஏதோ பொலிசாருக்கு கிடைச்சிருக்காம். அதைக்கொண்டு கொள்ளையர்களை இலகுவாய்ப் பிடிச்சவிடலாந்தானே”

இளைஞன் அலட்சியமாகச் சிரித்தான் - “அது வேணு மெண்டே நாங்கள் விட்டிட்டு வந்த தடயம்”

“வேணுமெண்டு ஆராவது விட்டிட்டு வருவாங்களா சாமி” எனக் கேட்டான் மாரிமுத்து.

“பொலிசாரின்றை கவனத்தை வேறை வழிக்கு திருப்ப அதைவிட வேறை வழி இல்லை.” எனக்கூறிய அவன் தொடர்ந்தும் அதைப்பற்றிக் கதைக்க விரும்பாதவன்போல் “மாரிமுத்து என்னை நல்லாக் கவனிச்சுக் கொள்ளுறார் டொக்டர். இவர் உங்களுக்குக் கிடைச்சது பெரும் அதிஷ்டம்தான்”என்றான்.

“மாரிமுத்துவிலை எங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிற படியாலைதான் உம்மை இங்கை வைச்சு வைத்தியம் செய்யிறம்”.

“மாரிமுத்து உங்களைத் தெய்வமா நினைச்சிருக்கிறார் டொக்டர்”

டொக்டர் புன்னகை செய்த வண்ணம் எழுந்திருந்தார்.

“நான் குடுத்த குளிசையலை ஒழுங்காய்ச் சாப்பிடவேணும் பாலா. நான் இரவைக்கு வந்து உம்மைப் பாக்கிறன்”

05

டொக்டர் மகேசனின் வீட்டின் முன்னால் உள்ள நிலப்பரப்பில் நான்கு கதிரைகளை அரைவட்ட வடிவமாகப் போட்டு, விமல்சிறியும் திருமதி விமல்சிறியும் அனுலாவும் சந்திரனும் அமர்ந்து சுவாரஸ்யமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

தெருவில் போய்வருவோரையும் வாகனங்களையும் அங்கிருந்தே அவர்களால் கவனிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

மாரிமுத்து வீட்டின் தெற்குப் புறமாக இருந்த ‘பைப்பில்’ ஒரு கோரஸ் பைப்பைப் பொருத்தி பூஞ்செடிகளுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தான்.

வீட்டின் முன்னால் அழகான குறோட்டன் செடிகளும் ரோசாச் செடிகளும் வளர்ந்திருந்தன.

டொக்டர் வீடு திரும்பும் நேரம் வந்துவிட்டதால் மாலா தேநீர் தயாரிப்பதற்குரிய ஒழுங்குகளைச் செய்துவிட்டு முன்பும் வந்தாள். அவள் அங்கு வந்தபோது முன்புறக் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு செல்லையா மாஸ்டர் வந்தார்.

“வாங்கோ... ஸேர், வாங்கோ” எனக் கூறிக்கொண்டே எழுந்து முகமலர்ந்து அவரை வரவேற்ற சந்திரன், “நாளைக்கு உங்களை வந்து சந்திக்கலாமென்டு இருந்தன், அதுக்குள்ளை நீங்களே வந்திட்டியள்” என்றான்.

“நீ வந்திருக்கிறாய் எண்டு கேள்விப்பட்டன். அதுதான் பாத்திட்டுப் போகலாமென்டு வந்தனான்”

சந்திரன், தான் அமர்ந்திருந்த கதிரையைக் காட்டி “இதிலை இருங்கோ ஸேர்” எனக் கூறிவிட்டு உள்ளே சென்று மேலும் இரண்டு கதிரைகளை எடுத்து வந்தான்.

“இவர்களைல்லோரும் சந்திரனின் நண்பர்கள், இங்கு ஊர் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள்” என அவரிடம் கூறினாள் மாலா, ஆங்கிலத்தில்.

அப்போது கதிரையை மாஸ்டரின் அருகே போட்டு அதில் அமர்ந்து கொண்ட சந்திரன் விமல்சிறியின் பக்கம் திரும்பி,

“இவர் எனது ஆங்கில ஆசிரியர், ஷெல்லியின் கவிதை களையும் ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களையும் படிப்பிக்கத் தொடங்கினால் தன்னை மறந்துவிடுவார். நாங்களைல்லாம் இலக்கியச் சுவையில் மூழ்கிவிடுவோம். எனது அண்ணனும் இவரிடம் ஆங்கிலம் படித்திருக்கிறார்” எனக் கூறிவிட்டு திரு. திருமதி விமல்சிறியையும் அனுலாவையும் அவருக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தான்.

மாஸ்டர் எழுந்து விமல்சிறியுடன் கைகுலுக்கிவிட்டு, திருமதி விமல்சிறிக்கும் அனுலாவுக்கும் வணக்கம் செலுத்தினார்.

அப்போது சந்திரன், “விமல்சிறி வர்த்தகத்துறையில் மிகவும் பெரியபுள்ளி; அநேகமான அரசியல்வாதிகள் இவரது நண்பர்கள்; சிலர் இவரது உறவினர்கள்” என்றான்.

“மிஸ்டர் சந்திரன் அதிகம் புகழ்கிறார். நான் சாதாரண மானவன்தான்” எனப் புன்னகையுடன் கூறினார் விமல்சிறி.

அப்போது மாலா குறுக்கிட்டு, “மாஸ்டருடன் அரசியல் பேசத் தொடங்கிவிட்டால் நேரம் போவதே தெரியாது” எனக் கூறினாள்.

“ஓ அப்படியா... மிகவும் நல்லது. எங்களுக்கும் அரசியலில் நிறைய ஆர்வம் உண்டு. மாஸ்டருடன் கதைத்தால் சவாரஸ்யமான பொழுதுபோக்காக இருக்குமென நினைக்கிறேன்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“ஸேர், உங்களுக்கு இன்னுமொரு விஷயத்தையும் கூறவேண்டும். திருமதி விமல்சிறி சமூகவியல் பேராசிரியை மட்டுமல்ல, ஒரு பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர். உங்களோடு கதைத்தால் அவருக்குப் பிரயோசனமான கருத்துக்கள் கிடைக்கும் என நினைக்கிறேன்” எனக் கூறினான் சந்திரன்.

“கவனம், மாஸ்டர் உங்களையும் தமிழர் கூட்டணி ஆதரவாளர்களாக மாற்றிவிடுவார்” எனக் சிரித்தபடி கூறினாள் மாலா.

எல்லோரும் அவனது நகைச்சவையை ரசித்துச் சிரித்தனர்.

சந்திரன் விமல்சிறியைப் பார்த்து “எனக்கு அறிந்த ஒருவருக்கு சுதந்திர வர்த்தக வலயத்தில் வேலைக்குச் சிபார்சு செய்யும்படி கேட்டேன் அல்லவா. அது இவரது மகனுக்குத்தான்” என்றான்.

“நிச்சயமாக அதனைச் செய்வேன். நான் முதலிடும் கம்பனி ஒன்றின் கட்டிடவேலைகள் பூர்த்தியாகும் நிலையில் உள்ளன. உற்பத்தி தொடங்கியவுடன் கட்டாயம் சந்திரன்

மூலமாக உங்களுடன் தொடர்பு கொள்வேன்” என்றார் விமல்சிறி.

“மாஸ்டருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். இருவருமே வேலை கிடைக்காது வீட்டில் இருக்கிறார்கள். அதுதான் மாஸ்டருக்கு இப்போது பெரும் பிரச்சினையாக உள்ளது” என்றாள் மாலா.

மாரிமுத்து தேநீர் தயாரித்து எடுத்து வந்தான். மாலா அதனை வாங்கி எல்லோருக்கும் பரிமாறினாள்.

“உங்களது பிள்ளைகளின் கல்வித் தராதரங்கள் என்ன? எதுவரை படித்துள்ளார்கள்?”

“இருவருமே அட்வான்ஸ் லெவல் சித்தி அடைந்துள்ளார்கள். தரப்படுத்தல் காரணமாக பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைக்கவில்லை.” என்றார் மாஸ்டர்.

“அரசு உத்தியோகங்கள் எதற்கும் முயற்சி செய்ய வில்லையா?”

“முத்தவன் பொருத்தமான வேலைகளுக்கு மனு அனுப்பிக் கொண்டுதான் இருக்கிறான். இளையவன்தான் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் சும்மா திரிகிறான்.”

“இளைஞர்கள் வீண் பொழுதைக் கழிப்பதை நாங்கள் அனுமதிக்கக் கூடாது. அது அவர்களைப் பிழையான வழியில் இழுத்துவிடவும் கூடும்” என்றார் விமல்சிறி.

“மாஸ்டர், நாங்கள் யாழிப்பாணத்திற்கு வந்தநேரத்தில் இங்கு பல அசம்பாவிதங்கள் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். யாழிப்பாணம் அமைதியாக இல்லை, ஏன் இப்படி..?” எனக்கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

“நான் சிலவேளை உணர்ச்சி வசப்படுவேன்... சிலவேளை என்னுடைய கருத்துக்கள் உங்களுக்கு பிடித்தமில்லாமல் இருக்கலாம். நீங்கள் என்னைத் தவறாக எண்ணக்கூடாது”

“இதில் என்ன தவறாக எண்ணுவதற்கு இருக்கிறது... படித்தவர்கள் இடையே ஏற்படும் கருத்துப் பரிவர்த்தனை எப்போதுமே புரிந்துணர்வுடன் கூடியதாக இருக்கும். அத்தோடு யாழ்ப்பாணத்தில் நான் பெற்ற அனுபவங்களை, இங்குள்ள மக்களின் கருத்துக்களை சிங்களப் பத்திரிகை ஒன்றிலே தொடர் பத்திரிகளாக எழுத எண்ணியுள்ளேன்.. எனவே நீங்கள் ஒளிவுமறைவு இன்றி வெளிப்படையாகப் பேசுவதையே நான் விரும்புகிறேன். அது எனக்குப் பிரயோசனமாகவும் இருக்கும்” என்று கூறிச் சிரித்தாள் திருமதி விமல்சிறி.

“நாங்கள் சிங்கள மக்களுடன் ஒற்றுமையாக வாழுத்தான் விரும்புகிறோம். அதனால்தான் தந்தை செல்வா ஆரம்பத்தில் சமஷ்டி கேட்டவர். ஆனால் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் ஆரம்பத்தில் இருந்தே கட்டம் கட்டமாகத் தமிழ் இனத்தை ஒதுக்கி வந்திருக்கிறார்கள்...”

“கட்டம் கட்டமாக இன ஒதுக்கல் நடைபெற்று வந்திருக்கிறது என்று சொல்கிறீர்கள் மாஸ்டர், அதை விபரமாய்ச் சொல்லுங்கள்”

“இலங்கைக்கு 48இல் சுதந்திரம் கிடைத்தது. அடுத்த ஆண்டிலேயே தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான பிரதேசமான கிழக்கு மாகாணத்தில் ஒரு குடியேற்றத்திட்டத்தை உருவாக்கினார் அப்போதிருந்த பிரதமர் டி.எஸ்.சேன்நாயக்கா. 40,000 சிங்கள மக்களை அங்கு குடியேற்றி பட்டிப்பளை என்ற தமிழ் ஊரை ‘கல்லோயா’வாக மாற்றினார். இதே போன்று பறையனாறு என்ற இடம் இப்போது ‘பதவியா’வாக மாறியுள்ளது”

“முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்” என்றார் விமல்சிறி சிரித்துக்கொண்டே.

“முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பிரதேச அபகரிப்பு இன்று வரை ஏற்தாழ 3000 சதுரமைல்களை

- தமிழர்களின் இருப்பிடங்களை விழுங்கிவிட்டது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“என்ன 3000 சதுர மைல்களா?” என ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் சந்திரன்.

“சிங்கள மக்களுக்கென திருகோணமலையில் ‘சேருவில்’ தொகுதி அமைக்கப்பட்டது. இது இம்மாவட்டத்தின் மூன்றில் இரண்டு பகுதியை உள்ளடக்கிவிட்டது. அங்குள்ள சில கிராமங்கள் ஒரு பக்கம் கடலாலும் மற்ற மூன்று பக்கங்களும் சிங்களாக கிராமங்களாலும் சூழப்பட்டு நடுவிலே அகப்பட்டுத் திணறிக் கொண்டிருக்கின்றன. இதேபோன்று தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் எல்லைகளிலெல்லாம் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் படிப்படியாக நடைபெற்றுக் கொண்டே வருகின்றன.”

“சரி மாஸ்டர், தமிழ் மக்களும் சிங்கள மக்களும் கலந்து வாழ்வது தவறு என்று சொல்லுகிறீர்களா?” எனக் கேட்டார் விமல்சிறி.

“இல்லை, அந்தக் கோணத்தில் இதைப் பார்க்கக் கூடாது. ஆண்டாண்டு காலமாக தமிழர்கள் வாழும் பிரதேசத்தில் சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றும்போது தமிழர்கள் தமது பாரம்பரியத்தை இழக்கின்றனர். இனக்கலவர காலங்களில் தமது உடமைக்கும் உயிருக்கும் தமிழ் மக்கள் போராட வேண்டி ஏற்பட்டு விடுகிறது. பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தில் சிங்களச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. குடியேற்றத்தினால் பிரதிநிதித்துவம் குறையும்போது பிரதிநிதிகளின் குரல் நலிந்து ஒலிக்கும், செல்வாக்கு அற்றுப்போய்விடும். 58இலும் 77இலும் 83இலும் இனக்கலவரங்கள் ஏற்பட்டபோது தமிழர்களுக்கென்று ஒரு பிரதேசம் இருந்தபடியால்தான் இங்கு வந்து தஞ்சம் அடையக் கூடியதாயிருந்தது. இல்லாவிட்டால், இந்து சமுத்திரத்திலேதான் குதித்திருக்க வேண்டும்” என்றார் மாஸ்டர்.

“சிங்களப் பிரதேசங்களில் தமிழர்கள் பரந்து வாழ்கிறார்கள் என்றால் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் ஏன் சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றக்கூடாது என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“ஒரு தேசிய இனத்துக்குச் சொந்தமான இடங்களில் அரசு திட்டமிட்டு சிங்களக் குடியேற்றங்களை நடத்துவதுதான் தவறு என்று சொல்கிறேன். இப்படியான குடியேற்றங்களினால் தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் தொடர்ச்சி அறுபட்டுவிட்டது. யாழ்ப் பாணத்திலிருந்து திருகோணமலைக்குச் செல்வதற்கு அதாவது ஒரு தமிழ்ப் பிரதேசத்திலிருந்து இன்னுமொரு தமிழ்ப் பிரதேசத்திற்குச் செல்வதற்கு சிங்களவர் வாழும் இடங்களை ஊடறுத்துச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது”

“கொழும்பிலே ஒரு குட்டி யாழ்ப்பாணமே இருக்கிறது மாஸ்டர், அது எந்தப் பிரதேசத்தில் இருக்கிறது என்பதை சிந்தித்துப் பாருங்கள்”

“அருமையான போயின்ட்” என கதிரைச் சட்டத்தில் தட்டிப் பலமாகச் சிரித்தான் சந்திரன்.

“அந்தக் குட்டி யாழ்ப்பாணம் அரசாங்கத்தால் திட்டமிட்டு ஆக்கப்பட்டதல்ல என்பதனை நீங்கள் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்”

விமல்சிறியும், திருமதி விமல்சிறியும் அனுலாவும் புன்னகை செய்தவாறு மௌனமாக இருந்தனர்.

மாஸ்டர் தொடர்ந்தும் பேசினார்.

“1956இல் பண்டாரநாயக்கா பிரதமராக இருந்தபோது தனிச் சிங்களச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார். அது தமிழர்களின் நெஞ்சிலே நெருப்பைக் கொட்டியது. தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை ஜக்கிய தேசியக் கட்சியும் ஆதரித்தது. ஒன்றுக்கொன்று எதிரிகளான இரு பெரும் தேசியக் கட்சிகளும்

தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை ஆதரித்தே வாக்களித்தன. ஆனால் சிங்களப் புத்திஜ்விகளில் சிலர் அந்தத் தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை எதிர்த்தார்கள். நாட்டுக்கு பெரும் தீங்கு விளையும் என்று எதிர்வு கூறினார்கள்”

“என்ன சிங்களவர்களே தனிச்சிங்களச் சட்டத்தை எதிர்த் தார்களா? இதை என்னால் நம்பவேமுடியவில்லை” என்று ஆச்சரியப்பட்டான் சந்திரன்.

“கலாநிதி கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா பாரானுமன்றத்தில், ‘நமக்கு ஒரு மொழி இரு நாடு வேண்டுமா... அல்லது இருமொழிகள் - ஒரு நாடு வேண்டுமா?’ சிங்களம் மட்டும் இந்த நாட்டுக்கு ஒரு மொழியாக இருந்தால் நம்நாடு இரண்டு நாடாகப் பிரிந்துவிடும். தமிழ், சிங்களம் ஆகிய இரு மொழிகளும் இந்த நாட்டின் மொழிகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டால் ஒரேநாடாக இருக்கும்’ என்று பேசியதையாகுறிப்பிடுகிறீர்கள்?” எனக்கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

“அவர் மட்டுமல்ல, லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் நாடானுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த லெஸ்லி குணவர்த்தன, ‘திணிப்பை விரும்பாத சிறுபான்மையினர் மீது சிங்கள மொழியினைத் திணிப்பதானது ஆபத்தான விளைவுகளைக் கொண்டுவரக்கூடும். இந்நாட்டின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ் பேசும் மக்களே பெரும்பான்மையினர். அம்மக்கள் தமக்கு மாற்றமுடியாத அந்தி இழைக்கப்படுவதாக உணர்ந்தால், அவர்கள் இந்நாட்டிலிருந்து பிரிந்து செல்லும் முடிவை எடுக்கும் சாத்தியம் இருக்கிறது’ என்று 1956 ஜூன் 8ஆம் திகதி நாடானுமன்றத்தில் பேசினார்.

“கலாநிதி என்.எம்.பெரேராவும் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தைக் கடுமையாக எதிர்த்தார். ‘பெரும்பான்மையினர் என்ற அடிப்படையில் இந்நாட்டிலுள்ள ஏனைய மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை மறுக்க முடியாது. சிங்களத்தை

மட்டும் உத்தியோகமொழி ஆக்குதலின் பாரதூரத் தன்மையை உணருங்கள். நீங்கள் இந்த நாட்டைப் பல தலைமுறைகள் பின்கொண்டு செல்கிறீர்கள். இனிவரும் சந்ததி இந்த நாட்டைப் பாழாக்கியதற்காக எம் அனைவரையும் சபிக்கப்போகிறது’ என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறினார்.

“தனிச் சிங்களச் சட்டம் ஏற்கெனவே இனக் கலவரத்தை உருவாக்கிவிட்டது. பத்துவருடங்களில் இது இன்னும் பல மடங்கு அதிகமாகும். இந்தச் சட்டமூலம் நாட்டைப் பிரிப்பதை நோக்கியே நகர்கிறது. இதன் கீழ் உருவாகும் ஒவ்வொரு உத்தரவும் பிரிவினையைத் தூண்டும்” என கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அங்கத்தவரான பீற்றுர் கெனமன் கூறினார்.

எத்தனை தூரநோக்குடைய கருத்துக்கள்! ஆனால், இவையெல்லாம் பண்டாரநாயக்கவையோ, அவருக்கு ஆதரவளித்த ஐ.தே.க.வின் நிலைப்பாட்டையோ மாற்ற வில்லை.

தீர்க்கதறிசனம் மிக்க தலைவர்களின் கணிப்பின்படி இந்த நாட்டில் கலவரங்களும் அமைதியின்மையும் உருவானது.

“ஆமாம், தனிச்சிங்களச் சட்டம் கொணர்ந்த பொழுது, அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து தமிழ்த் தலைவர்கள் செல்வநாயகம், அமிர்தவிங்கம், நாகநாதன் ஆகியோர் காலிமுகத்திடலில் சத்தியாக்கிரகம் செய்தது ஞாபத்துக்கு வருகிறது. அவ்வேளையில் நான் பாடசாலை மாணவியாக இருந்தேன்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“இப்போது, நீங்கள் சமூகவியல் பேராசிரியையாக இருக்கிறீர்கள். அதனால், தமிழ்த்தலைவர்கள் சத்தியாக்கிரகம் செய்தபோது என்ன நடந்தது என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்”

“சத்தியாக்கிரகம் செய்தவர்கள் மீது குண்டர்களை ஏவிவிட்டுத் தாக்குதல் நடத்தியதாக அறிந்திருக்கிறேன்”

“அது மட்டுமல்ல, தமிழ்த் தலைவர்கள் காயங்களுக்கு உள்ளாகி, இரத்தம் வழிய வழிய பாரானுமன்றத்துக்குள் சென்றபோது சிங்கள அரசியல்வாதிகளில் சிலர், அவர்களைக் கேலிசெய்து சிரித்தார்களாம்.” என்றார் மாஸ்ட்டர்.

“அதை நான் அறியவில்லை.”

“பின்பு என்ன நடந்தது?” எனக்கேட்டார் விமல்சிறி.

“தனிச் சிங்களச் சட்டத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி அரசியல்வாதிகள் தொடர்ச்சி யான அறப்போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர். இதனால் இனங்களுக்கிடையே முறைகல் நிலை அதிகரித்தது. இலங்கையின் கிழக்கே கல்லோயா நகரில் 150 தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இதனை அடுத்து பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா தமிழரசுக் கட்சியைப் பேச்கவார்த்தைக்கு அழைத்தார், இதன் மூலம் ‘பண்டாரநாயக்க-செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம்’ 1957ஆம் ஆண்டில், பிரதமருக்கும் தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர் செல்வநாயகத்திற்கும் இடையில் கையெழுத்திடப்பட்டது.

“அக்காலத்தில் ‘ஸ்ரீ’ எதிர்ப்புப் போராட்டம் தமிழர்களால் நடத்தப்பட்டது அல்லவா?” எனக்கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

“ஆமாம், 1957இல் இலங்கை அரசு அனைத்து வாகனங்களும் சிங்கள ஸ்ரீ எழுத்துக் கொண்ட வாகன அனுமதித் தகடுகளை மாட்டவேண்டும் எனச் சட்டம் கொண்டுவந்தது. அதற்கு எதிராகத் தமிழர்களால் நடத்தப்பட்ட போராட்டம் ஸ்ரீ எதிர்ப்புப் போராட்டமாகும். தனிச் சிங்களச் சட்டம் அழுலாகிய பின்னர் இந்தச் சட்டம் அழுலுக்கு வந்தது.

1958ஆம் ஆண்டு, தமிழரசுக் கட்சியினர் அஹிம்சா வழியில் ஸ்ரீ எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடத்தினார்கள். சிங்கள எழுத்துக்களை தார்புசி அழித்தார்கள் அதற்கு எதிர்வினையாக சிங்களக் குண்டர் களினால் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டனர். ‘சிங்கள எழுத்துக்களை தார்புசி அழித்த

செயலானது, சிங்கள மொழியையும், சிங்கள இனத்தையும் பூண்டோடு அழிப்பதற்கான தமிழரின் சதி' எனச் சிங்கள மக்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டது. புத்த பிக்குகள் அதனை முன்னெடுத்தனர்.

“58இலே இனக்கலவரம் ஏற்பட்டதிற்கு ஸ்ரீ எதிர்ப்புத்தான் காரணமா?” என யோசனையுடன் கேட்டார் விமல்சிறி

“இல்லை, அப்படிச் சொல்லமுடியாது... இத்தகைய மறுகல் நிலை நிலவியகாலத்தில் மட்டக்களப்பில் டி.ஏ. செனவிரத்ன என்ற முன்னைய நுவரெலிய மாநகர முதல்வர் ஒருவர் கொல்லப்பட்டார். தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் மட்டக்களப்பில் சிங்களவர் ஒருவர் கொலை செய்யப் பட்டுள்ளார் என்றசெய்தி வாடெனாலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது. இதனையுடுத்து கலவரங்கள் நடைபெறாத, நாட்டின் மற்றைய இடங்களிலும் கலவரங்கள் வெடித்தன. அவை கலவரத்தை உக்கிரப்படுத்துவனவாக அமைந்தன. சில இடங்களில் இனக்கலவரம் இனவொழிப்பாக மாறியது. இதுவே தமிழருக்கு எதிரான முதலாவது இனக்கலவரமாகும். பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா உடனே அவசரகாலச் சட்டத்தைப் பிரகடனப்படுத்தியிருந்தால் பல உயிர்கள் காப்பாற்றப் பட்டிருக்கும். அந்த இனக்கலவரம் பாரிய பொருட்சேதங்களையும் உயிர்ச்சேதங்களையும் ஏற்படுத்தியது. 300க்கும் மேற்பட்டவர்கள் உயிரிழந்தார்கள்...

“உண்மையில் டி.ஏ. செனவிரத்ன வேறு தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக அதே காலகட்டத்தில் அவரது பெருந்தோட்டக் காவல்காரனுடன் இருந்த பிணக்கின் நிமித்தமே கொலை செய்யப்பட்டார் என்று பின்பு தெரிய வந்தது.”

“சிங்களம் மட்டும் ஆட்சி மொழியாக சட்டம் வந்ததுதான் இந்தநாட்டின் இன முரண்பாட்டுக்கு அடிப்படைக் காரணம் என்றா சொல்கிறீர்கள்?”

“அதிலென்ன சந்தேகம்? இந்தச் சட்டம் தமிழர்களைப் பலவழிகளில் பாதித்தது. இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் மூன்று ஆண்டுகளில் சிங்கள மொழித்தேர்ச்சி பெறாதவர்களுக்கு சம்பள உயர்வு நிறுத்தப்பட்டது. குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் தேர்ச்சி பெறாதவர்கள் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டனர். சிங்களம் அரசு கரும மொழியானதால் வயதெல்லைக்கு முன்னரே பலர் ஓய்வு பெற்றனர். சிலர் தொழில்தேடி வேறு நாடுகளுக்குச் சென்றனர். பதவி உயர்வும் சிங்களம் படித்தாலே கிடைக்கும் நிலை. அதற்கும் காலக்கெடு வழங்கப்பட்டது. தனிச்சிங்களச் சட்டம் வந்ததும் தமிழ் சிங்கள மக்களிடையே கசப்புணர்வும் பெருகத் தொடங்கியது.”

“முன்பெல்லாம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆங்கிலத்தைப் படித்து உத்யோகம் பார்த்த தமிழர்கள், இப்போது சிங்களத்தைப் படித்து தொழில் பார்ப்பதற்கு முயற்சி செய்யலாந்தானே”

“இல்லை... ஆங்கிலம் உலகளாவிய மொழி. வளர்ச்சிப் போக்குக்கு வழிகாட்டும் மொழி. அந்த மொழியைப் படித்துவிட்டு நாம் உலகில் எங்கு சென்றும் தொழில் புரியலாம். மேலும் அந்த மொழியில் இருக்கும் வளம் மக்களை விரும்பிப் படிக்கத் தூண்டியது. சிங்கள மொழியைப் படித்துத் தேர்ச்சி பெற்றாலும் தமிழர்கள் பாரபட்சம் காட்டப்படுவதை நாம் எங்கும் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது”

“சிங்கள தமிழ் உறவுகள் மோசமடைவதை உணர்ந்த தலைவர்கள் அவ்வப்போது அரசாட்சியைக் கொண்டு நடத்த எங்கள் தலைவர்களோடு ஒப்பந்தங்கள் செய்தனர். 57இல் பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம். பின்னர் 65இல் டட்லிசெல்வா ஒப்பந்தம். இவை இரண்டுமே கிழித்தெறியப்பட்ட சங்கதிதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே....”

“அந்த ஒப்பந்தங்களில் முக்கியமாக எதைக் குறிப்பிட்டிருந்தனர்?” எனக் கேட்டார் விமல்சிறி.

“இரு ஒப்பந்தங்களுமே மொழியையும் பிரதேசத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. வடக்குக் கிழக்கு மாகா ணங்கள் தமிழரின் பிரதேசம் அதிலே மாற்றாரை நுழைப்பது தவறு என்பதை இரு தலைவர்களும் ஒப்புக்கொண் டுள்ளனர். தமிழரின் பிரதேசங்களில் தமிழ்மொழிப் பிரயோ கத்திற்கும் ஒப்பந்தங்கள் வழிவகுத்திருந்தன. இதன் மூலம் தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் வடக்கு, கிழக்கு மாகா ணங்களில் தமிழும் நிர்வாக மொழியாக இருக்க உடன்பாடு எட்டப்பட்டது”.

“ஏன் ஸேர், அந்த ஒப்பந்தங்கள் கிழித்தெறியப்பட்டன?” எனக் கேட்டான் சந்திரன்.

“சிங்களத் தேசியவாதிகள், மற்றும் பெளத்த துறவிகள் இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். குறிப்பாக முக்கிய எதிர்க்கட்சியினரான ஜக்கிய தேசியக் கட்சியினர் ஜெயவர்த்தனா தலைமையில் கண்டிக்கு நடைப் பயணம் மேற்கொண்டனர். இவ்வெதிர்ப்பை அடுத்து, பண்டாரநாயக்கா அரசு பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தத்தைக் கிழித்தெறிந்தது. சுதந்திரக்கட்சி தமிழருக்கு சிறு உரிமை கொடுக்க வரும்போது ஜக்கிய தேசியக் கட்சி எதிர்க்கும். ஜக்கிய தேசியக் கட்சி ஏதாவது சலுகை கொடுக்க முன்வந்தால் சுதந்திரக்கட்சி எதிர்க்கும். தமிழரின் உரிமைகள்தான் சிங்களத் தலைவர்களுக்கு எப்போதுமே பகடைக்காயாக இருந்து வந்திருக்கின்றன.

“நீங்கள் கூறுவதில் ஓரளவு உண்மை இருக்கிறது” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“அடுத்து தமிழ் இளைஞர்களின் உயர்கல்வி மறுக்கப் பட்டது. 71இல் தரப்படுத்தல்முறை அமுலுக்கு வந்தது. ஒரு கல்லூரியிலே படிக்கும் மாணவர்களிடையே பாகுபாடு காட்டப்பட்டது. 227 மொத்தப் புள்ளி எடுத்த சிங்கள மாணவன் பல்கலைக்கழகத்தில் புகுந்து டொக்டரானான். அவனோடு

அதே வகுப்பில் படித்த 249 மொத்தப்புள்ளி எடுத்த தமிழ் மாணவன் தெருவில் நிற்கிறான்.”

“இந்த நாட்டில் பெருந்தேசிய இனத்தவர்களாக சிங்கள மக்கள்தானே வாழ்கிறார்கள். அதற்கேற்ற வகையில் உத்தியோகங்களும் பகிரப்படத்தானே வேண்டும். இதில் என்ன பிழையிருக்கிறது?” எனக் கேட்டார் விமல்சிறி.

“வைத்தியமும் பொறியியல் துறையும் மூளைசாலிகளுக்கு வழங்கப்படவேண்டியவை.... இதில் இனவாதம் பேசினால் சமூகக்கேடுதான் விளையும். ”

“தரப்படுத்தல் முறையால் பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் உள்ள மாணவர்கள் பலன் அடைவதாகக் கூறப்படுகிறதே” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“அதில் ஒரளவு உண்மை இருக்கலாம். ஆனாலும் திறமைசாலிகளைப் பாதிக்காத வகையிலேதான் பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் உள்ள மாணவர்களின் நலன்களைக் கவனிக்க வேண்டும்”.

“நீங்கள் சொல்வது சரி மாஸ்டர். திறமைசாலிகளுக்கு உயர்கல்வி மறுக்கப்படுவது தவறென்று நானும் உணர்கிறேன்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

பெருந்தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டங்கள்கூட கால் நாற்றாண்டுக்கும் மேலாகத் தமிழ்ப் பகுதிகளிலே நடைமுறைப் படுத்தப்படவில்லை. தேசியமயம் என்ற போர்வையில் எல்லாமே சிங்கள மயமாக்கப்பட்டுவிட்டன. தமிழர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டுள்ளன. தேசிய ஒடுக்குமுறை, அடிப்படை மனித உரிமைகள் மீறல், இனர்தியான அநியா யங்கள், திட்டமிட்ட இனவொழிப்பு இவற்றிலிருந்து மீள தமிழன் என்னதான் செய்யமுடியும். நீங்களே சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டார் மாஸ்டர்.

“சரி, நீங்கள் கூறுவதெல்லாம் சரி என்றே வைத்துக் கொள்வோம். இந்தப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு நாட்டைப் பிரிக்கும்படி கேட்பதுதான் ஒரே வழியா?

“ஆரம்பத்தில் ஒற்றையாட்சியிலே சமத்துவத்தையும் நீதியையும் பெறலாம், ஒற்றுமையாக வாழலாம் என்றுதான் தமிழர்கள் நம்பினர். ஆனால் தமிழர்களுக்கு சிறு உரிமைகள் வழங்கப்படுவதைக்கூட சிங்களத் தலைவர்கள் அவ்வப்போது எதிர்த்து வந்தார்கள். ஒற்றுமையாக வாழ வழி இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்ட பின்னரே தமிழ் மக்கள் பிரிவினையைக் கோருகிறார்கள்”

“நீங்கள் சிங்களத் தலைவர்களை மட்டுமே குற்றஞ் சாட்டுகிறீர்கள். தமிழ்த் தலைவர்கள் இனவாதம் பேசுவதில்லையா? சிங்கள மக்களுக்கு எதிராகக் கோவிப்பதில்லையா?” விமல்சிறி கேட்டார்.

“நண்பரே, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரல் இனத்துவேஷம் என்று சொல்லிவிட முடியாது”

“அப்படியானால் தமிழ்மக்கள் இனத்துவேஷமே பேசியதில்லை என்கிறீர்கள்; அப்படித்தானே”

“இல்லை அது இனத்துவேஷமில்லை; உரிமைக்குரல்.”

“இது நல்ல வேடிக்கைதான், சிங்கள மக்கள் பேசினால் அது இனத்துவேஷம்; தமிழ் மக்கள் பேசினால் அது உரிமைக்குரலாம்!” என்றார் விமல்சிறி.

“குழந்தை, தாயின் மார்பகத்தை நோக்குவதற்கும் கணவன் நோக்குவதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது - நீங்கள் ஆழமாக யோசித்துப் பார்த்தால் அது உங்களுக்குப் புரியும். ஒரு நாட்டை ஆளும் தேசிய இனத்தினர் சிறுபான்மையினத்தினருக்கு எதிராக எடுக்கும் நடவடிக்கைகள் இனத்துவேஷ நடவடிக்கைகளாகத்தான் இருக்கமுடியும்.

அந்த நடவடிக்கைகளை எதிர்க்கும் சிறுபான்மையினரின் குரல் உரிமைக்குரலாகத்தான் இருக்கமுடியும்” என்றார்மாஸ்டர்.

அப்போது டொக்டர் மகேசனின் கார் வீட்டுவாசலில் வந்து நின்றது. டொக்டர் மகேசன் புன்னகை செய்த வண்ணம் காரிலிருந்து இறங்கி அவர்களை நோக்கி வந்தார்.

“என்ன உங்களது சம்பாஷணை ரெம்பவும் சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது. மாஸ்ருடன் பேசத் தொடங்கினால் பொழுதுபோவதே தெரியாது.”

“இற் இஸ் வெரி இன்ரஹஸ்டிங்.... மாஸ்டருடன் அரசியல் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்” என்றார் விமல்சிறி.

“அரசியல்... மாஸ்டரின் ‘பேவரேட் சப்ஜெக்ட்’ அவரோடு வாதாடி நாம் வெல்லவே முடியாது. அரசியலைப் பொறுத்த வரை எல்லா விஷயங்களுமே அவருக்கு மனப்பாடம். ஆனஞ்சு தேதிவாரியாக விஷயங்களைக் கூறி தனது வாதத்தை நிலைநிறுத்துவிடுவார்”

“நீங்கள் சொல்வது மிகவும் சரி” எனக் கூறிச் சிரித்தாள் திருமதி விமல்சிறி.

“சரி, இருந்து கதையுங்கள். நான் ‘வாழ்’ எடுத்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்” எனக் கூறிக்கொண்டே வீட்டின் உள்ளே சென்றார் டொக்டர் மகேசன்.

அப்போது மாலா கூறினாள், “எனது கணவருக்கும் மாஸ்டருக்கும் இடையில் அரசியல் கருத்துக்களில் பெரும் சர்ச்சைகள் இடம்பெறும். நீண்டநேரம் இருவரும் தர்க்கித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள்”

மாஸ்டர் புன்னகை செய்துவிட்டுக் கூறினார், “டொக்டர் மகேசன் எனது மாணவன். மாணவப்பருவத்திலேயே மார்க்ஸியக் கருத்துக்களில் ஈடுபாடு கொண்டவன். மார்க்ஸியம்,

லெனினிஸம், மாவோஇஸம் தொடர்பான நூல்களைக் கரைத்துக் குடித்தவன். அந்தக் கருத்துக்களிலே ஊறிப் போனவன். எந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றிப்பேசினாலும் மார்க்ஸியக் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் அதற்குத் தீர்வு பற்றிச் சிந்திப்பவன். அதனால்தான் எனக்கும் மகேசனுக்கும் இடையில் கருத்து முரண்பாடுகள், தர்க்கங்கள் ஏற்படும். மகேசன் எனது மாணவன் என்ற நிலையில் அவனது ஆழந்த அறிவில் எனக்கு எப்போதுமே பெருமையும் மதிப்பும் உண்டு.”

மாலா எழுந்து கணவனுக்குத் தேநீர் தயாரிப்பதற்காக உள்ளே சென்றாள்.

“என்ன டொக்டரும் அரசியல் பேசவாரா? சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது அவரது கருத்துக்களையும் நாங்கள் அறிய வேண்டும்.” என்றார் விமல்சிறி.

“சரி மாஸ்டர், நீங்கள் உங்களது கருத்தைத் தொடருங்கள்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“இன்னொரு விஷயத்தை நான் மிக அழுத்தமாகக் கூறவேண்டும்... தமிழ் மக்கள் தொடர்ச்சியாக அனுபவித்த கஷ்டங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காகவே தமிழ்மூர் என்ற கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. பலதடவை தமிழ்த் தலைவர்களது கோரிக்கைகள் உதாசீனப்படுத்தப்பட்ட பின்னரே தமிழ்மூர் வரையிலான வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இதனைத் தென்னிலங்கையில் உள்ள தலைவர்களும் ஒத்துக் கொண்டுள்ளனர்.”

“ஸேர், நீங்கள் எந்தத் தலைவரைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?” எனக்கேட்டான் சந்திரன்.

தென்னிலங்கையின் பெருங்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில், ‘தமிழ் பேசும் மக்கள் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கவேண்டியுள்ளது

என்பதை ஜக்கிய தேசியக்கட்சி ஒப்புக்கொள்கிறது. தமது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணப்படாத நிலையில் தனிநாடு கோரும் இயக்கத்திற்கு ஆதாவளிக்க அவர்கள் நிர்ப்பத்தின்கப்பட்டுள்ளார்கள். சர்வகட்சி மாநாடு கூட்டி அதனை நடைமுறைப்படுத்துவோம்.’ எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதிலி ருந்து அக்கட்சியின் தலைவர்களும் தமிழ் ஈழக் கோரிக்கைக் குக் காரணம் தமிழ்மக்களுக்கு உள்ள பிரச்சினைகள் தீர்க்கப் படாமையே என ஒத்துக் கொண்டுள்ளார்கள்லவா.”

“பிரச்சினைகள் தமிழர்களுக்கு உண்டு என்பதை அனேகமாக எல்லோருமே ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். அப்பிரச்சினைக்கான தீர்விலேதான் முரண்பாடு தெண்படுகிறது” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“உங்களுடன் கதைத்ததில் நேரம் போனதே தெரிய வில்லை” என்றார் விமல்சிறி.

“அதுசரி, உல்லாசமாகப் பொழுதுபோக்க வந்த உங்களிடம் சற்றுக் கணதியான விஷயங்களைப் பேசிவிட்டேன் போலத் தெரிகிறது” என்றார் மாஸ்டர், தயக்கமான குரலில்.

“அப்படியொன்றுமில்லை, இன்று நாங்கள் ஒய்வெடுத் தோம். நாளைக்குத்தான் நயினாதீவுக்குப் போகத் திட்டமுண்டு” எனக்கூறிய விமல்சிறி, “மாஸ்டரையும் எங்களுடன் அழைத்துச் சென்றால் ரெம்பவும் சுவாரஸ்யமாக இருக்கும்” என்றார்.

உடனே சந்திரன், மாஸ்டரின் பக்கம் திரும்பி, “நாளைக்கு உங்களுக்கு என்ன புறோக்கிறாம் ஸேர்?; வசதியிருந்தால் எங்களுடன் வாருங்களேன்” என்றான்.

மாஸ்டர் சற்றுத் தயங்கினார்.

அப்போது அவர்களின் சம்பாஷணையைக் கேட்டவண்ணம் அங்கு வந்த டொக்டர் மகேசன், “மாஸ்டர், இன்னும்

இரண்டு நாளைக்கு எனக்கும் மாலாவுக்கும் வெளியே எங்கும் செல்லமுடியாதவாறு வேலையிருக்கிறது. நீங்கள் இவர்களுடன் கூடப்போனால் பலவழிகளிலும் உதவியாக இருக்கும்” எனக் கூறினார்.

“இல்லையில்லை, நாளைக்கு எனக்கு சில முக்கியமான வேலைகள் இருக்கின்றன. வேறொரு நாளைக்கு நான் உங்களோடு சேர்ந்து வருகிறேன்” எனக் கூறிய வண்ணம் எழுந்த மாஸ்டர், “எனக்கு நேரமாகிறது நாளை மாலை வசதியிருந்தால் வருகிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு அங்கிருந்த எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

அப்போது வானொலியில் செய்தியொன்று ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது.

‘நேற்றிரவு நடைபெற்ற வங்கிக்கொள்ளை தொடர்பாக இராணுவத்தினரின் தேடுதல் வேட்டையில், கொள்ளையர் களினால் பயன்படுத்தப்பட்ட ஜீப் வல்வெட்டித்துறை கடற்கரை யோரமாக ஏற்ந்துபோன நிலையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. கடற்கரையோரமாக சந்தேகத்துக்கிடமான முறையில் நட மாடிய இளைஞர் ஒருவன் இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்டுள்ளான்’.

மேற்கூறிய செய்தியைக் கேட்டதும் டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் அதிர்ச்சியடைந்தனர்.

06

வள்ளம் புறப்படுவதற்கு இன்னும் சிறிது நேரம் இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புறப்பட்டு வரும் முதல் பஸ்ஸின் வரவுக்காக வள்ளக்காரன் காத்திருந்தான். அந்த பஸ்ஸில் நயினாதீவுக்குச் செல்லவேண்டியவர்கள் அநேகம் பேர் வருவார்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

சந்திரனும், விமல்சிறியும், திருமதி விமல் சிறியும், அனுலாவும் வள்ளத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். மாரிமுத்து அவர்களைக் காரில் ஏற்றிவந்து குறிகாட்டுவான் கரையில் இறக்கி விட்டு காரில் அமர்ந்திருந்தான். மாரிமுத்து வக்கும் நயினாதீவுவரை சென்றுவர ஆசையாக இருந்தது. ஆனாலும் காருக்குக் காவலாக அவன் இருக்க வேண்டியிருந்ததால் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

வள்ளத்தின் கீழ்த்தட்டில் விமல்சிறியும், திருமதி விமல்சிறியும் அமர்ந்து கொண்டனர். அனுலா வள்ளத்தின் மேற்தட்டில் ஏறினாள். அப்போதுதான் வள்ளப் பயணத்தை நன்கு அனுபவிக்கமுடியும் எனக் கூறிவிட்டு அவள் மேற்தட்டில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

“சந்திரன் நீங்களும் மேலே அமர்ந்து கொள்ளுங்கள், அனுலாவை அங்கே தனியாக இருக்கவிடமுடியாது....” எனக் கூறினாள் திருமதி விமல்சிறி.

சந்திரன் அனுலாவின் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“எப்படி என்னுடைய ஜெடியா, அக்காவும் கணவரும் உள்ளே இறங்கியதும் நான் மேலே தங்கிவிட்டேன். உங்களை என்னருகே வைத்திருப்பதற்காகத்தான்” எனச் சந்திரனின் காதிலே குதூகலத்துடன் கிச கிசுத்தாள் அனுலா.

சந்திரன் சுற்றும் முற்றும் யாராவது தங்களைக் கவனிக்கிறார்களா எனப் பார்த்தான். வள்ளத்தின் இருக்கையில் கையை ஊன்றுவது போல் மெதுவாக அனுலாவின் மென்மையான விரல்களை வருடிக் கொடுத்தான்.

“அனுலா இது கொழும்பு அல்ல, இங்கே தெரிந்தவர்கள் பலர் வரக்கூடும். நான் உன்னுடன் கதைப்பதைப் பார்த்துவிட்டால் முதல்வேலையாக அண்ணாவிடம் போய்க் கூறிவிடுவார்கள்”

“சரியான பயந்தாங்கொள்ளி” சந்திரனது கைகளிலே கிள்ளினாள் அனுலா.

“ஆ..... என கைகளை இழுத்து வலிப்பது போலப் பாசாங்கு செய்து கையைத் தடவிவிட்டான் சந்திரன்.

“ரெம்பவும் வலிக்குதோ? நான் தொட்டாலே உங்களுக்கு வலிதான்....” எனச் செல்லமாகக் கடிந்தாள் அவள்.

கடற்காற்று ‘ஜில்’ என இதமாக வீசியது.

“எங்கே உங்கள் மொட்டந்தலை மாஸ்டர் இன்று எங்க ஞடன் வரப் புறப்பட்டுவிடுவாரோ என நான் ரெம்பவும் பயந்து போனேன்.... தொண் தொணவென்று ‘ட்ரை சப்ஜெக்டா’கவே பேசிக் கொண்டிருப்பார். நீங்களும் மாஸ்டரைக் கண்டவுடன் அடங்கி ஒடுங்கி நல்ல பிள்ளைபோல் இருந்துவிடுவீர்கள். என்பாடு ஒரே ‘போறிங்’காக இருந்திருக்கும்.”

“அவர் பேசுவது உனக்குத்தான் போறிங்காக இருக்கிறது. உனது அக்காவும் விமல்சிறியும் எப்படி அவரது பேச்சிலே எடுப்பட்டுப் போனார்கள்” என்றான் சந்திரன்.

“அக்காவுக்கு நல்ல பயித்தியம்... மாஸ்டருடன் கதைத்தால் கட்டுரையோ கதையோ எழுதுவதற்கு நல்ல ‘சப்ஜெக்ட்’ கிடைக்குமென்று எதிர்பார்க்கிறாள்”

“ஓவ்வொருத்தருக்கு ஓவ்வொரு பயித்தியம். உன் அக்காவுக்கு எழுதுகிற பைத்தியம்; உனக்கு...?”

“.....”

நான் சொல்லட்டுமா?

“சொல்லுங்கள்”

“லவ் பயித்தியம்...”

“அப்படியொன்றுமில்லை.... உங்களோடு கதைக்கிறதுதான் பிழையாய்ப் போச்சு” எனக் கூறிவிட்டு முகத்தை மறுபுறம் திருப்பி கோபத்துடன் உட்கார்ந்தாள் அனுலா.

“என்ன மகாராணிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டதோ....? உனக்கு மட்டுந்தான் பயித்தியம் என்று நான் சொல்லவில்லை, எனக்குந்தான் ‘லவ்’ பயித்தியம்... அனுலாப் பயித்தியம்...”

அனுலாவின் வதனத்தில் ஒளி படர்ந்தது. காலைக்கதிரவனின் இளங்கிரணங்கள் அதற்கு மேலும் ஒளியுட்டின.

தூரத்தே கடற்கரையோரமாக ஏதோ பெயர் தெரியாத இரண்டு சோடிப் பறவைகள் ஒன்றையொன்று சீண்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

அனுலா கண்களால் அந்தப் பறவைகளை அவனுக்குக் காட்டினான்.

“அவற்றிற்கும் அதே பயித்தியந்தான்...” எனக்கூறிச் சிரித்தான் சந்திரன். அவனும் அவனது சிரிப்பில் கலந்து கொண்டாள்.

அப்போது, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்த பஸ் குறிகாட்டுவான் கரையை வந்தடைந்தது. பலர் முன்றியடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து வள்ளத்தில் ஏறினர்.

வள்ளம் புறப்பட்டது.

அனுலாவுக்கு அந்தப் பயணம் புதிய அனுபவமாக இருந்தது. கடலைத் தழுவிவந்த காலை இளங்காற்று இதமாக வீசியது.

வள்ளத்தில் பலதரப்பட்ட மக்கள் நிறைந்திருந்தனர். சிறிது தூரத்தில் ஒரு நடுத்தரவயதானவர் அன்றைய தினசரியை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். “முந்தநாள் நடந்த ‘பாங்க்’ கொள்ளையைப் பற்றியும் ஏதேன் போட்டிருக்கே” என ஆவலுடன் கேட்டார் பக்கத்தில் இருந்த பெரியவர்.

“முன்பக்கத்திலை இதைப்பற்றித்தானே கொட்டை எழுத்திலை போட்டிருக்கிறாங்கள். ஒருத்தனைப் பிடிச்சுப் போட்டாங்களாம். இனி மற்றவையை நும் பிடிபடுவினம் போலை கிடக்கு.”

“இனி ஆழிக்காரங்கள் சும்மாவே விடப் போறாங்கள், அவனை அடிச்சுக்குத்தி உண்மையைக் கக்க வைச்சிடுவாங்கள். ஒவ்வொருத்தராய் பிடிபட்டு விடுவினம்.”

“குடுபட்டுச் செத்த பொலிஸ்காறன்றை பிரேத்ததை இண்டைக்குத்தான் அவன்றை சொந்த ஊரான மாத்தறைக்குக் கொண்டு போயினமாம். இதனாலை ஏதேன் கரைச்சல் கிளம்புமோ தெரியேல்லை”

உவங்கள் பெடியங்கள் செய்யிற சேட்டையளாலை வெளியிடங்களிலை இருக்கிறவைக்குத்தான் கரைச்சல்”

இவர்கள் பேசுவதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஒருவர், “விசயம் விளங்காமல் கடையாதையுங்கோ.... பொடியள் காரணத்தோடைதான் எல்லாஞ் செய்யிறாங்கள். அவங்கள் செய்யிறதும் சரிபோலைத்தான் கிடக்கு” என்றார்.

எதிர்ப்புறமாக மூன்று இளைஞர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன், “இளைஞர்களைத் தூண்டிவிட்டது எங்கடை தலைவர்மார்த்தான். தமிழ் ஈழம் கேக்கப் போறும் எண்டு எங்கடை வோட்டைக் கேட்டினம். மேடையளிலை பேசி பொடியங்களின்றை உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டினம். இப்ப அரசாங்கத்தோடை ஒப்பந்தம் பேசிக்கொண்டு திரியினம்” என்றான்.

“ஓமோம், எங்கடை தலைவர்மார் முப்பத்தைஞ்சு வரியமா ஒப்பந்தங்களும் உடன்படிக்கையளும் செய்து ஒத்துழைச்சுப் பாத்து, மந்திரிமாருக்கு மாலை போட்டு கண்டபயன் ஒண்டு மில்லை. தமிழினம் படிப்படியா ஆழிக்கப்பட்டு வந்ததுகான் மிச்சம்”

“எத்தினை பொடியங்களை அநியாயப்பட்ட ஆழிக்காறு சித்திரவதை செஞ்சாங்கள்... எத்தினை பொடியங்களை கொலை செஞ்சாங்கள்... உதுகளுக்கெல்லாம் தூண்டிவிட்டவைதான் பதில் சொல்லவேணும்.”

சந்திரன் குனிந்து கீழ்த்தட்டிலே இருந்த விமல்சிறியையும் மனைவியையும் பார்த்தான். விமல்சிறி அங்கு நடந்த சம்பாஷனையை தனது மனைவிக்கு அப்பொது மொழிபெயர்த்துக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

அனுலா வள்ளத்தின் கரையோரமாக அமர்ந்து நீந்திச் செல்லும் பலதரப்பட்ட மீன்களை இரசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“பதவிக்கு வாறுத்துக்காக எங்கடை தலைவர்மார் பேசின மேடைப் பேச்செல்லாம் இப்ப பொடியங்களுக்குத்தான் அழி வாய்ப் போச்சு”

“நீங்கள் உப்பிடி எடுத்தபாட்டுக்குச் சொல்லக்கூடாது; உது பெரும்பிழை கண்டியளோ” இதுவரை மௌனமாக இருந்தவர் பேசத் தொடங்கினார். அவரது பேச்சிலிருந்து அவர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஆதரவாளர் என்பது தெரிந்தது.

“இதிலை என்ன பிழையிருக்கு, 77எலெக்சன் கேக்கேக்கை ‘நாங்கள் ஒரு சுதந்திர இறைமையுள்ள மதச்சார்பில்லாத சமதர்ம ஈழக்குடியரசே’ நிறுவ, அவசியமான அதிகாரங்களைப் பெற்ற தங்களுக்கு வாக்குப் போடச் சொல்லி தமிழர் கூட்டணிக்காரர் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்திலை உள்ள வாக்காளரைக் கேட்டினம். சனங்களும் வாக்களிச்சினம். மக்களின்றை ஆணையைப் பெற்ற கூட்டணிக்காறு இன்டைக்கு வரைக்கும் தமிழ் ஈழத்தை மீப்பதற்கு எந்த முயற்சியிலும் ஈடுபடேல்லை.” என்றார் அருகில் இருந்தவர்.

“என்ன விசர்க்கதை பேசிறியள்... தமிழ் ஈழமென்டு சொல்லுறது இலேசுப்பட்ட விசயமில்லை. அதை நாங்கள் ஒரு நாளிலை அடையமுடியாது. பிரச்சினையளின்றை தீர்வை படிப்படியாய்த்தான் அனுக வேணும்” என்றார் பெரியவர்.

“தமிழ் ஈழ விடுதலை எண்டது இப்ப தேர்தலுக்கு வோட்டுக்கேட்கப் பயன்படுகிற ஒரு கோழிமாய்ப் போச்சது. தமிழ்நாடு காண்போம், திருகோணமலையை தலைநகராக்கப் போரோம் எண்டு வெற்றுக் கூச்சல் போடப் போட அரசாங்கம் உசாரடைஞ்சிட்டுது. பிரச்சினையும் பெரிசாய்ப் போச்ச; நல்ல சிக்கலாய்ப் போச்சு” என்றான் நடுவில் இருந்த இளைஞர்.

“தம்பியவை, இந்த விஷயத்திலை நீங்கள் ஆழமாய் யோசிச்சுப் பாக்க வேணும். ஒரு இனம் தனது உரிமைக்காக போராட்டபொழுது மக்களுடைய விடுதலை உணர்வுகளை மழுங்கவிடாமல் பாதுகாக்கிறது தலைவர்களுடைய பொறுப்பு”

“ஆனாலும் பொடியங்களை அளவுக்கதிகமாகவே தலைவர்மார் தூண்டிவிட்டிருக்கினம்” என்றார் பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தவர்.

“அப்பிடியில்லை, தொடக்கத்திலைதலைவர்மார் பேச்சுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்த பொடியள் இப்ப அவையளை மீறிப்போய்க் கொண்டிருக்கினம்”

“அதுக்குத் தலைவர்மார்தானே காரணம். ஆரம்பத்திலை தமிழ் ஈழக்கோரிக்கையிலையிருந்து இம்மியளவும் விலக மாட்டம் எண்டவை, இப்ப மாவட்ட சபையளையும் பிரதேச சபையளையும் பற்றிப் பேசுகினம். ஆனா இளைஞர்கள் தமிழ் ஈழக்கோரிக்கையிலே குறிக்கோளாய் இருக்கிறாங்கள்.”

“தலைவர்கள் தமிழ் ஈழத்திலை இருக்கிற மக்களைமட்டும் பாதுகாத்தால் போதாது. வெளியிலை பரந்து வாழுகிற தமிழ்பேசுகளின்ற மக்களின்றை உடைமைகளையும் உயிர்களையும் பாதுகாக்கிற பொறுப்பு அவையஞக்கு இருக்கு. சரியான சந்தர்ப்பம் வாற்றுக்கு முன்னம் போராட்டத்தை நடத்தினால் அது இன அழிவிலைதான் முடியும்” என்றார் பெரியவர்.

“அது, எப்பதான் அந்தச் சரியான சந்தர்ப்பம் வரப் போகுதோ தெரியேல்லை” என்றான் இளைஞர்களில் ஒருவன்.

“எங்கடை போராட்டத்திற்கு உலக நாடுகளின்றை ஆதரவை நாங்கள் முதலிலை பெறவேணும். அப்பதான் முக்கியமான சந்தர்ப்பங்களிலை எங்களுக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுக்க பல நாடுகள் முன்னுக்கு வரும்”

“இப்ப உலக நாடுகள் எங்களுக்கு உதவி செய்யாதே” என ஆர்வமுடன் கேட்டார் பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தவர்.

“இப்பதான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உலக நாடுகளின்றை அனுதாபம் எங்களுக்கு கிடைச்ச வருகிறது. எங்கடை போராட்டத்துக்கு ஆதரவாய் லண்டனில் பதினெட்டு இயக்கங்கள் இருக்கு. அதுபோலை அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளிலும் ஆதரவு இருக்கு”

“ஐ.நா. சபையிலை வைகுந்தவாசனும் குரல் கொடுத்த வரெல்லே....” பேப்பர் வாசித்தவர் கூறினார்.

“ஓ, அவர் செய்தது ஒரு பெரிய துணிச்சலான செயல். அதனாலை எத்தனையோ நாடுகளுக்கு தமிழ் மக்களின்றை பிரச்சினை தெரியவந்தது. அதுமட்டுமில்லை, வைகுந்தவாசன் இந்தியா, மலேசியா போன்ற நாடுகளுக்கெல்லாம் போய் எங்கடை பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கூறி அந்த நாட்டுத் தலைவர்களோடை கதைச்ச.... தமிழ் ஈழக்கோரிக்கைக்கு ஆதரவு தேடிவாறார்.”

“சாவகச்சேரி எம்.பி.நவமும் இங்கை மாநாட்டுக்கு வந்த வெளிநாட்டவர்களுக்கு எங்கடை பிரச்சினையளை எடுத்துக்கூறி துண்டுப்பிரசரங்கள் குடுத்தவரெல்லே...”

“இப்படி எத்தனை எத்தனையோ வழியளிலை வெளிநாட்டுப் பிரசாரம் நடைபெறுகிறது.... எங்கடை தலைவர்மார் வெளிநாட்டுக்குப் போறபோதெல்லாம் பிரசாரம் செய்யினம்..... ஆனாலும் இன்னும் கூடுதலான ஆதரவைப் பெற்ற பிறகுதான் நாங்கள் எந்தவித நடவடிக்கையிலும் இறங்கலாம்”

“அப்ப பெரியவர், பொடியங்கள் அவசரப்படுகிறாங்கள் என்டே சொல்லுறியள்?”

“தம்பி, நாங்கள் இந்த வள்ளத்திலை இப்ப போய்க் கொண்டிருக்கிறம், இந்த வள்ளத்தைச் செலுத்திறவர்தான்

எந்தப் பக்கத்திலை காத்துவீசுது, எதிலை கல்லுத்திடல் கிடக்கு, எங்கை சுழியிருக்கு என்னு பாத்து சரியான வழியிலை சுங்கானைப் பிடிக்க வேணும். அப்பதான் சரியான இலக்கை நாங்கள் அடையலாம். இதுக்கையிருக்கிறவை ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு பக்கமாய் வள்ளத்தைச் செலுத்தத் தொடங்கினால் நிலைதடுமாறி வள்ளம் கவிண்டாலும் கவிண்டுபோகும்”

இப்படி அந்தப் பெரியவர் சூறிக்கொண்டிருக்கும்போது பெரிய அலையொன்று வந்து வள்ளத்தில் மோதியது. வள்ளம் சிறிது சரிந்து பின் நிமிர்ந்தது. கரையில் இருந்த அனுலாவின் முகத்திலே அந்த அலை, கடல் நீரை அள்ளித் தெளித்துவிட்டுச் சென்றது. அனுலா சந்திரனைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தவாறே கைலேஞ்சியால் முகத்தில் படித்திருந்த நீர்த் திவலைகளை ஒற்றி எடுத்தாள்.

“சரி பெரியவரே, தமிழ் ஈழம் என்ற இலக்கை விட்டிட்டு எங்கடை தலைவர்மார் மாவட்ட சபையளைப் பற்றியும் மாவட்ட அபிவிருத்தியளைப் பற்றியும் கதைக்கிறது பிழை தானே.”

“தலைவர்மார் இலக்கைவிட்டு விலகிறார்கள் என்னு சொல்லேலாது. எங்கடை இலக்குக்கு அருகே போகிற சந்தர்ப்பம் ஒரு படி கிடைக்கிறபோது அதை நழுவவிடுகிறதும் புத்தியில்லை. ஏனெண்டால் ஒரு இலக்கைத் தூரநின்னு அனுகிறதைவிட அருகிலை நின்னு அனுகிறதுதான் லேசு. இந்த விசயத்திலை ஒரு படி கிடைச்சாலும் அதிலை ஏறி நின்னுகொண்டு அடுத்து முன்னேறப் பாக்கிறதுதான் புத்தியுள்ள செயலெண்டு நான் நினைக்கிறன். அதோடை மாவட்ட சபையளை தமிழ்ப்பிரதேசத்தின் எல்லையள் வரையறுக்கப்படுகிறது”

“தமிழ்முத்திற்கு முதல்லை தேவையானது அரசியல் விடுதலையா அல்லது அபிவிருத்தியா என்பதிலைதான்

இளைஞர்களுக்கும் தலைவர்களுக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருக்கு.... அடிமைத் தனத்தை ஒழித்து சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டாமல் செய்யப்படும் எந்த அபிவிருத்தியும் மாற்றானால் அழித்துவிடக்கூடியது என்கிறார்கள் இளைஞர்கள். 77இல் தமிழ் ஈழத்தில் அபிவிருத்தி அழிக்கப்பட்டுது. பிறகு 81இலை அழிக்கப்பட்டுது, அதன் பிறகு 83இல் இப்படியாக அழிவு நடந்துகொண்டே இருக்கிறதைப் பாக்கிறபோது இளைஞர்கள் சொல்லிற்கும் சரியாத்தான் தெரியுது” என்றார் பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தவர்.

சம்பத்திலை நடந்த 71 ஏப்பிரல் கிளர்ச்சியைப் பற்றி உங்கள் எல்லாருக்கும் தெரியும். சேகுவேரா முறையைப் பின்பற்றி சிங்கள இளைஞர்கள் அரசாங்கத்திற்கு எதிராய் போர்தொடுத்தார்கள்... நடந்தது என்ன? அறுபதாயிரம் இளைஞர்கள் கொன்று குவிக்கப்பட்டார்கள். பதினெட்டாயிரம் இளைஞர்கள் சிறைபிடிக்கப்பட்டார்கள். இந்தக் கைங்கரியத்தை நிறைவேற்ற அரசாங்கத்திற்கு வெளிநாடுகள் சிலவும் உதவி செய்தன. இளைஞர்களுக்கு உதவி செய்ய பிறநாடுகள் முன்வரவில்லை. இளைஞர்களின் கிளர்ச்சி தோல்வியடைஞ்சதுக்கு காரணமென்ன?.... பிழையான நேரத்திலை போர் தொடுத்ததும் பிழையான அனுகு முறையுந்தான். இதையெல்லாம் எங்கடை இளைஞர்களும் சிந்திக்க வேணும்” என்றார் பெரியவர்.

“அப்ப எங்கடை இளைஞர்கள் இந்த நேரத்திலை பேசாமலே இருக்கவேணும்?”

“அப்பிடி நான் சொல்லமாட்டன். தமிழ் ஈழம் ஒரு இரவில கிடைச்சுவிடப் போற்றில்லை... அதுக்குச் சிலகாலம் எடுக்கும். அதுவரைக்கும் சுதந்திரவேட்கை மழுங்கிவிடாமல் பாதுகாத்து, அதனை வளர்ச்செய்து, வேண்டிய நேரங்களில் போராட அடுத்த தலைமுறையினரிட்டைக் கையளிக்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு இளைஞர்களிடத்திலைதான் இருக்கு”

“ஆனா, இளைஞர்கள் இப்ப போற வேகத்தாலைதான் அரசாங்கம் எங்களுடைய தலைவர்மாரைக் கூப்பிட்டு பேச்சுவார்த்தை நடத்தினான். அதோடை தமிழ் பேசும் மக்களை இலேசிலை தட்டிக் கழிக்க முடியாத ஒரு சூழ்நிலையும் அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கு”

“நீங்கள் சொல்லிறதும் சரிதான். அதிலை ஒரு உண்மையிருக்கு” என்றார் பெரியவர்.

வள்ளம் கரையை அடைந்தது.

மேல் தட்டில் இருந்த பலர் கரைக்குப் பாய்ந்து இறங்கினர்.

அவர்களைப் போன்று அனுலாவும் கரைக்குப் பாய்ந்தாள். கரையில் கிடந்த சிறிய கல்லொன்றில் அவளது செருப்பு இடறுப்பட்டதும் ஒரு கணம் தடுமாறினாள். அவளைப் பின் தொடர்ந்து இறங்கிய சந்திரன் அவள் விழுந்துவிடாமல் இருக்க அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

“நல்லவேளை நான் பிடித்திருக்காவிட்டால் கடலுக்குள் விழுந்திருப்பாய்”

“அதனாலென்ன நீங்கள்தான் உடனே தண்ணீரில் குதித்து என்னை வெளியே கொண்டு வந்துவிடுவீர்களே...”

“இல்லை...யில்லை நீ முழ்குவதை நான் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நிற்பேன்.... எனக்குத்தான் நீந்தத் தெரியாதே....”

“உங்களை நம்பி யாழ்ப்பாணம் வந்ததே தவறுதான்... ஆபத்து வந்தாலும் உதவமாட்டீர்கள் போலிருக்கிறது” பொய்க் கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு சின்னங்கினாள் அனுலா.

அப்போது அவர்களைக் கவனித்தபடி வள்ளத்தினுள்ளே இருந்து வெளியே ஏறிவந்த விமல்சிறி “என்ன இருவரும் சண்டை போட்டுக் கொள்கிறீர்கள்... என்ன பிரச்சினை...” எனச் சிரித்தபடி கேட்டார்.

“அனுலா இறங்கும்போது கால்தடுமாறி விழப்போனாள். நான் அவளது கையை எட்டிப் பிடித்துப் பாதுகாத்தேன்.. அதுதான் கையைப் பிடித்து விட்டேன் என்று முனுமுனுக்கிறாள்”

“அனுலா... நீ சந்திரனுக்கு நன்றியல்லவா கூறியிருக்க வேண்டும்” என்றார் விமல்சிறி.

“இல்லையில்லை, நான் ஒன்றும் முனுமுனுக்கவில்லை.... கையை முரட்டுத்தனமாக தாவிப்பிடித்துவிட்டார். ஒரே வலியாக இருக்கிறது....” என்றாள் அனுலா.

“ரேக் இற் ஈஸி..... அனு” என்றுகொண்டே திருமதி விமல்சிறி வெளியே ஏறிவந்தாள்.

“வள்ளத்தின் கீழ்த்தட்டு ஒரே அரசியல் மேடையாக மாறிவிட்டது. நாங்கள் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம்” என்றார் விமல்சிறி.

“திருமதி விமல்சிறிக்கு எதுவுமே புரிந்திருக்காதே” எனச் சிரித்துக்கொண்டே கூறினான் சந்திரன்.

“அவ்வப்போது நான் மொழிபெயர்த்துக் கூறிக்கொண்டே வந்தேன். ஆனால் சில விடயங்களில் அவளுக்குத் தெளிவு ஏற்படவில்லை... மாஸ்டரைச் சந்திக்கும்போது கேட்கவேண்டும் என்று நினைத்திருக்கிறாள்”.

அவர்கள் சென்றவேளை நாகபூஷணி அம்மன் கோயிலில் பூசை ஆரம்பமாகியது. வள்ளத்தில் வந்த அனைவரும் முதலில் கைகால் கழுவிக்கொண்டு அங்கே சென்றார்கள்.

“நாங்களும் அங்கு செல்வோம். அதன்பின் விகாரைக்குச் செல்லலாம்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

சந்திரன் எல்லோரையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். கோயில் பூசை நடக்கும்போது திருமதி விமல்சிறி சந்திரனுக்கும் தனது கணவனுக்கும் புத்தசமய வழிபாட்டிற்கும் சைவசமய வழிபாட்டிற்கும் இடையே தான் கவனித்த ஒற்றுமைகளை எடுத்துக்கூறினாள்.

“பாருங்கள் இங்கே ‘கணதெய்யோ’ விற்கு பூசை செய்கிறார்கள். புத்தசமயத்தவர்களும் கணதெய்யோவை வழிபடுவது வழக்கந்தானே”

“நாங்கள் விநாயகர் என்று அழைக்கிறோம். விநாயகருக்கு கணநாதன் என்றும் பெயருண்டு” சந்திரன் விளக்கம் கொடுத்தான்.

“முருகனையும் நாங்கள் வழிபடுவது வழக்கம். நாங்கள் கதிர்காமத்திற்கு செல்வதுபோல இந்துக்களும் செல்கிறார்கள். ஸ்ரீபாதவிற்கும் செல்கிறார்கள்.”

“பாருங்கள் வழிபாட்டு முறைகளிலும் எவ்வளவு ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன. நாங்கள் விஷ்ணு தெய்வத்தை வழிபடுவதுபோல நீங்களும் வழிபடுகிற்கள்”

எல்லோரது பெயரிலும் அர்ச்சனை செய்வித்தான் சந்திரன்.

அர்ச்சகர் கொடுத்த விபூதி, சந்தனம், குங்குமம் ஆகியவற்றை அவர்கள் பயபக்தியுடன் எடுத்துத் தரித்துக் கொண்டனர்.

அர்ச்சனைத் தட்டை சந்திரன் வாங்கியபோது அதிலிருந்த செந்தாமரை இதழ் ஒன்றை ஆசையோடு எடுத்துக் கொண்டாள் அனுலா.

அதைக் கவனித்த திருமதி விமல்சிறி, “மிஸ்டர் சந்திரன், உங்கள் முருகன் தாமரைப் பூவிலேதான் குழந்தையாக அவதரித்தான் என நான் அறிந்திருக்கிறேன். புத்தசமயத்தவர்களைப் பொறுத்தவரையிலும் தாமரைப் பூ மிகவும் தெய்வீகமானது. தாமரை மலர்களைத்தான் நாங்கள் புத்தபகவானின் பாதங்களில் சமர்ப்பித்து வழிபடுகிறோம். பாருங்கள் இந்த இரு சமயங்களுக்கும் எத்தகைய தொடர்புகள் இருக்கின்றன.” எனக் கூறி வியந்தாள் திருமதி விமல்சிறி.

எல்லோரும் கோயிலின் வெளியே வந்து, கழற்றி வைத்திருந்த பாதரட்சைகளை அணிந்து கொண்டார்கள்.

கோயிலின் சுற்றாடல், எங்கும் பரந்து கிடந்த மணற்பரப்பு, கடலைத் தழுவிவரும் இதமான காற்று யாவுமே அவர்களுடைய மனதில் பரவசத்தை ஏற்படுத்தின.

வரிசையாக நின்ற வேப்ப மரங்களைத் தழுவிவந்த கடற்காற்று தென்றலாக வீசியது. “சிறிதுநேரம் இந்த வேப்பமரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருப்போமா” எனக் கேட்ட வண்ணம் மரநிழலில் அமர்ந்தார் விமல்சிறி. திருமதி விமல்சிறியும் அவர் அருகிலே அமர்ந்து கொண்டாள்.

அப்போது சந்திரன், திருமதி விமல்சிறியைப் பார்த்து “திருநீற்றுப் பூச்சும் குங்குமப் பொட்டும் தலையிலே பூவுமாக உங்களையும் அனுலாவையும் பார்க்கும்போது அசல் தமிழ்ப் பெண்களைப் போல் தோன்றுகிற்கன்” என்று கூறிச் சிரித்தான்.

“சேலை கட்டும் விதத்திலேதான் மாற்றம் தெரிகிறது” என்றார் விமல்சிறி.

“எனது பாட்டியின் படம் ஒன்று வீட்டில் இருக்கிறது. அதில் அவர் தமிழ்ப் பெண்களைப் போலத்தான் சேலை அணிந்திருக்கிறார். சில நகைகள் கூட தமிழ்ப் பெண்கள் அணியும் நகையை ஒத்திருக்கின்றன. இதைப்பற்றி நான் என் பாட்டனாரிடம் ஒருமுறை கேட்டேன். அதற்கு அவர் சில பகுதிகளில் வாழ்ந்த அந்தக் காலத்துச் சிங்களைப் பெண்கள் தமிழ்ப் பெண்களைப் போலவே சேலை அணிவதாகக் கூறினார்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“ஒருவேளை உங்கள் பாட்டி ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணாகவும் இருந்திருக்கலாம், பாட்டா உங்களுக்குப் பொய் சொல்லியிருப்பார்” என்று கூறிச் சிரித்தான் சந்திரன்.

எல்லோரும் சிரித்தனர்.

“உங்களுக்குத் தெரியுமா சந்திரன், தமிழ்ப் பெண்களைக் கலியாணம் செய்வதற்கு அந்தக் காலத்தில் இருந்த பலருக்குக் கொள்ளள ஆசை, அரசர்களில் பெரும்பாலானவர்கள்

தமிழ்ப் பெண்களையே கலியாணம் செய்தார்கள். விஜய பாகு மகாபராக்கிரமபாகு காலத்திலிருந்து கடைசியாக இலங்கையை ஆண்ட மன்னன் வரை அனேகமானோர் தமிழ்ப் பெண்களைக் கலியாணம் செய்தார்கள்.”

“அப்படியானால் சிங்கள இராசகுமாரிகள் பாடு திண்டாட்டமாய் இருந்திருக்கும்”என்றார் விமல்சிறி.

“அவர்களும் பின்னிற்கவில்லை.... சிலர் தமிழ் அரசர் களைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டார்கள். அந்தக் காலத்தில் கலப்புத்திருமணம் சர்வசாதாரணமாக இருந்தது... இன்னொரு வேடக்கை, அனுலா என்று ஒரு சிங்கள அரசகுமாரி இருந்தாள். அவளுக்கு ஒரு தமிழ்க் காதலன் இருந்தான். அவள் தனது தமிழ்க் காதலனையே ஆட்சிபீட்டத்தில் ஏற்றினாள்.

இப்படி திருமதி விமல்சிறி கூறியபொழுது அனுலா சந்திரனைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துவிட்டு இதழ்களை மலரவிட்டாள்.

“என்ன உங்கள் தங்கை பெரிதும் ஆர்வமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.... அவளுக்கு இவையொன்றும் தெரியாதா?” இப்படிக் கேட்டுவிட்டு சந்திரன் சிரித்தான்.

“இவையெல்லாம் இராஜவழி, மகாவம்சம் போன்ற சரித்திர நூல்களில் இருக்கின்றன. இவள்தான் சரித்திரமே படிக்கவில்லையே...” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

அப்போது பஸ் ஒன்று தரிப்பின்முன்னால் வந்து நின்றது.

“வாருங்கள் இதிலே சென்றால் விகாரைக்குப் போய் விடலாம்” எனத் துரிதப்படுத்தினான் சந்திரன். எல்லோரும் விகாரையைச் சென்றதைந்தனர்.

அங்கே உள்ள புத்தகுரு அவர்களை வரவேற்றார். தயாராகக் கொண்டுவந்த தானத்திற்கு வேண்டிய பொருட் களை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு எல்லோரும் வணக்கம்

செலுத்தினர். சந்திரனும் அவர்களுடைய பிரார்த்தனையில் கலந்து கொண்டான். பிரார்த்தனை முடிந்ததும் விமல்சிறியும் அவரது மனைவியும் புத்தபிக்குவடன் உரையாடினர்.

சந்திரன், “கடை வரை சென்று வருகிறேன், ஏதாவது உங்களுக்கும் வாங்கிவரலாம்” எனக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

“நீங்கள் இப்போது எங்கு தங்கியிருக்கிறீர்கள்” எனக் கேட்டார் பிக்கு.

“டொக்டர் மகேசன் என்பவரின் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறோம். அவருடைய தம்பிதான் இப்போது எங்களுடன் வந்திருப்பவர்”

“இப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் பதட்ட நிலை இருக்கிறது. அதனாலேதான் கேட்டேன்...”

“நாங்கள் பாதுகாப்பான இடத்திலேதான் இருக்கிறோம்” எனக் கூறிய விமல்சிறி, “நீங்கள் வெகுகாலமாக இங்கே இருக்கிறீர்களா?” எனப் பிக்குவிடம் கேட்டார்.

“நான் 70ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் இருந்து இங்கு இருக்கிறேன்.”

“நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள இனப்பூசல் காரணமாக உங்களுக்கு ஏதாவது பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டதா?

“இல்லவே இல்லை, இங்குள்ளவர்கள் எம்முடன் மிகவும் அன்பாகப் பழகுகிறார்கள் எங்களுக்கு எவ்வித கஷ்டமும் என்றுமே இருந்ததில்லை.” என்றார் பிக்கு.

“அப்படியானால், தென்னிலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றி ஒருவித பயப்பிராந்தி இருக்கிறதே”

“சுலபமாகத் தீர்த்து வைக்கக்கூடிய எத்தனையோ பிரச்சினைகளை அரசியல்வாதிகள் பெரிதாக்கி விடுகிறார்கள். அதனாலேதான் இந்த இனமோதல்களுக்கு முடிவே இல்லாமலிருக்கிறது.”

“நீங்கள் சொல்வது முற்றிலும் சரி” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“நான் இங்கிருந்த காலத்தில் எத்தனையோ விஷயங்களை அவதானித்து வந்திருக்கிறேன். சமயம், கலை, கலாசாரம் போன்ற எல்லாத் துறைகளிலுமே எவ்வளவோ ஒற்றுமைகள் தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையே இருக்கின்றன. எத்தனையோ தமிழ்ச் சொற்கள் சிங்களத்திற்கு வந்திருப்பதையும் நான் அறியக் கூடியதாக இருக்கிறது.”

“ஏன் எழுத்து வரிவடிவங்களிலேகூட ஒற்றுமை இருக்கிறதே” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“இரு சமூகங்களும் சாந்தி சமாதானமாக வாழவேண்டிய இந்தச் சிறிய நாட்டில் தேவையற்றவிதமாக பூசல்கள் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன...”

“இந்த நாட்டிலே இருக்கும் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டியவர்கள் எமது தலைவர்கள்தான். அவர்கள் அதற்கு அக்கறை எடுக்க வேண்டும். தமிழர்கள் பிரச்சினை தீராதவரை இந்நாட்டில் ஒரு போதும் அமைதி நிலவப் போவதில்லை.” என்றார் பிக்கு.

அப்போது சந்திரன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். “இன்னும் பஸ் புறப்படுவதற்கு பதினெந்து நிமிடங்களே இருக்கின்றன. இங்கு கடையிலே எதுவும் கிடைக்கவில்லை. புறப்பட்டுப் போனால் நல்லதென்று நினைக்கிறேன்” என்றான்.

“ஆமாம் இந்த பஸ்ஸில் போனால் உடனே வள்ளம் ஒன்று புறப்படும். நீங்கள் அதிலே சென்றால் பகல் போசனத்திற்கு யாழ்ப்பாணம் சென்று விடலாம்” என்றார் பிக்கு.

அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அவர்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

07

டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் நேர்சிங் ஹோமுக்குச் சென்றிருந்தனர்.

வழக்கமாக இருவரும் அங்கு செல்லும்போது, மாலா வெளிநோயாளர் பிரிவிலே அமர்ந்து விடுவாள். டொக்டர் மகேசன் ‘வாட்ரவுண்டை’க் கவனிப்பார். அத்தோடு நேர்சிங் ஹோம் நிர்வாகம் சம்பந்தமான அலுவல்களையும் அவரே கவனிப்பார்.

இப்போது அந்த நேர்சிங் ஹோமில் நாற்பது நோயாளர்களை வைத்துக் கவனிக்கக் கூடிய வசதிகளே இருக்கின்றன. பல சந்தர்ப்பங்களில் படுக்கைகள் நிரம்பிவிடுவதால் நோயாளர்களை ‘அட்மிற்’ செய்ய முடியாமல்போய் விடுவதுமுண்டு.

நேர்சிங் ஹோமோடு சேர்ந்தாற்போல் பிரசவ விடுதியொன்றையும் அமைக்க வேண்டிய கட்டாயத்தினை டொக்டர் பல சந்தர்ப்பங்களில்

உணர்ந்ததால், இப்போது அதற்கு வேண்டிய கட்டிட வேலைகள் நேர்சிங்ஹோமை அடுத்தாற்போல் நடந்து கொண்டிருந்தன.

பிரசவ மருத்துவத்துறையில் அனுபவம் நிறைந்த டொக்டர் மகேசனின் நண்பர் ஒருவர் அடிக்கடி அவர்களுக்கு ஆர்வமுடிக் கொண்டிருந்தார். கட்டிட வேலைகள் முடிவடைந்ததும் நண்பரையும் சேர்த்துக்கொள்ள டொக்டர் மகேசன் திட்டமிட்டிருந்தார்.

வெளிநோயாளர் பிரிவில் நோயாளர் அதிகமாகக் காணப்பட்டனர். அவர்களை மாலா தனித்துக் கவனிப்பதானால் அதிக நேரம் எடுக்கும். எனவே வாட்ரவுண்டைக் கெதியாக முடித்துக்கொண்டு வெளிநோயாளர் பிரிவுக்குப் போய்விட வேண்டும் என டொக்டர் எண்ணினார்.

நேர்ஸ் மஞ்சளா வாட் ரவுண்டின்போது அவரைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள்தான் அங்கு ஹெட் நேர்ஸ். நேர்சிங்ஹோம் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே அங்கு அவள் வேலை செய்கிறாள். டொக்டர் சொல்லும் விடயங்களை விரைவில் கிரகித்துக் கொள்வாள். அதனால் மஞ்சளாவின்மேல் டொக்டருக்கு நல்லபிப்பிராயம் ஏற்பட்டிருந்தது.

முதல் அறையிலிருந்த நோயாளியைப் பார்த்துவிட்டு மறுஅறைக்கு நடந்த டொக்டர் மகேசன் நேர்ஸ் மஞ்சளாவிடம் கேட்டார்,

“ஏன் இந்த இடமெல்லாம் அழுக்காயிருக்கு? ஈ மொய்க்கிறது, ‘டிஸ் இன்பெக்டன்ற்’ போட்டுத் துடைக்கவில்லையா?”

“இல்லை சேர், இன்னும் ‘அற்றெண்டன்ட்’ மாணிக்கம் வரேல்லை....”

“எந்த நாளும் காலமை ஏழு மணிக்கே.... எல்லா இடங்களையும் துடைச்சுத் துப்பரவு செய்யவேணும்.

மாணிக்கம் வரப்பிந்தினால் வேறை யாராவது செய்யவேணும். ஒருத்தரின் வரவுக்காக வேலையள் பிந்தக் கூடாது...”

அப்போது மாணிக்கம் வாளியில் ‘இஸ்லின்பெக்டன்ட்’ கலந்த நீரையும் துடைப்பத்தையும் கொண்டு விரைவாக அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

“மாணிக்கம், நான் வாட்ரவுண்ட் தொடங்க முன்னமே நீ இந்த வேலையைச் செய்து முடிக்க வேணும். நான் வரேக்கை நீ குறுக்கும் மறுக்கும் துடைப்பத்தைக் கொண்டு திரியிறது எனக்குப் பிடிக்காது” டொக்டரின் குரலில் கண்டிப்புத் தெரிந்தது.

“சரி ஐயா, இனிமேல் நான் காலமை 7 மணிக்கே இந்த வேலையைச் செய்து முடிக்கிறன்....”

மாணிக்கம் வேலையைத் தொடங்கினான்.

டொக்டர் மகேசன் இரண்டாவது அறையில் நுழைந்தார். அந்தக் கட்டிலில் படுத்திருந்த வயோதிப மாது எழுந்து டொக்டருக்கு வணக்கம் செலுத்தினாள்.

அவளுக்கு நீரிழிவு நோய்; இரத்த அழுத்தமும் கூடியிருந்தது. திடீரென வலது பக்கக் கையும் காலும் வழங்காமல் போனதால் அங்கு வந்திருந்தாள்.

“இப்ப எப்பிடியிருக்கு ஆச்சி?”

“இப்ப கை கொஞ்சம் தூக்கலாம்... காலைத்தான் அசைக்க முடியேல்லை”.

“இப்ப யூறினிலை சுகர் இல்லை... ‘பரன்றஹோவைற் ஜ.வி.’ குடுக்கிறம்” மஞ்சளா கூறினாள்.

“இன்சலின் நிற்பாட்டி ‘றஸ்டினன்’ கொடுக்கலாம். பரன்றஹோவைற்றை தொடர்ந்து ஒண்டைவிட்டு ஒரு நாளைக்கு ஏற்றுங்கள்... சரியாகிவிடும்” எனக் கூறிக்கொண்டே ‘பெட்ரிக்கற்’றில் குறிப்புகளை எழுதினார் டொக்டர்.

“ஆஉச்சி பயப்பிடாதேங்கோ, இன்னும் ஒரு கிழமையிலை காலும் சுகம் வரும்”

அடுத்த அறைக்குச் சென்றார் டொக்டர்.

“இவருக்கு இன்னும் காய்ச்சல் குறையேல்லை. இரத்தம், யூறின் இரண்டையும் ‘ரெஸ்ற்’குக்கு அனுப்பியிருக்கிறும்”

“பெனிசிலின் ஊசி போடவில்லையா...?” எனக் கேட்டுக் கொண்டே பெட்டிக்கற்றை வாங்கினார் டொக்டர்.

“இல்லைசேர்.... ‘சென்சிடிவ் ரெஸ்ற்’ செய்தம்... இவருக்குத் தலைசுத்தத் தொடங்கியிட்டுது. டொக்டர் பிரணவனிடம் கேட்டபொழுது ‘எரித்திரோமைசினை’ குடுக்கச் சொன்னார்.”

“பிளட் றிப்போட் வரும்வரை அதைக் குடுங்கோ, பிறகு பாத்துச்செய்வம்”

டொக்டரும் மஞ்சளாவும் அடுத்து அறைக்குச் சென்றனர்.

அடுத்த அறையில் ஒரு சிறுவன் படுத்திருந்தான். கையிலே நாளம்மூலம் திரவம் ஏற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கட்டிலின் பக்கத்தில் ஒரு வயோதிபமாது கவலையே உருவாக அமர்ந்திருந்தாள்.

கட்டிலில் படுத்திருந்த சிறுவன் மிகவும் மெலிந்து எலும்பும் தோலுமாகக் காணப்பட்டான். கண்கள் குழிவிழுந்திருந்தன.

“வயித்தோட்டம் இரண்டு கிழமையாய் இருக்காம்.. வேறை இடத்திலை மருந்து எடுத்துப்பாத்திட்டு நேற்று இரவு ஏழுமணிபோல இங்கை கொண்டுவெந்தவை. ரெம்பவும் ‘ஷைகட் ரேவெனா’க இருந்தது. அதனாலை ‘இன்பியூஷன்’ குடுக்கச் சொல்லி டொக்டர் பிரணவன் சொன்னார்....”

‘ஸ்ரூல் ரெஸ்ற்க்கு’ அனுப்பேல்லையா?”

“அனுப்பியிருக்கிறும்.... அதுவரைக்கும் ‘பக்றிம்’ கொடுக்கிறும்.”

“ ‘வின்ரோமைசின்’ குடுத்தால் நல்லது. இப்பிடியான கேளிற்கு அதுதான் வேலை செய்யும்” எனக்கூறிய டொக்டர் பெட்ரிக்கற்றில் எழுதத் தொடங்கினார்.

அப்போது பக்கத்தில் இருந்த வயோதிப மாது வாயில் அதக்கி இருந்த வெற்றிலைத் துப்பலை வெளியே துப்பிவிட்டு வந்தாள்.

டொக்டரின் அருகிலே வரும்போது அவளது கண்கள் கலங்கியிருந்தன. டொக்டர் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

வயது அறுபதுவரை மதிக்கலாம்... தலைமயிர் பஞ்சபோல் வெளுத்திருந்தது. முதுகிலே சிறிது கூனல் கண்ணிலே ‘கற்றாகற் ஓப்பரேஷன்’ செய்திருக்க வேண்டும்போல் தெரிந்தது. தடித்த மூக்குக் கண்ணாடி அணிந்திருந்தாள். பற்கள் ஒன்றும் விழவில்லை. வெற்றிலைக்காவி பற்களிலே நிறைந்திருந்தது.

“இது என்ற பேரப்பிள்ளை டாக்குத்தர், தாயைத்தின்னி.... இவன் பிறந்தபொழுதுதான் என்ற மேளின்றை சீவன் போச்சது.... இவனும் இன்னும் இரண்டு பிள்ளையரும் என்னோடைதான் வளருதுகள். தகப்பனும் இங்கையில்லை. எனக்குப் பயமாயிருக்கு, நீங்கள்தான் காப்பாத்தவேணும்” அவளது கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது. கைகளைக் கூப்பி டொக்டரை வணங்கினாள்.

“பிள்ளையின்றை தகப்பன் எங்கை?” “

அவர் வெளிநாட்டிலை.... பெடியனுக்கு ஏதேனுண்டால்... என்னாலை ஒன்றுஞ் செய்யேலாது....”

“பயப்பிடாதேங்கோ ஆச்சி, எங்களாலை முடிஞ்சதைச் செய்யிறும்..” எனக்கூறிய டொக்டர்மகேசன், மஞ்சளாவின்பக்கம் திரும்பி “இந்தக் கேஸை இங்கை வைச்சிருக்கவேண்டாம்.... பின்பக்கத்திலை தனியா இரண்டு அறையள் இருக்கெல்லே... அதிலை ஒரு அறையிலை அட்மிற் பண்ணுங்கோ. ‘டயறியா

கேஸை’ இங்கை வச்சிருக்கிறது சரியில்லை.... கூடியவரை மற்ற நோயாளியளோடை தொடர்பு இல்லாமல் இருக்கிறது நல்லது” எனக் கூறிக்கொண்டே வெளியே வந்தார் டொக்டர்.

“வெளியே விறாந்ததேயோரமாக பூஞ்செடிகளின் பக்கமாக வெற்றிலைத் துப்பல் நிறைந்திருந்ததை அவர் கவனித்தார்.

“என்ன இது...?”

“இந்தக் கிழவி துப்பிவைச்சிருக்குது டொக்டர்” மஞ்சளா அப்போதுதான் அதனைக் கவனித்தாள்.

“என்ன இவ்வளவும் வெத்திலைத் துப்பலா?”

“.....”

மஞ்சளாவுக்கு இரவு நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவளும் நேர்ஸ் சுமதியும் அறையில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது யாரோ கதவைத் தட்டும் ஒசை கேட்டது. விழித்துப் பார்த்தபோது வாசலில் அந்தக் கிழவி நின்று கொண்டிருந்தாள். சிறுவனுக்கு ஏதோ கடுமை யாகிவிட்டதோ என நினைத்தபடி “என்னணை ஆச்சி?” என வினவினாள் மஞ்சளா.

கிழவி சிறிது தயங்கினாள். “சொல்லுங்கோ ஆச்சி”.

“இல்லைப்பிள்ளை.... எல்லுப்போலை சுண்ணாம்பு இருந்தாத் தா.... வாய் புளிப்பாய்க்கிடக்கு.... கொண்டு வந்த சுண்ணாம்பு முடிஞ்சுது பிள்ளை”

மஞ்சளாவுக்கு கிழவிமேல் கோபப்பட முடியவில்லை. அவளுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. அவளுடைய தொழில் வாழ்க்கையில் இப்படியொரு அனுபவம் முன்பு கிடைத்ததே இல்லை.

“ஆச்சி, இங்கையொருத்தரும் வெத்திலை போடுற தில்லை.”

“ஆரிட்டைப் பிள்ளை வாங்கலாம்?”

“இந்தச் சாமத்திலை ஒருத்தரிட்டையும் சுண்ணாம்பு வாங்கேலாது. நீங்கள் அறைக்குப் போங்கோ.....” எனக் கூறிவிட்டு கதவைச் சாத்தினாள்.

கிழவி வேறு யாரையோ எழுப்பி சுண்ணாம்பு வாங்கியிருக்கிறாள் என இப்போது மஞ்சளா நினைத்துக் கொண்டாள்.

டொக்டர் கிழவியின் பக்கம் திரும்பி “ஆச்சி இதென்னை இப்பிடித் துப்பி வைச்சிருக்கிறியள்.... இங்கையெல்லாம் இப்பிடித் துப்பக் கூடாது” எனக்கூறிவிட்டு மறு அறைக்குச் சென்றார்.

நேர்ஸ் மஞ்சளா தூரத்தில் வேலை செய்துகொண்டு நின்ற அற்றெண்டனைக் கூப்பிட்டு அந்த இடத்தைக் கழுவித் துப்புரவு செய்யும்படி கூறினாள்.

டொக்டர் மகேசன் வாட்ரவுண்ட் முடிந்து வெளிநோயாளர் பிரிவுக்குச் சென்றபோது நேரம் பதினொரு மணியைத் தாண்டியிருந்தது.

அவர் மாலாவின் எதிர்ப்புறத்தில் அமர்ந்து நோயாளிகளைப் பார்வையிடத் தொடங்கினார்.

சிறிது நேரத்தில் டெலிபோன் மணி ஒலித்தது. “ஹலோ... டொக்டர் மகேசன் ஹியர்”

“டொக்டர் சுந்தரவிங்கம் ஸ்பீக்கிங்”

“ஆ... ஹலோ சுந்தா, ஹெள ஆர் யு.....”

“உவ்விடம் யாராவது ஆமி உத்தியோகத்தர்கள் வந்தார்களா?” எதிர்ப்பக்கத்தில் டொக்டர் சுந்தரவிங்கத்தின் குரல் ஒலித்தது. டொக்டர் மகேசனும் டொக்டர் சுந்தரவிங்கமும் மெடிக்கல் கொலிஜில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். டொக்டர் சுந்தரவிங்கமும் இப்போது தனியார் மருத்துவமனை ஒன்று நடத்துகிறார்.

“இல்லையில்லை.... இங்கு யாருமே வரவில்லை”

“இன்று எனது வீட்டிற்கு வந்து சோதனையிட்டார்கள்... பாங்க் கொள்ளையில் சம்பந்தப்பட்டவர்களில் யாருக்கோ காயம் ஏற்பட்டதாம். அவனுக்கு இரகசிய மருத்துவ உதவி யாராவது அளிக்கிறார்களா என அறிவதில் முனைந்துள் ளார்கள்...”

“அப்படியா.... நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்”

“அவர்களிடம் என்னதான் சொல்லமுடியும்? சோதனை யிடுவதற்கு அனுமதிக்காவிட்டாலும் வீண்சந்தேகம் அவர் களுக்கு ஏற்படும்... அதனால் வீண்தொல்லை; பேசாமல் அனுமதித்தேன்”.

“இனிமேல் இது ஒரு ‘நியூசென்ஸ்’ஸாக இருக்கும்போல் தோன்றுகிறது... பாங்க் கொள்ளை நடந்த மறுநாள் ‘ஆமிகாம்பி’லிருந்து இங்கு போன் செய்து விசாரித்திருக்கிறார்கள்”

“ஆஸ்பத்திரிகளிலும் இரகசியப் பொலிசார் நடமாடுவதாக இன்று என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் கூறினார்” என்றார் டொக்டர் சுந்தரவிங்கம்.

“நாங்கள் இந்த விடயத்தில் எதுவுமே செய்ய முடியாது... அவர்கள் வந்து சோதனையிட்டுச் செல்லும்வரை பேசாமல் இருக்க வேண்டியதுதான்.”

“ஷு ஆர் கரெக்ட் மகேசன்....”

“சுந்தா, பிறகு நான் ஆறுதலாகப் போன் செய்கிறேன். இங்கு பேஷன்ட்ஸ் அதிகமாக இருக்கிறார்கள்.”

“ஓ அப்படியா ஓகே, சீரியோ.”

“சீரியோ” டொக்டர் மகேசன் போனைக் கீழே வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தபோது, மாலாவின் முகம் பெரிதும் மாறிப்போயிருந்தது. ஆனால் நோயாளிகளுக்கு முன்னால்

எதுவுமே காட்டிக் கொள்ளாமல், அவள் வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மத்தியானம் வீட்டுக்குச் செல்லும்போது மாலா கேட்டாள்.

“டொக்டர் சுந்தரலிங்கம் என்ன சொன்னவர்?”

“அவரின்றை வீட்டைச் சோதனையிட்டிருக்கினம்.”

“நீங்கள் டெலிபோனில் கதைக்கிறபோதே எனக்குத் தெரிஞ்சுது. எனக்கு ஒரே பயமாக் கிடக்கு.. எங்கடை வீட்டையும் வந்து சோதிச்சால் என்ன செய்யிற்று? இரண்டு நாளிலை வந்து சூட்டிக் கொண்டு போற்றுமென்று சொன்ன பொடியள் பிறகு வரவே இல்லையே.....”

“அவையள் வெளிக்கிட்டுத் திரியமுடியாத நிலைமைதான் இருக்கு. அதனாலைதான் வரேல்லை எண்டு நினைக்கிறன்.”

“சந்தேகத்திலை யாரையோ பிடிச்சு வைச்சிருக்கிறாங்கள்... அவன் எங்களைக் காட்டிக் குடுத்தால் என்ன செய்யிற்று?”

“பாங்க் கொள்ளையில் சம்பந்தப் படாதவையையும் சந்தேகத்திலை பிடிச்சிருக்கலாந்தானே.... இந்த விசயத்தில் நீ வீணாய் மனசைப் போட்டுக் குழப்பாதை...”

“தற்செயலாய் சம்பந்தப்பட்டவன் பிடிபட்டிருந்தால் ஆமிக்காரர் செய்யிற சித்திரவதையிலை எல்லாத்தையும் சொல்லிவிடுவான்” இப்படிக் கூறியபோது மாலாவின் குரல் தழுதழுத்தது.

“காயம் பட்டவன் காலை ஊண்ட முடியாத நிலையிலை இருக்கிறான். அவனை எப்பிடி போ எண்டு சொல்லுற்று.. குறைஞ்சுது இன்னும் மூண்டு நாளைக்காவது இன்ஜைக்ஷன் போட்டால்தான் ஓரளவுக்கு காலை நிலத்திலை வைக்கக் கூடியதாய் இருக்கும்.”

“எனக்கு, அவனைத் தொடர்ச்சியாய் வீட்டில வைச்சிருக்கிறது சரியாப்படேல்லை; விலிட்டேஸம் வீட்டிலை

இருக்கினம். இந்த நேரத்தில் ஏதாவது பிரச்சினை வந்தால்.. என்ன செய்யிறது?”

“அப்ப வேறை என்னதான் செய்யிறது?”

“பாலாவை நேர்சிங்ஹோமுக்கு மாத்திவிட்டால் நல்லது எண்டு நினைக்கிறன்.”

டொக்டர் சிறிது நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்தார். “நேர்சிங்ஹோமுக்கு பலபேரும் வந்து போவினம்.... இந்த நேரத்திலை காயம்பட்ட ஒருத்தனை அங்கை வைச்சு வைத்தியம் செய்யிறதை யாராவது பொலிஸ்க்கு தகவல் குடுத்தால் என்ன செய்யிறது?”

சிறிது நேரம் ஒன்றும் பேசாது இருந்த மாலா, “நாங்கள் ஒண்டு செய்யலாம், பாலாவை நேர்சிங்ஹோமில் பின்பக்கத்தில் இருக்கிற அறை ஒண்டிலை தங்கவைச்சு வைத்தியம் செய்யலாம். அந்தப் பக்கம் ஆரும் அதிகம் கவனிக்கமாட்டினம்....”

“இன்டைக்குத்தான் ஒரு ‘டயறியா கேஸை’ அங்கை மாத்தச் சொல்லியிருக்கிறன். இந்த விசயத்திலை நாங்கள் அவசரப்பட்டு ஒண்டும் செய்யக்கூடாது. பாலாட்டை நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லி அவனோடை யோசிச்சுச் செய்வம்”

“ஆமிக்காரர் வீடுவீடாய்ச் சோதனை போடத் தொடங்கின பிறகும் நாங்கள் காயம்பட்டவனை வீட்டிலை வைச்சிருக்கிறது எவ்வளவு ஆபத்தான வேலை, ஏதாவது உடனடியாகச் செய்தே ஆகவேணும்” என்றாள் மாலா.

டொக்டர் சிந்தனையோடு காரிலிருந்து இறங்கினார். அவரது மனமும் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தவண்ணம் இருந்தது.

08

இரவு மணி ஒன்பதைத் தாண்டியிருந்தது.

செல்லையா மாஸ்டர் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு சுருட்டொன்றைப் பற்ற வைத்த வண்ணம் வெளிவிறாந்தையில் போடப் பட்டிருந்த சார்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்தி ருந்தார்.

இரண்டு அறைகள், ஒரு குசினி, முன்பக்க விறாந்தை கொண்ட சிறிய வீடுதான் மாஸ்டரின் வீடு. அவரது மனைவி அன்றைய வேலைகளை முடித்து குசினியில் பாத்திரங்களைக் கழுவித் துப்புரவு செய்து கொண்டிருந்தாள். முத்தவன் சிவபாலன் முன்பக்க அறையில் ஏதோ புத்தகம் ஒன்றை வாசித்துக் கொண்டு படுத்திருந்தான்.

“சிவகாமி, உவன் தனபாலன் எங்கை இன்னும் காணேல்லை.... எங்கை போனவன்?” மாஸ்டர் மனைவியிடம் குரல் கொடுத்தார்.

“பின்னேரம் நாலு மணிக்கு சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வெளிக்கிட்டவன்... இன்னமும்

காணேல்லை” என அடுப்படியிலிருந்தவாறே பதில் ஸிற்தாள் சிவகாமி.

அப்போது முத்தவன் சிவபாலன், “அவன் வெளிக்கிட்டுப் போகேக்கை எனக்குச் சயிக்கிள் வேணும் என்னு சொன்னான். விதானையாரைச் சந்திச்சு ஒரு காயிதம் வாங்கவேணும், உவனாலை என்றை வேலையும் கெட்டுப்போச்சு” எனக் கூறினான்.

“உவன் வெளிக்கிடேக்கை எங்கை போறுனென்னு உன்னட்டையும் சொல்லேல்லையே”

“இல்லை ஐயா... அவனுக்கு உதுகளைப் பற்றிக் கேட்கிற தெல்லாம் பிடிக்காது; சீரி விழுவான்”

“காலங்கெட்டுப் போச்சு... ஆமிக்காறன் பொடியங்களைப் பிடிச்சு அடிச்சக்கொண்டு திரியிறாங்கள். உவன் ஏன் இரவிலை வெளிக்கிட்டுத் திரியிறான்?” என்றார் மாஸ்டர்.

“இன்டைக்கும் உங்கை சந்தியிலை சும்மா கதைச்சுக் கொண்டு நின்ட பொடியங்களுக்குச் சரியான அடியாம்.... சந்திக் கராஜிலை வேலை செய்யிற பொடியனுக்குச் சொண்டு வெடிச்சுப் போச்சாம்” என்றான் சிவபாலன்.

“உவனுக்கும் நாலு உதை விழுந்தால்தான் திருந்துவான்....” எனக் கூறிய செல்லையா மாஸ்டர் எழுந்து வாய்க்குள் இருந்த புகையிலைச் சாரத்தைத் துப்பிவிட்டு மீண்டும் வந்து அமர்ந்தார்.

“முந்தநாள் அவனும் கூட்டாளிமாரும் ‘செக்கண்ட் ஷோ’ படத்துக்குப் போய் விடியப்புறம் மூன்று மணிக்குத்தான் திரும்பினவை. அன்டைக்குத்தானே பாங்க் கொள்ளையும் நடந்தது. ஆமிக்காறற்றை கண்ணிலை இவை பட்டிருந்தால் எவ்வளவு ஆபத்து.... இவை படம் பாத்திட்டு வந்ததென்னு சொன்னாலும் ஆமிக்காற்ற நம்பமாட்டாங்கள்.....” என்று கவலை யுடன் கூறினார் மாஸ்டர்.

“உண்மையிலை உவங்கள் படம்பாக்கத்தான் போனாங் களோ ஆருக்குத் தெரியும்? அவன் பேசிறதெல்லாம் சுத்தப் பொய்” என்றான் சிவபாலன்.

அதைக் கேட்டபோது பலவாறான சந்தேகங்கள் மாஸ்டரின் மனதில் தோற்றுத் தொடங்கின.

அப்போது சிவகாமி சூசினியில் வேலை முடிந்து முன்புறம் வந்தாள்.

“நீங்கள் வீட்டிலை இருந்தால்தானே அவன் வெளியிலை திரியிற்றைத் தெரியும்..... நீங்கள் வாசிக்காலையிலும் டொக்டர் வீட்டிலும் போய் அலட்டிக் கொண்டிருக்கிற நேரத்திலை அவனைக் கண்டிச்சால் என்ன?”

மனைவி இப்படிக் கூறியதும் மாஸ்டரின் கோபம் அதிகமாகியது.

“அவன் எங்கைபோட்டான் எண்டு கேட்டதுக்கு நீ ஏன் உவ்வளவு ஆலாபருணம் பண்ணுறாய்...”

“வேலையில்லாட்டில் பொடியங்கள் உப்பிடித் திரியத்தான் செய்வாங்கள்.... யாரையெண்டாலும் பிடிச்சு அவனை ஒரு வேலையிலை கொள்ளுவிவிட்டால் அவன் ஒழுங்காவிடுவன்” என்றாள் சிவகாமி.

“இந்தக் காலத்திலை வேலை கிடைக்கிறது லேசே.... நீ சும்மா விடையந்தெரியாமல் அலட்டுறாய்...”

“நீங்கள் உப்பிடிச் சொல்லுறியள், உங்கை கடைக்காற வேலுப்பிள்ளையின்றை மேனுக்கு பாங்கிலை போன கிழமைதானே வேலை கிடைச்சுது”

“அது இருபதினாயிரம் வரையிலை செலவழிச்சு, அரசாங்கக் கட்சிக்காறருக்கு குடுத்தெல்லோ அந்தவேலை எடுத்தது, அப்பிடிச் செய்யிற்றுக்கு என்னட்டை வழியில்லை”

“அதோடை ஜயா.... உங்கை கனபேர் காசுகட்டி ஏமாந்தும் போச்சினம்... கட்டின காசைத் திருப்பி வாங்க ஏலாமல் அவங்களுக்குப் பின்னாலும் முன்னாலும் திரியினம்” என்றான் சிவபாலன்.

“ஓ.... உங்கை தாவிக்கொடி, நகை நட்டு எல்லாத்தை வித்து... காணியளை வித்து.... வேலை கிடைக்குமென்டு காசு கட்டினவை எத்தினைபேர் கடைசியிலை ஒண்டுமில்லாமல் தெருவிலை நிக்கினம்...”

“நீங்கள் உந்தக் கூட்டணிக்காற்றுக்குப் பின்னாலை திரியிறியள். அவையள் எண்டாலும் உதவிசெய்யமாட்டினமே....” எனக்கேட்டாள் சிவகாமி,

“நீ சும்மா விளால்க்கதை பேசாதை, எங்கடை எம்.பி.மார் உந்தச் சின்னச் சின்ன வேலையளை சனங்களுக்கு வாங்கிக் குடுக்கிறதுக்கு பார்லிமென்டுக்குப் போகேல்லை..... அவை யிட்டை நான் போய்க் கேக்கமாட்டன்...”

“உங்கை எம்.பி. மாரின்றை கடுதாசியோடை ஜேர்மனிக்குப் போகினமாம்...” என்றான் சிவபாலன்.

“ஓ, அரசியல் அகதியள் எண்டு சொல்லி வெளிநாட்டுக்குப் போய் சிலபேர் வேலை செய்யிறாங்கள். எம்.பி. மாரின்றை காயிதும் மட்டும் இருந்தால் போதுமே, போற்றுக்கு காசுமெல்லே வேணும்”

அப்போது கேற்றறைத் திறந்து கொண்டு தனபாலன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

“எங்கை நீ ஊர்சுத்திப்போட்டு வாறாய்?” மாஸ்டரின் குரலில் கோபம் தொனித்தது.

“நான் ஒண்டும் ஊர்சுத்தித் திரியேல்லை. தெரிஞ்ச பொடியன் ஒருத்தன்றை வீட்டுக்குப் போட்டு வாறன்”

“உங்கை பெடியங்களோடை சேர்ந்து முந்தநாளும் நோட்டஸ் குடுத்துக் கொண்டு திரிஞ்சனியாம்; கேள்விப் பட்டன்” என்றான் சிவபாலன்.

“நான் ஒண்டும் நோட்டஸ் குடுத்துக்கொண்டு திரியேல்லை....” எனக் கூறிக்கொண்டே தனபாலன் விறாந் தையின் சுவருடன் சைக்கிளைச் சாத்தி வைத்தான்.

“உங்கு ஒரு வேலை பேசி வைச்சிருக்கிறன். டொக்டர் மகேசனுடைய தம்பி சந்திரன் ஒழுங்குபண்ணித் தாறனெண்டு சொல்லியிருக்கிறார். உங்கும் சந்திரனைத் தெரியுந்தானே.... நீ ஒருக்காய்ப் போய் அவரோடு சந்திச்சுக் கதைச்சால் நல்லது; உங்கை வந்திருக்கிறார்....”

“என்ன வேலையாம்?” சேட்டைக் கழற்றியபடியே கேட்டான் தனபாலன்.

“சந்திரனுக்கு தெரிஞ்ச ஆக்கள்தான் அந்த வேலைக்கு ஒழுங்கு பண்ணப் போயினம்... கொழும்பிலை சுதந்திர வர்த்தக வலயத்திலைதான் ஏதோ வேலையெண்டு சொன்னவை....”

“எனக்கு உந்த வேலை வேண்டாம்” தனபாலனின் குரலில் அலட்சியம் தொனித்தது.

“நீ என்னடா உப்பிடித் திடீரெண்டு சொல்லுறாய்தாம்?”

“உங்காலை சிங்கள ஊருக்கு வேலைக்குப் போனவை யெல்லாம் கூரிக் குறுகி அநியாயங்களுக்குத் தலைசாய்ச்சுக் கொண்டு எப்ப அடிவிழும் எண்டு பயந்து கொண்டு வாழுற வாழ்க்கை எனக்குத் தெரியாதே, 58இலை ஒரு அடி 77இலை ஒரு அடி.... 83இலை மற்றொரு அடி... எங்கடை ஆக்களுக்கு சூடுசறணை, வெக்கம்ரோசம் கொஞ்சங்கூட இல்லை. அடிவாங்கி அடிவாங்கி மரத்துப் போய்ச்சினம். அதுதான் திரும்பத் திரும்ப உங்காலை போகினம்.”

“நீ அப்ப என்னடா செய்யப் போறாய், வீட்டிலை சும்மா இருந்து உடம்பு வளத்துக் கொண்டு விடுகாலிபத்திற் திரியப் போறியே?”

“உங்களுக்கு நான் நெடுநாளைக்குக் கரச்சல் தரமாட்டன.... பயப்பிடாதேங்கே...”

“அப்ப நீ என்னடா நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்...?” எனக் கேட்டார் மாஸ்டர்

“எனக்கு ஒரு தோட்டத்தைக் குத்தகைக்கு எடுத்துத் தாருங்கோ... நான் தோட்டஞ் செய்யிறன்.”

“தோட்டஞ் செய்யிறதுக்கோ ஜயா உவ்வளவு கஷ்டப் பட்டுப் படிப்பிச்சவர்? தாயின் குரலில் கவலை தொனித்தது.

“தோட்டஞ் செய்தா ஆருக்கும் பயப்பிடத் தேவையில்லை. அடிமை வாழ்க்கை வாழுவும் தேவையில்லை. எங்கடை இடத்திலை சுதந்திரமாய், மானம் மரியாதையோடை நிம்மதியாயிருக்கலாம்.”

“நீ இப்ப புதுக்கதையெல்லாம் கதைக்கிறாய்.. பொடியங் களோடை சேர்ந்துதான் உப்புடிக் கதைக்கத் தொடங்கி யிருக்கிறாய்...”

“நான் ஒண்டும் புதுசாய்க் கதைக்கேல்லை, உள்ளதைத்தான் சொல்லுறன்” என அலட்சியமாகக் கூறிவிட்டுக் கிணற்றிப் பக்கம் சென்றான் தனபாலன்.

“தகப்பனைப் பாத்துத்தானே பிள்ளையும் பேசும். நீங்கள் காணிறவையோடையெல்லாம் அரசியல் பேசிக்கொண்டு திரியிறியள். இப்ப இவன் பேசத் தொடங்கியிருக்கிறான்....” என்றாள் சிவகாமி.

“நீ சும்மா விசர்க்கதை பேசாதை, உனக்கொண்டும் உதுகள் விளங்காது.... நான் என்ன வேலையில்லாமலே அரசியல் பேசிக்கொண்டு திரியிறன்....”

“இப்ப உவன் வேலைக்குப் போகமாட்டன் என்னு நிக்கிறான்....” என்ன செய்யப் போறியள்?”

“அவன் சொன்னாப்போலை விட்டிடுறதே, ஆறுதலாய் அவனோடை கதைச்சு குடும்ப நிலைமையை விளங்கப்படுத்தி எப்பிடியும் அவனை வேலைக்கு அனுப்பத்தான் வேணும்.”

“ஜயா, இப்ப கொஞ்ச நாளாய் உவன்ரை போக்குச் சரியில்லை கண்டபடி பொடியங்களோடை சுத்தித்திரியிறான். உங்கை பலரும் பலமாதிரிக் கதைக்கினம்” என்றான் சிவபாலன்.

“நீ என்ன சொல்லுறாய்” எனச் சந்தேகத்துடன் கேட்டார் மாஸ்டர்.

“தம்பி விளக்கமாய்ச் சொல்லடா...” எனப் பதட்டத்துடன் கேட்டாள் சிவகாமி.

“முந்தி ஆமிக்காரர் சந்தேகப்பட்டு பிடிச்சுக் கொண்டுபோய் விடுதலை செய்யப்பட்ட பொடியங்கள் சிலரோடை இவனுக்குத் தொடர்பிருக்காம்....”

இதைக்கேட்டதும் மாஸ்டர் அதிர்ச்சி அடைந்தார். எப்பிடியும் தனபாலனை சுறுக்காக ஏதாவது வேலையிலை சேர்த்துவிடவேணும். இல்லாட்டில் பெரும் ஆபத்து வந்தாலும் வந்து சேரும் என எண்ணினார்.

பலவாறான சிந்தனைகள் அவரது மனதை அலைக்கழித்த வண்ணம் இருந்தன.

09

டொக்டர் மகேசன் காயம்பட்ட இளை
ஞனைப் பார்ப்பதற்குச் சென்றபொழுது, அந்த
இளைஞனும் மாரிமுத்துவும் ஏதோ சுவாரஸ்ய
மாகக் கதைத்தவண்ணம் இருந்தனர்.

இளைஞனுக்குப் பக்கத்தில் அன்றைய தினசரியும் வேறும் சில புத்தகங்களும் இருந்தன. மாரிமுத்துத்தான் அவற்றைக் கொண்டுவந்து இளைஞனுக்கு கொடுத்திருக்க வேணும் என டொக்டர் எண்ணிக் கொண்டார்.

வீட்டில் இருந்த சிறிய ‘ஹான்ஸி ஸ்டர்’ ரேடியோவையும் மாரிமுத்து அங்கு கொண்டுவந்து வைத்திருந்தான்.

டொக்டரைக் கண்டதும் மாரிமுத்து பதட்டத் துடன் எழுந்திருந்தான். இளைஞன் கைகளைக் கட்டிலிலே ஊன்றியவாறு எழுந்திருக்க முயற்சித்தான்.

டொக்டர் இளைஞன் படுத்திருந்த கட்டிலின் அருகே இருந்த கதிரையில் அமர்ந்தார்.

இளைஞன் சிரித்த முகத்துடன் “வாருங்கோ டொக்டர், ராத்திரித்தான் கொஞ்சம் நித்திரை கொள்ளக் கூடியதாயிருந்தது. கால்வலியும் கொஞ்சம் குறைஞ்சிருக்கு” என்றான்.

டொக்டர் மகேசன் இளைஞனின் காலைத் தனது சுட்டுவிரலால் அழுத்திப் பார்த்துவிட்டு “வீக்கமும் குறைஞ்சிருக்கு. இன்னும் இரண்டு முன்டு நாளிலை காலை நிலத்திலை வைக்கக் கூடியதாயிருக்குமென்டு நினைக்கிறன்” என்றார்.

அப்போது மாரிமுத்து அருகே வந்து, “துணியை அவுக்கட்டுங்களா சாமி” எனக் கேட்டான்.

“ஓமோம், இன்டைக்கும் மருந்து போடத்தான் வேணும்” என்று கூறிவிட்டு தனது மெடிசின்கிற்றைத் திறந்தார் டொக்டர்.

மாரிமுத்து துணியை அவிழ்த்ததும் காயத்தைத் துப்புரவு செய்து மருந்தை வைத்துக் கட்டினார்.

“ஊசி போடுறதாலை கைதான் தூக்க முடியாமல் இருக்கு டொக்டர்”

“ஏன் மாரிமுத்து, கைக்கு ஒத்தணம் குடுக்கேல்லையே”

அப்போது இளைஞன் குறுக்கிட்டு, “மாரிமுத்து என்னை நல்லாய்க் கவனிக்கிறார். நேற்று இரவும் இரண்டு கையஞக்கும் ஒத்தணம் குடுத்தவர்” எனக் கூறினான்.

“அப்பிடியெண்டால் இன்டைக்கு துடையிலை ஊசி போடுறன்” எனக் கூறிக்கொண்டே இளைஞனின் முகத்தைப் பார்த்தபடி, “உம்முடைய கூட்டாளிமார் வாற்தாய்ச் சொல்லிச் சினம்; பிறகு வரவே இல்லையே” எனக் கேட்டார் டொக்டர்.

“வரக்கூடிய சூழ்நிலை இல்லைப்போலை டொக்டர்... நான் இங்கை இருக்கிறதாலை ஏதேன் ஆபத்து உங்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுமென்டு தெரிஞ்சால் அவையள் என்ன வந்து வேறை இடத்துக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போயிருப்பினம்”

“ஆரோ ஒரு பொடியனை சந்தேகத்தின் பேரிலை பிடிச்சிருக் கிறாங்களாம். அவன் ஏதேன் தகவல் குடுப்பானோ என்டு பயமாயிருக்கு..”

இளைஞன் சிரித்துவிட்டுக் கூறினான், “என்றை சினேகிதர் உயிரே போனாலும் மற்றவையைக் காட்டிக் குடுக்கமாட்டினம். எங்கடை இயக்கத்திலை இருக்கிறவை இந்த விசயத்திலை மிச்சும் கட்டுப்பாடா இருப்பினம்”

“சித்திரவதை தாங்கேலாமல் சொல்லலாந்தானே... ?”

“உப்பிடி எத்தனையோபேர் பிடிபட்டு இருக்கினம். சித்திரவதைக்கு ஆளாகியிருக்கினம், அப்பிடி இருந்தும் எங்கடை இயக்கம் வளந்து கொண்டுதானே போகுது”.

“உங்கடை இயக்கத்திலைதான் பிளவுகள் ஏற்பட்டிருக்கிறதாய் பத்திரிகையிலை படிச்சன்”

“நீங்கள் எதைப்பற்றிச் சொல்லுறியள் டொக்டர்?”

“இயக்கங்களுக்கிடையிலை முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டு இரண்டு கோஷ்டியாய்ப் பிரிஞ்சு.. இந்தியாவில தெருவிலை நின்டு துப்பாக்கிச் சண்டை பிடிச்சதாய் பேப்பரிலை வந்ததே....”

“உண்மைதான் டொக்டர்... அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு எதுவுமேநடக்கேல்லை. தலைவர்களிடையே பகைமை வந்தால் அது அழிவிலைதான் வந்துமுடியும் என்ட உண்மையை இப்ப இயக்கத் தலைவர்கள் உணர்ந்துகொண்டினம்”

“ஓரே குறிக்கோளைக் கொண்டு இயங்கிறவை தங்கடை கருத்துவேறுபாடுகளை பேசித்தான் தீர்த்துக் கொள்ள வேணும். ஒருவரை ஒருவர் அழிக்க முயலுவதால் பயனேனதும் இல்லை....” என்றார் டொக்டர்.

இளைஞன் சிரித்துவிட்டுக் கூறினான், “‘துப்பாக்கி முனையில் தீர்வு காணப்பறப்பட்ட நாங்கள், எங்கடை இயக்கத் தலைவர்களிடையே ஏற்பட்ட மனக்கசப்புக்கும் துப்பாக்கி முனையிலையே தீர்வுகாணப் புறப்பட்டதுக்குக் காரணம், நாங்கள் அப்படிப் பழக்கப்பட்டுவிட்டோம்’ என்டு இந்தியா விலை சிலர் சொல்லிச்சினம்”

“துப்பாக்கி முனையைத் திருப்பிறதுக்கு முன்னம் பல தடவை யோசிக்க வேணும். ஏனென்டால் அதன் பின் விளைவுகளை இலேசிலை மாத்திவிட முடியாது” என்றார் டொக்டர்.

இளைஞனின் நெற்றியில் சிந்தனை ரேகைகள் தெரிந்தன... அவன் சிறிதுநேர மௌனத்தின் பின் கூறினான். “டொக்டர் நீங்கள் சொல்லிறதுபோலை எங்களுடைய தலைவர்கள் ஒருத்தருக்கொருதர் சுடுபட்டது பிழையாக இருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் பயங்கரவாதிகள் இல்லை...; நாங்கள் புரட்சிவாதிகள். ஒடுக்கப்பட்ட எங்கடை இனத்தை விடுவிக்கிறதுக்குப் புறப்பட்ட போராளியள். அரசாங்கத்தின்றை ஆக்கிரமிப்புக்கும் அடக்குமுறைக்கும் எதிராக ஆயுதம் தாங்கிப் போராட்டத்தான் தவிர்க்க முடியாத தகுந்தமுறை எண்டதிலை நாங்கள் உறுதியாய் இருக்கிறம்”

“தமிழ் அரசியல்வாதிகளின்றை கட்டுப்பாட்டிலை இருந்து நீங்கள் விலகிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறியள். இது பிழையான போக்கு என்டு அவையள் சொல்லுகினம். உங்கடை செயல்களை அவையள் கண்டிக்கினம். நீங்கள் அரசியல்வாதியளைக் கண்டிக்கிறியள்.. அப்பிடியெண்டால்

யாருடைய போக்கு சரியென்டு தெரியாமல் சனங்கள் திண்டாட வேண்டியதுதான்”

“அப்படியில்லை, அரசியல்வாதிகளை மக்கள் ஆதரிக்கிறது போலை எங்களுக்கும் ஆதரவு தருகின்ற.. எந்த வழியைக் கையாண்டும் தமிழ் ஈழத்தைப் பெறவேணும் என்ட கொள்கையிலை மக்கள் திடமாக இருக்கின்ற எண்டது இதிலையிருந்து விளங்குது.. ஆனால் அரசியல்வாதிகள் போற வழியிலை எங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை.”

“அதுக்கு என்ன காரணம் பாலா?”

“தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் முப்பத்தைஞ்ச வருசமா எதைத்தான் சாதிச்சினம்?..... பேச்சவார்த்தைகள், உண்ணா விரதங்கள், ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், கடையடைப்பு, கறுப்புக்கொடி எண்டு கண்ட பலன் என்ன? அரசாங்கத்தின்றை அடக்குமுறையை தீவிரப்படுத்தினதுதான் மிச்சம்.”

“அப்படியெண்டால் ஆயுதமெடுத்துப் போராடுகிறதுதான் ஒரே வழியெண்டு நீங்கள் நினைக்கிறியள் போலை....”

“ஓம் டொக்டர், அறநெறிப் போராட்டங்கள் எங்களுக்கு அலுத்துச் சலிச்சைப் போச்சு... வேறு வழியே இல்லை. ஆயுதம் ஏந்திப் போராடுது தவிர்க்க முடியாது..... எங்கடை போராட்டம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின்றை போராட்டத்தின் உச்சக்கட்டமாய் விரிவுபட்டிருக்கு.... அதுமட்டுமில்லை, முப்பத்தைஞ்ச வருட சாத்வீகப் போராட்டத்தின் தொடர்ச்சிதான் எங்கடை ஆயுதப் போராட்டம்”

“சிறுபிள்ளை வேளாண்மை வீட்டுக்கு வராது எண்டு ஒரு பழமொழியிருக்கு..... உங்கடை தீவிரவாதப் போராட்டம் ஒரு முரட்டுத் தனமான துணிச்சல்போல சிலவேளையிலை எனக்குப் படுகிறது!..... இது எங்களுடைய இனத்துக்கு பெரும் அழிவையும் தேடித்தரலாம்....”

“டொக்டர் நீங்கள் நினைக்கிறது போலை எங்கடை போராட்டம் முரட்டுத் துணிச்சலாலை ஏற்பட்டதில்லை. போலி உணர்ச்சியளாலை உந்தப்பட்டு நாங்கள் துவக்குத் தூக்கவும் இல்லை. எங்களுடைய போராட்டம் பொதுமக்கள் போராட்டமுறையளிலை ஒண்டுதான்”

“என்ன, பொதுமக்கள் போராட்டமுறையோ?”

“ஓம் டொக்டர், நாங்கள் கையாளிறது கெரில்லாப் புரட்சிப் போராட்டம். இது இன்டைக்கு உலகத்திலை பல இடங்களிலையும் கையாளப்பட்டு வருகிறது.”

“கெரில்லாப் புரட்சியிலை ஈடுபடுகிறவை காடுகளிலை மறைஞ்சிருந்ததான் போராடுவினம். ஆனா நீங்கள் மக்கள் கூட்டத்துக்குள்ளை மறைஞ்சிருக்கிறியன். இதனாலை மக்களுக்குத்தான் சேதம் அதிகமாகும் எண்டதை நீங்கள் யோசிச்சுப் பாக்கவேண்டும்”

“எங்கடை போராட்டம் வரலாற்றுக் கட்டாயத்திலை தாங்கமுடியாத தேசிய ஒடுக்குமுறையின் யதார்த்தச் சூழ்நிலையிலையிருந்து பிறந்தது. வேறை வழியில்லை என்டு நாங்கள் உணர்ந்ததாலை ஏற்பட்டது. பொதுமக்களுக்குப் பெருஞ்சேதம் ஏற்படத்தான் செய்யும். சுதந்திரப் போராட்டத்திலை இதெல்லாம் தவிர்க்கமுடியாது டொக்டர்”

“நீங்கள் உங்களைப் போராளிகள் - புரட்சிவாதிகள் என்டு சொல்லிக் கொள்ளுறியன். ஆனால் அரசாங்கம் என்ன சொல்லுது என்டு தெரியுமா?”

“ஓம் டொக்டர் தெரியும். எங்களைப் பயங்கரவாதியன் என்டு சொல்லுது.. தேசிய ஒருமைப்பாட்டினையும் மாநிலக் கட்டுக்கோப்பினையும் தகர்த்துவிடக்கூடிய ஆபத்தான பயங்கரவாதியன் என்டு சொல்லுது. அதனாலைதான் எங்கடை விடுதலை இயக்கத்தையும் தடைசெய்யச் சட்டம்

இயற்றியிருக்குது. ஆனால் உண்மையிலை நாங்கள்ல
பயங்கரவாதியள்....”

“அப்ப ஆர் பயங்கரவாதியள்?”

“உண்மையறியாத அப்பாவிச் சிங்கள மக்களின்
மனங்களில் இனவெறியைக் கிளறிவிடும் ஒரு சில
இனத்துவேஷிகளும் ஸ்ரீலங்கா அரசாங்கத்தின் காவல்
படையினருந்தான் பயங்கரவாதியள்; நாங்களில்ல டொக்டர்....”
இளைஞர் தெளிவுடன் கூறினான்.

“.....”

“ஏன் டொக்டர் பேசாமல் இருக்கிறியள்.... எங்கடை
போராட்டத்திலை உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையே?
நீங்கள் கதைக்கிறதைப் பாத்தா அப்பிடித்தான் தெரியுது?”

டொக்டர் மகேசன் புன்னகை செய்தபடி எழுந்திருந்தார்.

“தமிழருடைய பிரச்சினை இப்ப ரெம்பச் சிக்கலாய்ப்
போச்சுது... இதுக்குத் தீர்வைக் காணும்போது பேரழிவு
ஏற்படாத ஒரு தீர்வைக் காணுவதுதான் நல்லது எண்டு நான்
நினைக்கிறன்...”

“டொக்டர் நீங்களும் எங்கடை அரசியல்வாதியள்
பேசிறமாதிரிப் பேசிறியள்... மயிலே மயிலே இறகு
போடு எண்டா மயில் இறகு போடாது டொக்டர். அதைப்
புடுங்கித்தான் எடுக்க வேணும்”

டொக்டர் மீண்டும் சிரித்தார்.

“கூட்டணியினரின் போக்கிலும் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை”

“அப்பிடியெண்டால் தமிழன் எந்த நாளும்
அடிமையாகத்தான் இருக்க வேணும் எண்டு நினைக்கிறியள்
போலை தெரியுது”

“பாலா, அவசரப்படாதையும் தமிழன் அடிமையாக இருக்க வேணும் என்னும் நான் சொல்லேல்லை”

“அப்படியெண்டால் எங்கடை பிரச்சினையை எப்பிடித் தீர்க்கிறது டொக்டர்?”

“எங்கடை பிரச்சினை தமிழருக்கும் சிங்களவருக்கும் இடையிலை இருக்கிற இனப்பிரச்சினை. இந்த இரண்டு இனமக்களும் சேர்ந்து முடிவெடுக்கவேண்டிய பிரச்சினை. இரண்டு இன மக்களும் சேர்ந்து எடுக்காத எந்த முடிவும் இறுதியான முடிவாக இருக்க முடியாது”

“டொக்டர், நீங்கள் தமிழ் ஈழத்திற்கு எதிரானவர்போலத் தெரியுது!” இளைஞனின் குரலில் கோபம் தொனித்தது.

“சிங்கள மக்களுடைய எதிர்ப்போடை கிடைக்கிற தமிழ் ஈழம் ஒரு அமைதி நிலவுகிற நாடாக இருக்கவே முடியாது. இப்போது இரு இனங்களுக்கிடையே இருக்கும் சண்டை பிறகு இரண்டு நாடுகளுக்கு இடையே நடக்கும் சண்டையாக மாறும்; அவ்வளவுதான்....”

“எப்பிடி டொக்டர் நீங்கள் அப்பிடிச் சொல்லமுடியும்...”

“தமிழ் ஈழம் கொடுப்பதற்கு சிங்கள மக்கள் பயப் பிடுவதற்குக் காரணமே அதுதான்.. இந்தியாவின் உதவியைப் பெற்றுக்கொண்டு தமிழர்கள் தங்களோடு சண்டைக்கு வருவார்கள் என்ற பயம் பெருவாரியான சிங்கள மக்களுக்கு இருக்குது”

“சரி டொக்டர், இந்தப் பிரச்சினைக்கு என்ன தீர்வு எண்டு நீங்கள் சொல்லுங்கோ பாப்பம்?”

டொக்டர் சிரித்தபடியே எழுந்தார், “தம்பி இனிமேலும் நான் இங்கை இருந்து கதைக்க முடியாது. அடுத்தமுறை

ஆறுதலாய்க் கதைப்பம்” எனக் கூறிக் கொண்டே வெளியே நடந்தார்.

சிலர் எதற்கெடுத்தாலும் எதிரான கருத்துக்களைக் கூறுவார்கள். ஆனால் பிரச்சினையின் சரியான தீர்வை அவர்களால் சொல்லமுடியாது. அவர்களில் ஒருவராகத்தான் டொக்டர் மகேசனும் இருப்பார் என நினைத்தபடி இளைஞர் கட்டிலில் திரும்பிப்படுத்தான்.

10

சுந்திரன், மாரிமுத்துவின் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வாசிகசாலைப் பக்கம் சென்றிருந்தான். மாலைத் தேநீர் தயாரிப்பதில் முனைந்திருந்தாள் மாலா. அவனுக்கு உதவியாக அனுலாவும் அங்கிருந்து சுவாரஸ்யமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

விமல்சிறியும் அவரது மனைவியும் முன்விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்து அன்றைய நயினாதீவுப் பயணத்தைப் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது செல்லையா மாஸ்டர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

செல்லையா மாஸ்டரைக் கண்டதும் திருமதி விமல்சிறியின் உள்ளாம் மகிழ்ச்சியடைந்தது. அவரிடம் அவள் கேட்டறிந்துகொள்ள வேண்டிய சில விஷயங்கள் அவளது மனதை அடிக்கடி அருவிக் கொண்டிருந்தன.

“வாருங்கள் மாஸ்டர், உங்களோடு நிறைய விஷயங்கள் கதைக்க வேண்டியுள்ளது” எனக் கூறிக்கொண்டே புன்னகை செய்தாள் திருமதி விமல்சிறி.

மாஸ்டர் அங்கிருந்த கதிரையில் அமர்ந்தவாறே “அப்படியா, உங்களோடு நான் சற்றுக் காரசாரமாகக் கதைத்துவிட்டேனோ என நேற்று அடிக்கடி நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்....”

“இல்லை மாஸ்டர், எனது மனைவிக்கு கதையோ கட்டுரையோ எழுதுவதற்குச் சுனுவான விஷயம் கிடைத்திருக்கிறது. இனிப் போகும்வரை இதைத்தான் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கப் போகிறாள்” எனக் கூறிச் சிரித்தார் விமல்சிறி.

“நாங்கள் நயினாதீவுக்குப் போன்போதும் வள்ளத்திலே ஒரே அரசியல் பேச்சாகத்தான் இருந்தது... எனக்கு அதைக் கேட்டதிலிருந்து சில சந்தேகங்கள் எழுந்திருக்கின்றன”.

“அப்படியா? இப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் அரசியல் பேச்சுத்தான்... இதற்கு ஒரு தீர்வு வரும்வரை இந்த விமர்சனங்கள் எதுவும் நின்றுவிடாது.”

“என்னதான் இருந்தாலும் இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக நாட்டையே பிரித்துக் கேட்பதும் இங்குள்ள பெரும்பாலான மக்களின் நோக்கம் அதுவாக இருப்பதும் எனக்குச் சரியாகப்படவில்லை” என்றார் விமல்சிறி.

“பிரிவினை தவிர்ந்த வேறொரு தீர்வுதான் சிறந்தது என நான் நினைக்கிறேன்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“வரலாற்று ர்தியான சூழமைவுகளுள் இந்தப் பிரச்சினையை நிலைநிறுத்திப் பார்த்தால் தமிழ் ஈழம் கேட்பதன் நியாயப்பாட்டை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிவரும்” என்றார் மாஸ்டர்.

“சரி, சொல்லுங்கள்....”

“எல்லான் துட்டகைமுனு காலத்தில் இருந்து கண்டியை அரசாண்ட கடைசி மன்னன் ஸ்ரீராஜசிங்கன் வரை தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் தனித்தனியான வாழ்விடங்கள் இருந்திருக்கின்றன.....”

“நீங்கள் சொல்வது சரி, ‘மகாவம்சம்’ ‘இராஜவழி’ போன்ற சரித்திர நூல்களில் தமிழர்களின் வாழ்விடங்களைப் பற்றிக் குறிப்புகள் உண்டு. இலங்கையின் வடபாகம் நாகநாடு, நாகதீபம் என ஆரம்பத்தில் அழைக்கப்பட்டு வந்ததாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி சிந்தனையடுன்.

“தொலமியினுடைய குறிப்பு, வல்லிபுரம் பொற்சாசனம், மணிமேகலை, சோழர்காலக் கல்வெட்டுகள் என்பனவும் இதனை உறுதிசெய்கின்றன.” என்றார் மாஸ்ட்டர்.

“அதனை நான் அறிந்ததில்லை” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி

“அது மட்டுமல்ல, இரு இனத்தவர்களும் இருவேறு மொழிகளைப் பேசிவந்திருக்கிறோம். வெவ்வேறு சமயங்களைப் பின்பற்றி வந்திருக்கிறோம்....”

“கலாசாரங்களும் வேறுபட்டவை” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“பொருளாதார வாழ்விலேகூட வேறுபாடு இருந்து வந்திருக்கிறது. நீதித்துறைச் சட்டங்கள் கூட வேறுபட்டவை....”

“சட்டங்களைப் பொறுத்தவரை அப்படி என்ன வித்தியாசம் இருந்தது மாஸ்டர்?” என ஆவலுடன் கேட்டார் விமல்சிறி.

“ஓரு உதாரணத்தை மட்டும் சொல்லுகிறேன் கண்டிமக்கள் இராஜகாரிய முறையைப் பின்பற்றியவர்கள். தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் தலைவரிமுறை நிலவியது.”

“சங்கிலி மன்னனுடைய காலத்தில் தலைவரிழறை இருந்ததாக நான் படித்திருக்கிறேன்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“சங்கிலி மன்னனுடைய காலத்தை மட்டும் நீங்கள் குறிப்பிடுவது சரியல்ல... அவனதுதலைமுறையினரான ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஏறத்தாழ முன்னாற்றைம்பது ஆண்டுகள் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு தமிழ் ஈழத்தை ஆண்டு வந்துள்ளனர். அப்போதிருந்த சட்டங்களும் தமிழர்களுக்கு தனியானவையாகவே இருந்தன....”

“எனக்கு இன்னும் ஒரு விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.... 1619இல் இருந்து 1658 வரை போத்துக்கீசரும் அதன் பின்னர் ஒல்லாந்தரும் ஆங்கிலேயரும் தமிழ்ப் பகுதியை தம்வசமாக்கியிருந்தனர். ஆனால் தமிழ் இராச்சியம் கைப்பற்றப்பட்டு ஏறத்தாழ இருநூறு வருடங்களின் பின்புதான் சிங்கள இராச்சியம் கண்டியில் வீழ்ச்சியற்றது....”

“அதற்குக் காரணம் கண்டி இராச்சியம் அமைந்திருந்த சூழல்தான். குளிர் நிறைந்த மலைப் பிரதேசங்களில் காடுகளில் மறைந்திருந்து எதிரிகளைத் தாக்குவது இலேசான காரியமாக இருந்தது.....” என்றார் மாஸ்டர்.

“1815இல் கண்டி இராச்சியம் ஒர் ஒப்பந்தம் மூலமே ஆங்கிலேயரிடம் கையளிக்கப்பட்டது” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“ஆமாம், கண்டியை ஆண்ட கடைசி மன்னன் ஸ்ரீ விக்கிரமராஜசிங்கன் ஒரு தமிழன். அவனும் அவனது அரச சபையில் இருந்த கண்டிப் பிரபுக்களும் அந்தக் கண்டி ஒப்பந்தத்தில் தமிழிலே கையெழுத்திட்டார்கள்....

“அப்படியா!” என ஆச்சரியப்பட்டார் விமல்சிறி.

“முன்னைய பிரதமரான ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் முதாதையர் ஒருவர்கூட ஸ்ரீ விக்கிரமராஜசிங்கனின்

அரசசபையில் அப்போது இருந்தார். அவர் தமிழிலேதான் ‘றத்வத்தை’ என ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார்”.

“நம்பமுடியாமல் இருக்கிறதே....” என ஆச்சரியத்துடன் கூறினார் விமல்சிறி.

“ஓரு விஷயம் மட்டும் எனக்குத் தெளிவாகத் தெரியும். முன்னைய அரசர்களின் காலத்தில் ஒருபோதும் இனப்புசல்கள் இருந்ததே இல்லை. தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இனவேற்றுமை காரணமாகச் சண்டைகள் நடக்கவே இல்லை” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

விமல்சிறி தனது மனைவியைத் திரும்பிப் பார்த்தார். “நீ கூறுவது புதுமையாக இருக்கிறது. தமிழர்கள் எத்தனையோ தடவை சிங்கள மன்றர்களின்மேல் போர் தொடுத்திருக்கிறார்கள். தமிழர்களின் படையெடுப்பால் சிங்கள அரசர்கள் பெருங்கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகியதாகத்தான் நான் படித்திருக்கிறேன்” என்றார்.

“அந்தக் காலத்தில் விஜயனது சந்ததியினர்தான் இலங்கையை ஆண்டு வந்திருக்கிறார்கள். விஜயன் இலங்கைக்கு வந்தபோது ‘இயக்கர்’ என்னும் சாதியினர் இலங்கையில் இருந்தனர்.

“விஜயனும் இந்தியாவிலிருந்து வந்ததாகத்தானே சரித்திரம் கூறுகிறது” என்றார் மாஸ்டர்.

“நாங்கள் எல்லோருமே இந்தியாவில் இருந்து வந்தவர்களது சந்ததியினர்தான். இலங்கைக்கு வந்த விஜயன் அரசகுமாரியாகிய குவேனியை மணந்தான். குவேனிக்கு இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தனர். சிறிது காலத்தின்பின் குவேனியையும் பிள்ளைகளையும் விஜயன் துரத்திவிட்டான்.”

“பின்னர் என்ன நடந்தது?” என ஆவலுடன் கேட்டார் விமல்சிறி.

“இரண்டாந்தாரமாக வேறொரு தென்னிந்திய அரசு குமாரியை மணந்தான் விழுயன். அவர்களுக்கு குழந்தைகள் பிறக்கவில்லை. அதனால் தனது மருமகன் பாண்டுவாசனை வரவழைத்து அரசாட்சியை அவனிடம் ஒப்படைத்தான். பாண்டுவாசன் தனது ஏழு மைத்துனர்களை வெவ்வேறு பகுதிகளில் தலைவர்களாக அமர்த்தி இலங்கையை ஆண்டு வந்தான். அதிலிருந்து, இந்தியாவில் இருந்து வந்தோரை அடிப்படையாகக் கொண்டே இலங்கை அரசு பரம்பரை வளர்ந்து வந்தது. அவ்வப்போது தென்னிந்தியாவில் இருந்தும் இலங்கையின் வடபகுதியிலிருந்தும் படையெடுப்புகள் நடந்தன. ஆனால் அந்தப் படையெடுப்புகளுக்குக் காரணம் இனத்துவேஷமாக இருக்கவில்லை....”

“அப்படியானால் சிங்கள இராச்சியங்கள் மீது ஏன்தான் தமிழர்கள் போர்தொடுத்தார்கள்?”

“அந்தக் காலத்தில் வளம் பொருந்திய இராச்சியங்கள் மீது வேற்று அரசர்கள் போர்தொடுப்பது சகஜமாக இருந்தது. இலங்கையின் மத்திய தென்பகுதிகள் வளம் பொருந்தியவையாக இருந்தமையால் வேற்று அரசர்களின் தாக்குதல்களுக்கு அடிக்கடி ஆளாக்கப்பட்டது. இன்னொரு விதமாகக் கூறுவதானால் சிங்கள இராசதானிகளுக்குப் பதிலாக தமிழ் இராசதானிகள் இருந்திருந்தாலும் தென்னிந்திய அரசர்களால் கைப்பற்றப்பட்டே இருக்கும்”

“நீங்கள் இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்.... ஆனால் இன்றைய தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகள் வேறுவிதமான கருத்தினைப் பரப்புகிறார்களே....” என்றார் மாஸ்டர்.

“நீங்கள் எதைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்”

“சில வருடங்களுக்கு முன் பாராளுமன்றத்தில் பேசிய ஓர் அமைச்சர் தமிழ்த் தலைவர்களது கோரிக்கைக்குப் பதிலளிக்கையில் ‘துட்டகைமுனு இறந்துவிட்டதாகக்

சூறக்கூடாது. அவன் ஒவ்வொரு சிங்களவரின் இதயத்திலும் வாழ்கிறான். உங்களது பேச்சைக் கேட்டால் துட்டகைமுனுக்கள் செயற்படத் தொடங்கிவிடுவார்கள். சிங்கள இளைஞர்களும் உணர்ச்சி பெறத் தொடங்கிவிட்டார்கள்’ எனக் கூறினார்”

“இது இன்று வேண்டுமென்றே எங்களது அரசியல் வாதிகளால் திரித்துக் கூறப்படுகிறது. எல்லாளன் நீதிவழுவாத அரசன். அவன் பெளத்த சமயத்திற்கு மதிப்பளித்தான். அச்சமயத்தைப் பாதுகாத்தான் என பனுவல் இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லாளன் இறந்தபின் அவனுக்குச் சமாதி எழுப்பினான் துட்டகைமுனு. அதுமட்டுமல்ல எல்லாளனது சமாதிக்கு வணக்கம் செலுத்த வேண்டும் எனவும் அவன் மக்களுக்கு வேண்டுதல் விடுத்தான். வெகுகாலமாக மக்கள் எல்லாளனது சமாதிக்கு மரியாதை செலுத்தியும் வந்தனர்ர.....”

“அது துட்டகைமுனுவின் பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறது” என்றார் விமல்சிறி.

“அதற்கும் மேலாக ஒன்றை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். துட்டகைமுனுவுக்கும் எல்லாளனுக்கும் நடந்தது இனவாதப் போராட்டமாக இருந்திருந்தால், எல்லாளனுக்கு சமாதி எழுப்பி மக்களை மரியாதை செலுத்தச் சொல்லி துட்டகைமுனு வேண்டியிருப்பானா?”எனக் கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

“மிக அருமையான ஒரு சிந்தனை” என்றார் மாஸ்டர் தன்னை மறந்து.

“துட்டகைமுனு எல்லாளன் யுத்தம் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற நடந்த யுத்தம். அது இனவாத யுத்தம் என்று கூறுவதற்கு ஆதாரமே இல்லை” என அடித்துக் கூறினாள் திருமதி விமல்சிறி.

“சரி, முன்னைய அரசர்களின் காலத்தில் இனவாதம் இருந்ததில்லை என வைத்துக் கொண்டால், எப்படித்தான் இந்த இனப்பிரச்சினைகள் தோன்றத் தொடங்கின? எந்தக்

காலத்தில் தோன்றத் தொடங்கினவென்று நமக்குத் தெரியத்தானே வேண்டும்...மாஸ்டர் உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?" எனக் கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

"போர்த்துக்கீசரும் அதற்குப் பின் வந்த ஒல்லாந்தரும் தமிழ்தேசிய இனத்தை வேறான அரசாகவே ஆண்டு வந்தனர். ஆங்கிலேயர் இந்நாட்டைக் கைப்பற்றிய பின்பும் சிறிதுகாலம் தமிழ்தேசிய இனம் வேறான அரசாகவே ஆளப்பட்டது. 1833இல்தான் கோல்புறாக் ஆணைக்குழுவின் சிபார்சின்படி, நிர்வாக வசதிகருதி வலுக்கட்டாயமாக இரு பிரதேசங்களும் இணைக்கப்பட்டன."

"ஆங்கிலேயரால் இரு பிரதேசங்களும் வலுக்கட்டாயமாக இணைக்கப்பட்டதாலேதான் பிரச்சினைகள் தோன்றின என்றா நீங்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறீர்கள்"

"ஆமாம், அதுதான் பிரச்சினையின் அடிப்படைக் காரணம், அத்திபாரம் என்று கூடச் சொல்லலாம். கடைசியாகத் தமிழ் ஈழத்தை ஆண்ட சங்கிலி மன்னன் போர்த்துக்கீசரால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டான். 1619 ஜூன் மாதம் வரை தமிழ் ஈழத்தின் ஆட்சி உரிமையையும் இறைமையையும் தனது கடைசி முச்சவரை அவன் விட்டுக் கொடுக்கவே இல்லை. அன்று இழந்த எங்கள் ஆட்சி உரிமையைத்தான் மீண்டும் பெறுவதற்கு இன்று தமிழ் மக்கள் போராடுகின்றனர்."

"அப்படியானால் ஆங்கிலேயர் இந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேறியபோது அவர்களிடம் தமது ஆட்சி உரிமையையும் இறைமையையும் தமிழர் கேட்டுப் பெற்றிருக்கலாந்தானே?" எனக் கேட்டார் விமல்சிறி.

"நீங்கள் சொல்வது சரி. பிரிட்டிஷ்காரர் தம்மிடம் இருந்த ஆட்சிப் பொறுப்பைப் பரவலாக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அதாவது ஆட்சிப் பொறுப்பை பெருமளவு

இலங்கை அரசிடமே கொடுக்க எண்ணினர். அதற்கு முன்னோடியாக 1944இல் சோல்பரி ஆணைக்குழுவை நியமித்து மக்களிடம் அபிப்பிராயம் கேட்டனர்.”

“அப்போது தமிழ்த் தலைவர்கள் சோல்பரிக்கமிழன் முன்னால் எப்படியான கோரிக்கையை முன்வைத்தனர்?”

“அப்போது தமிழ்த் தலைவர்கள் தீர்க்கதறிசனத்துடன் நடந்து கொள்ளவில்லை. ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்களிடையே மொழிவாரியாகவோ இனவாரியாகவோ பின்குகள், முரண்பாடுகள் முதலியவற்றைத் தீர்க்க இரண்டு வழிகள்தான் உண்டு. ஒன்று நிலப்பரப்பைப் பிரித்து நாட்டைத் துண்டாக்குதல். இரண்டாவது தன்னாட்சியுடைய மாநிலங்களை அமைத்து மத்திய அரசை நிறுவி கூட்டாட்சி அரசடைய ஒரே நாட்டை அமைத்தல். இந்த இரண்டு வழிகளில் எதையுமே அக்காலத் தலைவர்கள் கேட்கத்தவறினர்; நல்லதொரு வாய்ப்பை நழுவவிட்டனர்.”

“நீங்கள் கூறுவதுபோல தனிநாட்டுக் கோரிக்கையையோ அல்லது மாநில ஆட்சிகளைக் கொண்ட கூட்டாட்சி அமைப்பு முறையையோ அந்த நேரத்தில் தமிழ்த்தலைவர்கள் கேட்டிருந்தாலும் சிங்களத் தலைவர்களின் அபிப்பிராயங்களையும் கருத்தில் கொண்டுதானே சோல்பரி ஆணைக்குழு முடிவெடுத்திருக்கும்”

“அப்படியல்ல, தலைவர்கள் தமது கொள்கையிலே பிடிவாதமாக இருக்கவேண்டும். கருத்துக்களைமட்டும் கூறிவிட்டு ஒதுங்கி நிற்கக்கூடாது. அக்கருத்துக்கள் நடைமுறைக்கு வருவதற்காகப் பிடிவாதமாகப் போராடியிருக்கவேண்டும். அப்போது கண்டிச் சிங்கள மக்களுக்கு தெளிவான சிந்தனை இருந்தது. அவர்கள் தமது உரிமை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக சமஷ்டி அரசியல் அமைப்புத்தான் சிறந்தது என்று அன்றே கோரிக்கைவிட்டார்கள். ஆனால் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் ஒற்றையாட்சியில் பெரும்பான்மைச்

சமுகம் சிறுபான்மையினரை நகக்கக்கூடாது என்பதற்காக பாராளுமன்றத்திலே சம்பிரதிநிதித்துவம் அதாவது ஐம்பதுக்கு ஐம்பது கோரிக்கையை முன்வைத்தார்”.

“என்ன சமஷ்டி அரசியலமைப்புத்தான் இலங்கைக்குச் சிறந்தது என்ற கோரிக்கையை சிங்களவர்களா முதலிலே கூறினார்கள்? நான் செல்வநாயகம்தான் இந்தக் கோரிக்கையை விடுத்தாக எண்ணியிருந்தேன்” என ஆச்சரியத்துடன் கூறினார் விமல்சிறி.

“செல்வநாயகம் சுதந்திரம் கிடைத்தபின் 1949இலே தான் சமஷ்டி கேட்டார். ஆனால் கண்டிச் சிங்களவர்கள் 1944இலேயே சமஷ்டி ஆட்சியை சோல்பரி ஆணைக்குமுவிடம் சிபார்சு செய்திருந்தனர்” என்றார் மாஸ்டர்.

“அப்படியானால் சோல்பரி ஆணைக்குமுவிடம் தமிழ்த் தலைவர்கள் பிடிவாதமாக தனிநாடு கேட்டிருந்தால் கொடுத்து விட்டா சென்றிருப்பார்கள்?”

“நிச்சயமாகத் தனிநாடு கிடைத்திருக்கும். அதில் சந்தேகம் இல்லை. பிரிட்டிஷார் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் கொடுக்க முன்னரும் இலங்கையிலே செய்ததைப் போன்று அங்கேயும் இந்தியத் தலைவர்களின் அபிப்பிராயம் கேட்டறிந்தனர். முஸ்லிம் லீக்கின் தலைவரான ஜின்னா, இந்திய அரசியல் ஆக்க அவையில் சேரமாட்டோம், பணிபுரிய மாட்டோம் எனப் பிடிவாதமாக மறுத்தார். பாகிஸ்தானை பிரித்துத் தரும்படி பிடிவாதமாக நின்றார். ஜின்னா பிடிவா தமாக நின்றதால் தனிநாடு கிடைத்தது. நமது தலைவர்கள் பிடிவாதமாக நிற்கத் தவறியதால், நாங்கள் இப்போது கஷ்டப்படுகிறோம். 1945 அக்டோபர் 9ஆம் திகதி சோல்பரி ஆணைக்குமு இலங்கைக்கு ஒற்றையாட்சியைச் சிபார்சு செய்துவிட்டுச் சென்றது.”

“நீங்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால் சோல்பரி கமிஷன் ஏற்பட்டதிலிருந்துதான் தமிழரின் கோரிக்கைகளும் ஆரம்பித்திருக்கின்றன போலத் தெரிகிறது” என்றார் விமல்சிறி.

“இல்லையில்லை அதற்கு முன் ஆங்கிலேயர்கள் 1920இலேயே சில அரசியல் அமைப்புச் சீர்திருத்தங்களைச் செய்தனர். இந்தச் சீர்திருத்தங்களிலே சில இனவித்தியாசங்கள் தென்பட்டன. இதனால் அப்போது இருந்த அரசியல் தலைவர்களில் சிலர் மூன்றிலொருபகுதி பிரதிநிதித்துவம் கோரினர். அவர்களது கோரிக்கை பலனளிக்காததால் பதவி விலகவும் செய்தனர். ஆங்கிலேயர் ஆரம்பத்திலேயே தமது பிரித்தானும் தந்திரத்தைக் கையாளாமல் விடவில்லை” என்றார் மாஸ்டர்.

“நல்ல ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் தமிழர்கள் தமது கோரிக்கைகளைப் படிப்படியாகக் கூட்டிக் கொண்டே வந்திருக்கின்றனர்” என்றார் விமல்சிறி யோசனையுடன்.

திருமதி விமல்சிறி தனது கணவனின் பக்கம் திரும்பி “நீங்கள் கூறுவது எனக்கு விளங்கவில்லை” என்றாள்.

“ஆமாம், இருபதுகளில் மூன்றிலொரு பங்கு பிரதி நிதித்துவம் கோரியவர்கள், 1944இல் சோல்பரிக் கமிஷனிடம் சமபிரதிநிதித்துவம் - ஐம்பதுக்கு ஐம்பது கோரினார்கள். அதிலிருந்து ஐந்து வருடங்கள் கழித்து 1949 தொடக்கம் சமஷ்டி கேட்டார்கள். இப்போது நாட்டையே பிரித்துத் தரச்சொல்கிறார்கள்” என்றார் விமல்சிறி பெரிதாகச் சிரித்துக் கொண்டே.

கணவன் கூறிய விடயத்தை உன்னிப்பாகக் கவனித்த திருமதி விமல்சிறியின் கண்களில் வியப்பு விரிந்தது.

மாஸ்டர் சிரித்துவிட்டுக் கூறினார், “நண்பரே, தமிழ்த் தலைவர்களின் கோரிக்கைகள் இதுவரை காலமும்

பலனளித்ததில்லை. சிங்களத் தலைவர்கள் தமிழினத்திற்கு கொடுக்க முன்வந்த உரிமைகளையும் உங்களது கூற்றுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கும்.

“விபரமாகச் சொல்லுங்கள் மாஸ்டர்.”

“ஆரம்பத்தில் சமஷ்டி ஆட்சிக்கு சோல்பரி கமிஷன் முன் ஒப்புதல் கொடுத்த சிங்களவர்கள் 1950இல் பிராந்திய சபையை முன்வைத்தார்கள். அதிலிருந்து பத்து வருடம் கழித்து மாவட்டசபை என்றார்கள். இப்போது அபிவிருத்தி சபையில் வந்து நிற்கிறது. தமிழருக்குத் தருவதை கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குறைத்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள்”

“நீங்கள் சொல்வதும் சரியாகத்தான் இருக்கிறது” எனக் கூறிச் சிரித்தார் விமல்சிறி.

“அதாவது தமிழர்களது கோரிக்கைகள் படிப்படியாகக் கூடிக்கூடிவர சிங்களத் தலைவர்கள், தாம் வழங்க முன்வருவதைப் படிப்படியாகக் குறைத்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள்” எனக்கூறிச் சிரித்தாள் திருமதி விமல்சிறி.

“இன்னொரு விஷயத்தையும் நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். சுதந்திரம் கிடைத்த நாளில் இருந்து தமிழரின் உரிமைகள் படிப்படியாகப் பறிக்கப்பட்டு வருகின்றன. சுதந்திரம் கிடைத்தவுடனேயே அப்போதிருந்த பிரதமர் டி.எஸ்.சேனநாயக்க அரசியல் சாணக்கியத்துடன் தமிழர் உரிமைகளைப் பறிக்க அத்திபாரம் இட்டுவைத்தார்.”

“நீங்கள் எதனைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?”

“இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தவுடன் முதல் வேலையாக டி.எஸ்.சேனநாயக்கா செய்தது, இந்தியத் தமிழர்களது குடியுரிமையையும் வாக்குரிமையையும் பறித்தது தான். 1947 நடந்த தேர்தலில் இந்தியத் தமிழர்களுக்கு வாக்குரிமை இருந்தபோது அவர்கள் தமது பிரதிநிதிகளாக

ஏழு தமிழர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அத்தோடு அவர்கள் தொழிலாள் வர்க்கத்தினராகையால் இருபது இடது சாரிகளையும் அந்தத் தேர்தலில் வெற்றிபெற வைத்தனர். அதாவது ஏற்தாழ இருபத்தெட்டுப் பிரதிநிதிகள் இந்தியத் தமிழர்களின் வாக்குகளால் வெற்றிபெறக்கூடியதாக இருந்தது” என்றார் மாஸ்டர்.

“இந்தியத் தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதற்கு சில காரணங்கள் இருந்தன” எனத் தயக்கத்துடன் சூறினாள் திருமதி விமல்சிறி.

“நீங்கள் எந்தக் காரணத்தைக் கூறுகிறீர்கள்?”

“ஆங்கிலேயர்கள் ‘தரிசு நிலச்சட்டத்’தை ஏற்படுத்தி பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்காக சிங்கள மக்களின் காணிகளை பெருமளவில் அபகரித்தார்கள். இதன் காரணமாக 1848இல் ஒரு பெரும் கிளர்ச்சியே ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேயரால் அபகரிக்கப்பட்ட தமது காணிகளில் சிங்களவர் வேலை செய்ய மறுத்தார்கள்...”

“ஆமாம், இதன் காரணமாகத்தான் இந்தியத் தமிழர்கள் இலங்கைக்கு வரவழைக்கப்பட்டார்கள்....” எனக் குறுக்கிட்டுக் சூறினார் மாஸ்டர்.

“தமது உடைமைகளை அபகரித்த ஆங்கிலேயரின் கீழ், தமது நிலத்திலே மிகக்குறைந்த சம்பளத்தில் கூலித் தொழில்செய்த இந்தியத் தமிழர்களின்மேல் சிங்கள மக்கள் வெறுப்படைந்தார்கள். அந்த வெறுப்பு நீங்காதவாறு ஆங்கிலேயர்கள் செயற்பட்டனர். சிங்களக் கிராமவாசிகளுக்கும் இந்தியத் தமிழர்களுக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் ஏற்படாதவாறு இருபகுதியினரையும் ஆங்கிலேயர்கள் பிரத்தே வைத்திருந்தனர்.”

“இந்தியத் தமிழர்களின்மேல் ஏற்பட்ட வெறுப்பின் காரணமாகவா அவர்களது குடியிரிமை பறிக்கப்பட்டது என நீங்கள் சொல்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்டார் மாஸ்டர்.

“இல்லையில்லை, அதுவும் ஒரு துணைக்காரணமாக இருந்திருக்கலாம் என நினைக்கிறேன்.... இப்பொழுது நிலைமைகள் எவ்வளவோ மாறிவிட்டன. கிராம - தோட்ட இணைப்புகள் மூலம் சிங்கள மக்களுக்கும் இந்தியத் தமிழர்களுக்கும் சமுகமான உறவு ஏற்பட்டு வருகிறது” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“எது எப்படி இருந்தாலும் இந்தியத் தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதால் தமிழினம் தலைதூக்க முடியாதவாறு நசுக்கப்பட்டு விட்டது”

“எப்படி அந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை பெரும் காரணியாக நீங்கள் கூறமுடியும்?” எனக் கேட்டார் விமல்சிறி.

“ஏனென்றால் இந்தியத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களது வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட போதிலும் அவர்களது சனத் தொகைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பாராளுமன்றத் தொகுதிகள் நீக்கப்படவில்லை. அத்தொகுதிகள் சிங்களவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது. அதாவது சிங்கள மக்களின் எண்ணிக்கைக்கும் அதிகமான பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவம் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது”

“சனத் தொகைக்கு ஏற்றவாறுதானா பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட வேண்டும்?” என வினவினார் விமல்சிறி.

“ஆமாம், இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களில் அதுதான் நடைமுறையில் இருக்கிறது. ஆனால் இந்தியத் தமிழர்கள் வாழும் இடங்களில் அப்படி அமையவில்லை. அதே வேளையில் முன்னர் இந்தியத் தமிழர்களால் எட்டுப் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடத்தில் இன்று பதினாறு

உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். முன்பு இருபது இடதுசாரி உறுப்பினர்கள் வெல்வதற்கு இந்தியத் தமிழர்களது வாக்குகள் உதவின. இன்று இடதுசாரிகள் தலைதாக்க முடியாமல் போய்விட்டது.”

“இந்தியத் தமிழர்களுக்கு வாக்குரிமை இருந்தால் இடதுசாரிகள் வெல்லக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமென்றா சொல்கிறீர்கள்?”

“கணிசமானதொகை இடதுசாரி உறுப்பினர்கள் வெல்வதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தி ருக்கும். தொழிலாள வர்க்கத்தினர் இடதுசாரிகளுக்கு வாக்களிக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களே அதிகம். இந்தியத் தொழிலாளர்களது வாக்குரிமை பறிக்கப்படுவதை அப்போது வங்கா சமசமாஜ கட்சியும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் எதிர்த்தன. குடியுரிமைச் சட்டத்தை எதிர்த்துப் பேசிய கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா, ‘இச்சட்டம் வகுப்புவாத ரீதியானது, உழைக்கும் மக்களுக்கு எதிரானது’ எனக் குறிப்பிட்டார்.

“இந்தியத் தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டது இலங்கைத் தமிழர்களை எவ்வாறு பாதித்தது என்பதை நீங்கள் குறிப்பிடவில்லையே....” திருமதி விமல்சிறி கூறினாள்.

“இந்தியத் தமிழர்கள் இலங்கைக்கு வந்து ஏறத்தாழ ஒன்றரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாகிவிட்டது. இனிமேலும் இலங்கைத் தமிழர்கள் இந்தியத் தமிழர்கள் என நாம் பிரித்துப் பார்க்கக் கூடாது....”

“சரி, வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்ட பாதிப்பினைக் கூறுங்கள்...”

“அதுதான் சொன்னேனே, முன்பு அவர்களால் எட்டுப் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்ட இடத்தில் இன்று பதினாறு சிங்களப் பிரதிநிதிகள் இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு இன்று வாக்குரிமை இருந்தால் பதினாறு தமிழ்ப்பிரதிநிதிகளைத்

தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பு இருந்திருக்கும். அத்தோடு கணிசமான இடதுசாரிகளையும் அவர்கள் வெற்றியடையச் செய்திருப்பார்கள். இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையிருந்திருந்தால் எந்தவொரு ஆளுங்கட்சிக்கும் நினைத்தபடி சட்டங்களை மாற்றக்கூடிய பெரும்பான்மைப் பலம் ஏற்பட்டிருக்கவே முடியாது.”

“நன்றாக ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், இலங்கை அரசாங்கம் இந்தியத் தமிழரின் வாக்குரிமையைப் பறித்து சிங்களவர்களின் சனத்தொகை விகிதாசாரத்துக்கும் கூடிய பிரதிநிதித்துவம் கொண்ட பாராளுமன்றத்தினைத் தோன்ற வழிசெய்து, தேர்தல்களில் அளவுக்கு அதிகமான பெரும்பான்மைப் பிரதிநிதிகளைச் சுலபமாகப் பெற்று சட்டங்களையும் இலகுவாக இயற்றி நடைமுறைப்படுத்தி வந்திருக்கிறது என்கிறீர்கள்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“ஆமாம், 1952தேர்தலில் இருந்து இதுதான் நடக்கிறது. முக்கியமாக மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் அரசியல் அமைப்பையே மாற்றி அமைக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டு தமிழருக்கு பெரும்பாதிப்பு ஏற்பட்டது.”

“இந்தியத் தமிழரின் வாக்குரிமை பறிக்கப்படுவதை அப்போது உங்கள் தமிழ்த் தலைவர்களும் ஆதரித்தார்கள்தானே”

“அதன் காரணமாகத்தான் எங்களது முதறிஞர் செல்வா அப்போது காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து விலகினார்; தமிழரசுக் கட்சியை ஆரம்பித்தார்”

“செல்வநாயகம் அப்போது சமஷ்டிதானே கேட்டார். பின்னர் பிரிவினை கேட்டது சற்று அதிகம்போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது” விமல்சிறி கூறினார்.

“எழுபத்திரண்டில் திருமதி சிறிமாவோ அம்மையாரின் அரசு இலங்கையை ஒரு பெளத்த சிங்களக் குடியரசாகப் பிரகடனப்படுத்தியது. தமிழ்த் தலைவர்கள் அரசியல் அமைப்பைப் புறக்கணித்தார்கள்; எரித்தார்கள்.”

“அதன் பின்னர்தான் தமிழர் கூட்டணி உருவாகியதாக எனக்கு ஞாபகம்” என்றார் விமல்சிறி.

“ஆமாம், அப்போது முதறிஞர் செல்வா, ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், சி.சுந்தரவிங்கம், எஸ்.தொண்டமான், தேவநாயகம் ஆகியோர் 1972 மே 14ஆம் திகதி திருகோணமலையில் கூடி, கூட்டணியை உருவாக்கினர். ஆறு அம்சக்கோரிக்கை ஒன்றைத் தயாரித்து மூன்றுமாத அவகாசத்தோடு அரசாங்கத்திடம் சமர்ப்பித்தனர். ஆனால் அரசாங்கம் அதனைத் தட்டிக் கழித்தது” மாஸ்டர் கூறினார்.

“அதன் பின்னரா தமிழ் ஈழம் கேட்பது என்ற முடிவுக்கு தமிழ்த்தலைவர்கள் வந்தார்கள்?” திருமதி விமல்சிறி கேட்டாள்.

“கோரிக்கைகள் தட்டிக் கழிக்கப்பட்டபோது முதறிஞர் செல்வா ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். 1972ஆம் ஆண்டின் அரசியல் அமைப்பை தமிழ் மக்கள் ஏற்கவில்லை எனவும் தமிழ் மக்கள் விடுதலை பெற்ற மக்களாக வாழவிரும்புகிறார்கள் எனவும் கூறி இந்த இரண்டு அடிப்படைக் கொள்கைகளை முன்வைத்து தேர்தலில் போட்டியிடவருமாறு அரசுக்குச் சவால்விட்டார். தனது பதவியை இராஜினாமா செய்தார்.

“ஆமாம் அப்போது காங்கேசன்துறைத் தொகுதி இடைத்தேர்தல் ஒன்று நடந்ததும் அதிலே தமிழ் ஈழப்பிரச்சினை சம்பந்தமான கோழங்கள் எழுப்பப்பட்டதும் எனக்குத் தெரியும்” என்றார் விமல்சிறி.

“1975இல் நடந்த இடைத்தேர்தலில் முதறிஞர் செல்வா பெரும் வெற்றியீட்டார். 1972 அரசியல் அமைப்பை தமிழ்மக்கள் ஏற்கவில்லை, விடுதலைபெற்ற மக்களாகத் தாம் வாழவிரும்புகிறார்கள் என்பதை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி எடுத்துக்கூறினார். தமிழ்மீண்டும் புனரமைப்புச் செய்யக் கட்டளையிட்டனர்.”

“1977தேர்தலிலும் தமிழர் கூட்டணியினர் தமிழ் ஈழத்தைத்தானே தமது கோரிக்கையாக முன்வைத்தனர்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“ஆமாம் அதற்கு முன்னர் 1976ஆம் ஆண்டில் தனித்தமிழ் நாடு தீர்மானத்தை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி சிறப்பு மாநாட்டில் ஏகமனதாக நிறைவேற்றியது. 1977இல் ஈழத்தீர்மானத்தை தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் பிரகடனஞ்செய்து உதயகுரியன் கொடியை ஏற்றி வைத்தார் தந்தை செல்வா. அதன்பின் நடந்த தேர்தலில் அதுவே முக்கிய கோரிக்கையாக அமைந்தது” என்றார் மாஸ்டர்.

“தமிழ் ஈழத்தை நீங்கள் கோரலாம். அது சுலபமான காரியமா? நடைமுறைச் சாத்தியமானதா? என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவும் வேண்டுமல்லவா.”

“உண்மைதான்; தந்தை செல்வா தேசியப் பேரவையில் கடைசியாகப் பேசிய பேச்சில் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?”

“நீங்களே சொல்லுங்கள் மாஸ்டர்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“தமிழ் ஈழத்தை நிறுவும் இலட்சியத்தை நோக்கி எங்கள் இயக்கம் முன்னேற்றுகிறது. தமிழ் ஈழம் நிறுவுவது சுலபமான காரியமல்ல என்பதும் மிகவும் கஷ்டமானதென்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் நாம் ஒன்றில் சிங்களவரின் அதிகாரத்திலிருந்து விடுபட்டு வெளியேற வேண்டும். அல்லது அழிந்துபோக வேண்டும்; இது உறுதியானது. எனவே நாங்கள் தனித்தமிழ் ஈழத்தை நிறுவியே தீருவோம்” என்றார்.

“பரந்து வாழும் தமிழ்மக்கள் எல்லோருடைய அபிப்பிராயத்தையும் தமிழர் கூட்டணியினர் பெறவில்லை; வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ள மக்களுடைய ஆணையை மட்டும் பெற்றுவிட்டு தமிழ் ஈழம் கோரும் முடிவுக்கு வந்தது சரியானதா?” எனக் கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

“இதைத்தான் இன்று பலரும் கூறி வருகிறார்கள். பரந்து வாழும் தமிழ் மக்கள் எல்லோரது அபிப்பிராயத்தையும்

அறிய முயல்வது நடைமுறைச் சாத்தியமில்லை. அத்தோடு தமிழ் ஈழம் என்பது முக்கியமாக ஒரு பிரதேசத்தையும் அங்கு வாழும் மக்களையுமே குறிக்கிறது. அப்பிரதேசத்தில் வாழ்வெர்களுடைய அபிப்பிராயம்தான் மிக மிக முக்கிய மானது.”

“அப்போ தமிழ் ஈழத்துக்கு வெளியே வாழும் தமிழ்மக்களின் கதி என்னாவது?” எனக்கேட்டார் விமல்சிறி.

“தமிழ்மக் குடியுரிமையை நாடும் இலங்கையின் எப்பகுதியில் வாழும் தமிழ்பேசும் மக்களும், தமிழ்மக் குடியுரிமையை நாடும் உலகில் எப்பாகத்திலும் வசிக்கும் இலங்கை வம்சாவழித் தமிழ்பேசும் மக்களும் தமிழ்மத்தில் குடியுரிமை பெறுவர்”

“அப்படியானால் இங்கு வாழும் சிங்கள மக்கள் விரட்டியடிக்கப்படுவார்களா?”

மாஸ்டர் சிரித்துவிட்டுக் கூறினார், “இல்லவே இல்லை. தமிழ் ஈழத்தின் ஆட்சி மொழியாகத் தமிழ் இருக்கும். அதே நேரத்தில் தமிழ் ஈழத்தில் வாழக்கூடிய சிங்கள மக்கள் தமது மொழியில் கல்விகற்க, அரசுடன் கருமம் ஆற்ற உள்ள உரிமை பாதுகாக்கப்படும். அதேபோன்று சிங்கள அரசின்கீழ் வாழக்கூடிய தமிழ்பேசும் மக்களின் மொழி உரிமைகளுக்கும் அவ்வரசிடம் உத்தரவாதம் நாடப்படும்”

அப்போது மாலாவும் அனுலாவும் சிரித்துப் பேசியவாறு, அவர்கள் மூவருக்கும் தேநீர் பரிமாறினர்.

“மாஸ்டர் அரசியலில் மூழ்கித் தினைத்திருக்கிறார்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

அவரோடு பேசி நீங்கள் வெல்லவே முடியாது.” என்றாள் மாலா; எல்லோரும் சிரித்தனர்.

11

இஊஸ்ட்ரின் வீட்டுப் படலைக்குள் சுடுதியாகச் சயிக்கினைத் திருப்பினான் சந்திரன்.

வெளிவிறாந்தையில் சயிக்கினுக்குக் காற்ற டித்துக் கொண்டிருந்த தனபாலன், சந்திரன் அங்கு வருவதைக் கண்டதும் “வாருங்கோ அண்ணை” எனக் கூறியபடி எழுந்திருந்தான். சந்திரன் மூலம் தகப்பன் கொழும்பிலே ஒரு வேலை ஒழுங்கு செய்திருப்பதும் தன்னை ஒரு தடவை சந்திரனைச் சந்திக்கும்படி தகப்பன் வற்புறுத்தியதும் தனபாலனுக்கு ஞாபகத்தில் வந்தன.

“ஆ..... எப்பிடித் தனபாலன்..... எங்கை மாஸ்டர் இல்லையோ? .....” எனக் கேட்டுக் கொண்டே சயிக்கினை முற்றத்தில் நின்ற முருங்கை மரத்தில் சாத்திவிட்டு உள்ளே வந்து அமர்ந்தான் சந்திரன்.

“ஜயா உங்கை கோயிலடிப்பக்கம் போயிருக்கிறார், வாற்றுக்கு நேரமாகும்” எனக்

சூறிக்கொண்டே சயிக்கிள் ‘பம்’பை உள்ளே கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டு வந்தான் தனபாலன்.

“நான் உங்காலை வடக்குப் பக்கம் போக நினைச்சு வெளிக்கிட்டனான். உங்கை வரேக்க மடத்தடியிலை சொன்னாங்கள் சந்தியிலை ஏதோ கரச்சலாம்.... ஆமிக்காரர் தம்பிஜ்யாவின்றை கடையிலை தேத்தண்ணி குடிச்சுப்போட்டு, காசு குடுக்காமல் தம்பிஜ்யாவை அடிச்சுப்போட்டாங்களாம். அதோடை பிறகு டிறக்கில் வாறும் எண்டு சொல்லிப்போட்டு போயிருக்கிறாங்களாம். உங்காலை கரச்சல் இருக்கேக்கை ஏன் போவானெண்டு இந்தப் பக்கம் வந்தன்” சந்திரனின் முகத்திலே வியர்வை துளிர்த்திருந்தது.

“அண்ணை..... உது இங்கை நெடுகத்தானே நடக்குது. உங்களுக்குத்தான் உது புதிசா இருக்குது போலை.... ஆமிக்காரர் பண்ணிற அட்டகாசம் கொஞ்ச நஞ்சமில்லை”

“கொழும்பிலை இருக்கிற நிம்மதிகூட இஞ்சையில்லை. உந்தப் பொடியங்கள் செய்யிற அநியாயத்தாலைதானே ஆமிக்காரரும் எதிர்த்துக்கொண்டு நிக்கிறாங்கள்” எனக் கூறிக்கொண்டே தனது நெற்றியில் துளிர்த்திருந்த வியர்வையை லேஞ்சியால் துடைத்தான் சந்திரன்.

“அண்ணை, நீங்கள் உப்புடத்தான் சொல்லுவியள்.... கொழும்புதான் தஞ்சம் எண்டு இருக்கிற உங்களுக்கு உங்கடை உத்தியோகமும் சொகுசான வாழ்க்கையும்தான் பெரிசு. இங்கை நடக்கிற விசயங்களைப் பற்றி சிந்திக்க மாட்டியள்”

தனபாலன் இப்படித் திடீரெனக் கூறுவான் எனச் சந்திரன் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஆனாலும் சமாளித்துக் கொண்டு கூறினான். “உங்காலை இருக்கிற எல்லாரும் வேலையை விட்டிட்டு இங்காலை வந்தால் பொடியங்கள் சோறு போடு வாங்களே?”

“அன்னை உங்காலை இருக்கிறவைக்கு சூடு கூறனை கொஞ்சங்கூட இல்லை.... சொகுசான வாழ்க்கை வாழுறதுக்கு என்ன வேணுமெண்டாலும் செய்வினம்.... ஜம்பத்தெட்டிலையிருந்து அடி நடக்குது. இவையளும் மாறி மாறி அடியை வாங்கிக் கொண்டு இஞ்சை ஒடி ஒடி வருகினம்.”

“அப்பிடியெண்டால் எல்லாரும் இங்கை வந்து என்னதும்பி செய்யிறது, மட்டை அடிக்கிறதே” எனக்கேட்டான் சந்திரன் கிண்டலாக.

“அன்னை, விழுந்த அடி போதாது.... உங்காலைபோய் வெட்கம், மானம், ரோசம் எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு அடிமையாய் வாழ நீங்கள் தயாராய் இருக்கிறியள். உங்களுக்கு உங்கடை சுயநலந்தான் முக்கியம். இன்டைக்கு தமிழ்ச்சமூகம் நக்கப்படுகிறதைப் பற்றி உங்களுக்குக் கவலையில்லை”

“என்னதானிருந்தாலும் உவங்கள் பொடியங்களின்றை போக்குச் சரியில்லை. உத்தியோகம் பாக்க வந்திருக்கிற பொலிஸ்காரரையும் ஆமிக்காரரையும் நாயைச் சடுமாப் போலை சுட்டால் அவங்கள் சும்மா விடுவாங்களே....”

“என்ன அன்னை ஒருபக்க நியாயம் பேசிறியள்? உந்தப் பொலிஸ்காரரும் ஆமிக்காரரும் செய்யிற அநியாயம் உங்களுக்கு எங்கை தெரியப்போகுது. எத்தினை பொடியங்களை அநியாயமாய் பிடிச்ச சித்திரவதை செய்தாங்கள்.... எத்தினை பொடியங்களை கொலை செய்தாங்கள்.... எத்தினை வீடுகளுக்கும் கட்டிடங்களுக்கு நெருப்பு வைச்சாங்கள்”

“ஓ, அதையும் நான் பேப்பரிலை வாசிச்சிருக்கிறன்.... ஆனால் உதெல்லாம் தமிழ் ஈழம் கேட்கப் போனதாலை தானே வலுமோசமாய் நடக்குது...”

“அண்ணை, நீங்கள் விளங்காமல் கதைக்கிறியள் தமிழ் ஈழம் எங்கடை நாடு. அதை எங்களுக்குத் தாருங்கோ எண்டுதானே கேக்கிறம். அவை ஏன் அதைத் தர மறுக்கினம்? எங்களை அடிமைப்படுத்தி ஆளவேணுமென்ட வெறியிலைதானே தமிழ் ஈழத்தைத் தர மறுக்கினம்”

“ஏன் தம்பி வெள்ளைக்காறனுக்குக் கீழை நாங்கள் ஒண்டாய் இருக்கேல்லையே... அதுமாதிரி இருக்கலாந்தானே”

“வெள்ளைக்காறனுடைய ஆட்சியிலை சிங்களமே ஆட்சிமொழி? தமிழினம் எந்தவழியிலை வெள்ளைக்காரனுடைய ஆட்சியிலை ஒதுக்கப்பட்டது எண்டு சொல்லுங்கோ பாப்பம்?”

“உந்தக் குறுகின புத்திதானே கூடாது. இலங்கை எங்கடை நாடு. இந்த நாட்டிலை நாங்கள் எங்கையும் சுதந்திரமாய் வாழவேணும். அதைவிட்டிட்டு ஏன் தம்பி ஒரு முலைக்கை ஈழம் எண்டு சொல்லிக் கொண்டு இருக்கவேணும்?”

“இலங்கை உங்கடை நாடு எண்டு சொல்லுறியள். உங்களுக்கு வாற் சிங்களக் கடிதங்களுக்கு தமிழிலையே பதில் எழுதுறியள்? இலங்கை முழுதும் எங்கடை நாடு எண்டால் ஏனன்னை தமிழனுக்கு ஒரு ஆட்சி, சிங்களவனுக்கு ஒரு ஆட்சி? அரசாங்கமே சொல்லுது சிங்களந்தான் ஆட்சிமொழி, புத்தமதந்தான் இந்த நாட்டின் முதன்மையான மதம் எண்டு. நீங்கள் என்னன்னை பேய்க்கதை பேசுறியள்?”

பின்வளவில் ஆட்டுக்குக் குழை ஒடித்துக் கொண்டிருந்த மாஸ்ட்ரின் மனைவி, தனபாலன் யாருடன் கதைக்கிறான் என்பதை அறிய முன்பக்கம் வந்தாள். சந்திரனைக் கண்டதும் புன்னைகை செய்துவிட்டு “தம்பி இருங்கோ, அவர் வந்திடுவர்” எனக் கூறிக்கொண்டே குசனிப்பக்கம் சென்றாள்.

“தனபாலன்... ஒரு விஷயத்தை நினைச்சுப் பாக்கவேணும் போராட்டம் எண்டு சொல்லிக்கொண்டு இங்காலை பொடியள் செய்யிற சேட்டை வெளியிலை இருக்கிற

எத்தினை பேரின்றை உயிருக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்துது, எவ்வளவுபேரின்றை சொத்துக்கு சேதம் ஏற்படுகுது என்னுடைனச்சுப் பாக்கவேணும்.”

“தமிழ் ஈழப் போராளியளின்றை போராட்டத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு விளங்கேல்லைப் போலை. அதுதான் உப்புடிக்கதைக்கிறியள்”

“இடைக்கிடை இரண்டொருத்தரைச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தால் பிரச்சினை தீர்ந்திடுமே?” என்றான் சந்திரன் அலட்சியமாக.....

“தமிழ் ஈழப் போராளியள் நடத்திற்கு கெரில்லாப் போராட்டம். இந்தப் போராட்ட முறை இப்பிடித்தானன்னை நடக்கும்”

“உதாலை எப்பிடித் தமிழ் ஈழம் பெறப் போறியள்?”

தமிழ் ஈழத்திலை குழப்பம் நடந்தால் நாட்டிலையும் குழப்பம் துவங்கும். ஸ்ரீலங்கா ஆமியைச் சுட்டு அனுப்பினால், அங்காலை இருக்கிற தமிழனுக்கு அடிவிழும். நாலு தடவை அடிவிழ எங்கடை ஆக்கள் உங்காலை போற்றை நிற்பாட்டுவினம். சிங்கள ஆக்கள் இங்காலை குடியேறப் பயப்படுவினம். இது இயற்கையாகவே தமிழ் ஈழம் மலருகிறதுக்கு வழி செய்யும்.”

“தமிழருடைய உயிர்ச்சேதத்தையும் பொருட் சேதத்தையும் பற்றி யோசிக்க வேண்டாமே....?”

“சுதந்திரப் போராட்டம் நடக்கிற ஒவ்வொரு நாட்டிலையும் இந்த அழிவுகள் ஏற்படத்தான் செய்யும். எந்த ஒரு இனமும் அழிவு இல்லாமல் சுதந்திரம் பெற்றதாய் சரித்திரம் இல்லையன்னை. தமிழ் ஈழப் போராளிகள் தங்களுடைய உயிரைத் துச்சமாய் மதிச்சுத்தான் போராட்டம் நடத்துகினம் எண்டதை நீங்கள் எண்ணிப் பாக்க வேணும்”

“உந்தப் போராட்டத்தாலை தமிழ் மக்களுக்குத்தானே அழிவு கூட நடக்குது.... முந்தி வெளியிடங்களிலை இருக்க

சனங்கள் பயந்தினம். இப்ப தமிழ்ப் பிரதேசத்திலை இருக்கவே பயப்பிடவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கு”

“ஓமண்ணை, அதைத்தான் தமிழ் ஈழப்போராளியள் எதிர்பாக்கினம். ஒவ்வொரு முறையும் ஆழிக்காரன் சனங்களை அடிச்சு உதைச்சு கொலையளை நடத்தி பொருட்சேதங்களை ஏற்படுத்துகிற போதெல்லாம் மக்கள் சக்தி அரசாங்கத்துக்கு எதிராகத் திரட்டப்படும். இதனாலை கெதியிலை ஒரு மக்கள் எழுச்சி ஏற்படும். அரசாங்கத்தாலை தமிழ்ப் பகுதியை நிர்வகிக்க முடியாத நிலைமை ஏற்படும்.”

“அப்பிடியெண்டால் தமிழ்ப் பகுதியிலை சனங்கள் நிம்மதியாய் இருக்கமுடியாமல் செய்யிறதுதான் இந்தப் போராட்டத்தின்றை முடிவாயிருக்கும்”

“அப்படியில்லை, சனங்களுக்கு ஏற்படுகிற கஷ்டங்கள் தற்காலிகமானதுதான். ஆனால் இதனாலை அரசாங்கம் ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வருகிறதுக்கு நிர்ப்பந்திக்கப்படும் என்றை நீங்கள் யோசிச்சுப் பாக்கவேணும்.”

“அதெப்பிடி அரசாங்கத்துக்கு நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும்?”

“அடிக்கடி உள்நாட்டிலை குழப்பம் நடந்தால் அரசாங்கத்திற்கும் பெருந்தலையிடியாய் இருக்கும். நிர்வாகச் சீர்குலைவு, பொருளாதாரச் சேதம், வெளிநாடுகளிலை உதவி பெறுவதிலை சிரமம் இப்படிப் பல சிக்கல்கள் ஏற்பட்டால் அரசாங்கம் கட்டாயம் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்க முயற்சி எடுக்கும்.”

“தனபாலன் நீர் என்னத்தைச் சொன்னாலும் எங்கடை கொஞ்சப் பொடியளாலை படைபலம் பொருந்திய அரசாங்கத்தை லேசிலை நிலைகுலையச் செய்யேலாது எண்டுதான் நான் நினைக்கிறன். அப்பிடியெண்டால் வெளிநாட்டு உதவி ஏதேன் இருந்தால் ஒருவேளை எதிர்த்துப் பாக்கலாம்” என்றான் சந்திரன்.

“அரசாங்கத்தின்றை பலம் மட்டுந்தான் உங்களுக்குத் தெரியும். அதனாலெதான் உப்பிடிச் சொல்லுறியள். எங்கடை விடுதலைப் போராட்டம் இப்ப உலகம் எங்கும் தெரிய வந்திட்டுது. ஸ்ரீலங்கா தலைவர்மார் வேறை எந்த நாட்டுக்குப் போனாலும் அங்கை ஈழப் போராட்டத்தைப் பற்றி கேள்வியள் கேட்கப்படுகிறது. பதில் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கு.”

“என்னவோ தனபாலன், இப்ப யாழ்ப்பாணத்திலை ஆரைப் பாத்தாலும் தமிழ் ஈழத்திற்கு சார்பாய்த்தான் பேசிறியள். நடைமுறையிலை இது சரிவருமோ எண்டுதான் எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கு”

“வெளியிடங்களிலை இருக்கிறவை இப்ப சந்தேகப்படத் தான் செய்வினம். ஆனா போகப்போக அவையளுக்கும் இந்தப் போராட்டத்திலை நம்பிக்கை ஏற்படத்தான் போகுது. தமிழ் ஈழப் போராளிகளின் போராட்டத்தாலை இயற்கையாகவே தமிழ் ஈழம் தோன்றக்கூடிய சாத்தியங்கள் பிறந்திருக்கு. அரசாங்கத்துக்கு எதிராகக் கிளம்பும் மக்கள் எழுச்சி கெதியிலை ஏற்படும். சிங்களக் குடியேற்றம் இனிமேல் நடக்காது. உலகநாடுகளுக்கு தமிழர் போராட்டம் தெரியவந்திருக்கு.... அரசாங்கம் கட்டாயமாய் ஒரு தீர்வுக்கு வர நிர்ப்பந்திகப் பட்டிருக்கு. இதையெல்லாத்தையும் சேர்த்து நீங்கள் யோசிச்சப்பாத்தால் ஈழப்போராளிகளின்றை போராட்டத்தின் வலிமை உங்களுக்குத் தெரியவரும்” என்றான் தனபாலன்.

அப்போது வெளியே சென்றிருந்த மாஸ்டர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரைக் கண்டதும் தனபாலன் “ஜயா வந்திட்டார், நீங்கள் அவரோடை கதையுங்கோ அன்னை” எனக்கூறிவிட்டு எங்கோ வெளியே புறப்பட்டுச் சென்றான்.

“என்ன சந்திரன், வந்து கனநேரமே?” எனக் கேட்டுக் கொண்டே மாஸ்டர் விறாந்தையில் வந்து அமர்ந்தார்.

“இல்லை ஸேர், இப்பதான் வந்தனான்... தனபாலனோடை கதைச்சுக் கொண்டிருந்தன்”

“உவன் என்ன சொல்லுறான்?”

“அவனும் தமிழ் ஈழம் காணுறன் எண்டுதான் நிக்கிறான்.... நீங்கள்தான் சாத்வீகம் பேசிறியள், ஆனால் தனபாலன் போராடித்தான் தமிழ் ஈழம் பெறவேணும் எண்டு சொல்லுறான்”

“இப்ப அனேகமாய் எல்லாப் பொடியளும் இங்கை உப்பிடித்தான் கதைக்கிறாங்கள்.... பொடியளைக் கண்டால் ஆமிக்காரர் பயங்கரவாதி எண்டு நினைக்கிறாங்கள்.... ஆமிக்காரரைக் கண்டால் பொடியள் தன்னைக் கொல்லப் போகும் எதிரியாய் நினைக்கிறாங்கள். இந்த நிலையிலை பொடியளுக்கு இனிமேல் சாத்வீகத்திலை நம்பிக்கை ஏற்படாது.”

மாஸ்டர் சொன்னது சந்திரனின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தது. அவர் சொல்வதில் இருந்த நிதர்சனத்தை அவனது மனம் இரைமீட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“ஸேர்.... நான் போகவேணும். அரைமணித்தியாலயத்திலை வாறன் எண்டு சொல்லிப்போட்டுப் புறப்பட்டனான்” எனக்கூறிக் கொண்டே எழுந்தான் சந்திரன்.

“என்ன அவசரம் ஆறுதலாய்ப் போகலாந்தானே” என்றார் மாஸ்டர்.

“இல்லை ஸேர், நாளைக்கு நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் போறும். நீங்களும் கட்டாயம் வரவேணும்... நாளைக்குச் சந்திப்பம்” எனக் கூறிவிட்டு புறப்பட்டான் சந்திரன்.

“சரி, அப்ப நாளைக்குச் சந்திப்பம்” எனக்கூறி வழியனுப்பி வைத்தார் மாஸ்டர்.

12

அன்று நேரசிங்ஹோமுக்கு டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் சென்றபோது வெளி நோயாளர் பகுதியில் அதிக நோயாளிகள் காணப்பட்டனர்.

“மாலா, நான் சுறுக்காய் வாட்றவுண்டை முடிச்சிட்டு வாறன்..... நேரஸ் மஞ்சளாவை அனுப்பி வை” எனக் கூறிவிட்டு வாட் பக்கம் சென்றார் டொக்டர்.

அவர் முதலாவது அறையில் நுழைந்தபோது நேரஸ் மஞ்சளா அவசர அவசரமா ஓடிவந்து சேர்ந்தாள்.

கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி ஆரோ டெலிபோனிலை உங்களைக் கேட்டவை.

“ஆரெண்டு தெரியாதே?”

“நான் கேட்டனான் டொக்டர், விபரம் சொல்ல மறுத்திட்டினம்”

“வேறை என்ன கேட்டவை?”

“எத்தினை மணிக்கு நீங்கள் வருவியள் என்டு கேட்டவை.”

“எட்டு மணியளவிலை வருவியள் என்டுசொன்னன். உடனை போனை வைச்சிட்டினம்”

டொக்டர் மகேசனின் நெற்றியில் சுருக்கம் ஏற்பட்டு மறைந்தது. யாராக இருக்கும் என நினைத்தபடி முதலாவது அறையில் இருந்த நோயாளியைப் பரிசோதித்து மருந்து எழுதினார்.

அப்போது அற்றென்டன்ட் மாணிக்கம் அங்கு ஒடிவந்தான். “ஆமிக்காரங்கள் முன்டு ஜீபிலை வந்திருக்கிறாங்கள்” எனப் பத்தடத்துடன் கூறினான். அவனது முகத்தில் பீதி நிறைந்திருந்தது.

டொக்டர் மகேசன் வெளியே வந்து பார்த்தார். முற்றுகை இடுபவர்கள் போன்று, ஜீபில் இருந்து குதித்த சமார் பதினெந்து இராணுவத்தினர் நீட்டிய துப்பாக்கிகளுடன் நேர்சிங்ஹோமைச் சுற்றிவரைத்தனர். அவர்களில் மூன்றுபேர் பிரதான அறையை நோக்கிச் சென்றனர்.

டொக்டர் மகேசன் அவசர அவசரமாக அங்கு சென்றார். அந்த மூன்று வீரர்களில் ஒருவன் உயரதிகாரியாக இருக்க வேண்டும். கிளார்க்குடன் அதட்டும் குரலில் ஏதோ கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

டொக்டர் மகேசன் அங்கு சென்றதும், அந்த அதிகாரி டொக்டரைக் கூற்றாது பார்த்தபடி, சிறிது நேரம் நின்றான்.

“உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” டொக்டர் ஆங்கிலத்தில் கேட்டார்.

“நாங்கள் இந்த நேர்சிங்ஹோமை சோதனையிட வந்திருக்கிறோம்”

“சிலர் துப்பாக்கிகளை நீட்டியபடி இந்த மருத்துவ மனையைச் சுற்றி நிற்கிறார்களே... நீங்கள் வீணாக

இங்குள்ள நோயாளர்களையும், வேலை செய்பவர்களையும் பீதிக்குள்ளாக்குகிற்கள்” என்றார் டொக்டர்.

“காரணத்தோடுதான் அவர்கள் சுற்றிவர நிற்கிறார்கள்... சரி.... சரி நாங்கள் சணங்க முடியாது. சோதனையை ஆரம்பிக்கப் போகிறோம்... நீங்களும் எங்களோடு வாருங்கள்.”

“நீங்கள் இப்படிச் செய்வதால் வீணாக எனது மருத்துவமனையின் பெயரைக் கெடுக்கப் பார்க்கிற்கள். நோயாளிகள் வீண்பயமடைவார்கள். உங்களுக்கு யாரைத் தேவை? ‘அட்மிஷன் றிஜிஸ்ட்ரில்’ பெயர்கள் இருக்கின்றன; பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்”

“பெயர்களை வாசித்துப் பார்ப்பதால் எவ்வித பயனுமில்லை. நாங்கள் இங்குள்ள எல்லா அறைகளையும் சோதிக்க வேண்டும்”

அப்போது அங்கு வேலை செய்பவர்களில் சிலரும் நோயாளிகளைக் கவனிக்க வந்தவர்களில் சிலரும் வெளி நோயாளர் பிரிவிலிருந்தவர்களும் குழுமிநின்று அங்கு நடப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாலா, அங்கு எழுந்து செல்வது சரியா அல்லது போகாமல் இருந்துவிடுவோமா எனச் சிந்தித்தவாறு நோயாளர்களை ஒவ்வொருவராகப் பரிசோதித்து சிட்டையில் மருந்தை எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது மனதில் கலவரம் குடிகொண்டிருந்தது. கூடியவரை அதனை வெளிக்காட்டாது வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

டொக்டர் மகேசன் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்து “நீங்கள் எல்லாரும் இங்கை கூட்டமா நிக்காதேங்கோ.... அவரவர் இடங்களுக்குப் போங்கோ” எனக்கூறிக் கொண்டே அந்த இராணுவ வீரர்கள் மூவரையும் அழைத்துக் கொண்டு முதலில் வாட் இருக்கும் பக்கம் சென்றார்.

ஓவ்வொரு அறையிலும் நுழைந்து அங்குள்ள நோயாளர்களை அவர்கள் கவனித்தனர்.

ஜந்தாம் நும்பர் அறையில் உள்ள கட்டிலில் ஓர் இளைஞன் படுத்திருந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் அவனது சகோதரி அமர்ந்திருந்தாள்.

இளைஞன் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தான். இராணுவத்தினர் அறையின் உள்ளே நுழைந்ததும் அவனது சகோதரி பயத்துடன் எழுந்து நின்றாள்.

“இராணுவ வீரன் ஒருவன் இளைஞனைத் தட்டி எழுப்ப முயன்றான்.”

“அவனைத் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள். நித்திரை செய்வதற்குக் கஷ்டப்பட்டான். அதனால் உறங்குவதற்கு மருந்து கொடுத்திருக்கிறோம்.” என்றார் டொக்டர்.

இவன் எவ்வளவு காலமாக இங்கே இருக்கிறான்.

“பதினெட்டு நாட்களாக...”

“என்ன வருத்தம் இவனுக்கு?”

“நியூமோனியா... இப்போது தேறி வருகிறான்.”

டொக்டர் மகேசன் கூறிய பதில் அந்த இராணுவ வீரனுக்குத் திருப்தி அளிக்கவில்லைப்போல் தெரிந்தது.

“இவனது பெயரென்ன?”

டொக்டருக்கு இளைஞனின் பெயர் ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை, யோசனை செய்தார்.

“சிவகுமாரன்” - சகோதரி பதில் கூறினாள்.

“சிவகுமாரனா அவன்தான் இறந்துவிட்டானே” எனக்கூறிய அந்த இராணுவவீரன் நோயாளியின் போர்வையை நீக்கி அவனது கால்களைக் கவனித்தான்.

அப்போது ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருந்த இளைஞன் விழித்தெழுந்தான். தன்முன்னே இராணுவத்தினர் நிற்பதைப் பார்த்ததும் திடுக்குற்று பயப்பிராந்தியுடன் கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். அவனது முகம் குப்பென்று வியர்த்தது.

டொக்டர் மகேசனுக்கு இராணுவத்தினரின் மேல் கோபம் பொங்கியது. ஆனாலும் அவர் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். நோயாளர்களை இவர்கள் வீணாகக் கரைச்சல் கொடுக்கிறார்கள்.

அப்போது தமிழ் தெரிந்த ஓர் இராணுவ வீரன் அவனை விசாரித்தான்.

“உன்றை பெய்ரென்ன?”

“சிவகுமாரன்....”

“எத்தினை நாளாய் இங்கை இருக்கிறாய்?”

“இரண்டு கிழமை.....”

சரி நாங்கள் அடுத்த அறைக்குப் போகலாம் எனக் கூறிக் கொண்டே இராணுவத்தினர் நகர்ந்தனர்.

ஓவ்வொரு அறையிலும் முக்கியமாக இளைஞர்களாக இருப்பவர்களை அவர்கள் துருவித் துருவி விசாரித்தார்கள். சந்தேகம் ஏற்படும் வேளையில் அவர்களது உடலிலே ஏதாவது காயங்கள் இருக்கின்றனவா எனக் கவனித்தார்கள். வரிசையாக இருந்த அறைகளைச் சோதனை செய்து முடிந்ததும், “வேறு எங்கே அறைகள் இருக்கின்றன” என ஒருவன் ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

“பின்புறத்தில் ஒரு அறை இருக்கிறது. அங்கே வயிற்றோட்ட நோயினால் அவதிப்படும் சிறுவனை வைத்திருக்கிறோம்”

“பின்புறத்திலா? அங்கேயும் நாம் சோதனை இடவேண்டும்”

அவர்கள் அங்கே சென்றவேளை, வெற்றிலையை வாய்நிறையக் குதப்பியபடி அந்த வயோதிப மாது அறைவாசலில் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“ஆச்சி, இவையள் இந்த அறையை ஒருக்கா சோதிக்கப் போயினமாம்; விடுங்கோ.....” என்றார் டொக்டர்.

“பிள்ளை இப்பதான் நித்திரை கொள்ளுறான். உவையள் அவனை எழுப்பப் போயினமே... நான் விடமாட்டன்” வாசலை மறித்துக் கொண்டு இரு கைகளையும் வாசலின் இருபக்கத்திலும் பிடித்துக் கொண்டு நின்றாள் கிழவி.

டொக்டருக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

கிழவியின் இந்தச் செயல் இராணுவத்தினருக்குச் சந்தேகத்தைக் கிளப்பியது. பின்புறத்தில் மற்ற அறை களிலிருந்தும் பிரிந்து தனியாக இருக்கும் அறையைச் சோதனையிட இந்தக் கிழவி ஏன் தடுக்க வேண்டும்?

இராணுவ வீரன் ஒருவன் கிழவியின் அருகே வந்து அவளது தோளின் மேலாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். கட்டிலில் படுத்திருந்த நோயாளியை சரியாகப் பார்க்கமுடியாதவாறு, கட்டில் கதவுப்புற மூலையில் போடப்பட்டிருந்தது.

“உள்ள போக விடு கிழவி....” இராணுவ வீரன் முரட்டுத்தனமான குரலில் கூறினான்.

“முடியாது.... உங்களைக் கண்டால் பிள்ளை பயந்து போவன்”

“ஏய் கிழவி, நீ வழியை விடு....”

கிழவியின் கண்களில் கோபம் தெறிப்பது தடித்த கண்ணாடியின் ஊடாகத் தெரிந்தது.

இராணுவவீரன் கிழவியின் கையைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே செல்ல எத்தனித்தான்.

“நீங்கள் என்னடா நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறியள்.... நினைச்ச பாட்டுக்கு இங்கை வந்து குழப்பம் செய்யவே பாக்கிறியள்..?”

கிழவியின் உடல் ஆத்திரத்தால் நடுங்கியது; குரல் தடத்தடத்து. வாயில் இருந்த வெற்றிலைத் துப்பல் கடைவாயில் வழிந்து இராணுவீரனின் உடையிலும் இரத்தம்போல் படிந்தது.

அவன் கிழவியின் கையை வேகமாகத் தட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

“அட நாசமாய்ப் போவான்...” எனக் கூறிக்கொண்டே கிழவி பலமாக அவனது நெஞ்சிலே பிடித்துக் தள்ளினாள்.

கிழவியின் இந்தச் செயலை அவன் சற்றும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அவனுக்கு கோபம் அதிகமாகியது. ஆனாலும் அவன் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். வயதுபோன உடல் தளர்ந்து போயிருக்கும் ஒரு கிழவியை என்னதான் செய்ய முடியும்.

டொக்டர் மகேசனுக்கு கிழவியின் இந்தச் செயல் பெரும் வியப்பை அளித்தது. அவனது நெஞ்சரம் அவரைத் திகைக்க வைத்தது.

“ஆச்சி பத்டப்படாதையுங்கோ..... கொஞ்சம் ஆறுத் தாயிருங்கோ.....” டொக்டர் கிழவியைச் சாந்தப் படுத்தினார்.

உள்ளே சென்ற இராணுவவீரன் கட்டிலிலே சிறுவன் படுத்திருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்தான்.

வெளியே வரும்போது கிழவியை முறைத்துப் பார்த்தபடி “பிளடி ஓல்ட் பிச்” என முனுமுனுத்தான்.

கிழவியும் அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள்.

“ஆச்சி, நான் பிறகு ஆறுதலாய் வந்து உங்களோடை கதைக்கிறன்” எனக் கூறிக்கொண்டே இராணுவத்தினரைப் பின்தொடர்ந்தார் டொக்டர்.

“உந்த நாசமாய்ப் போறவங்களை இனிமேல் உள்ளுக்கு விடாதையுங்கோ டொக்டர்” என உரத்த குரலில் கத்தினாள் கிழவி.

டொக்டர் மகேசனும் இராணுவத்தினரும் வெளிநோயாளர் பகுதிக்குச் சென்றனர்.

அங்கிருந்தவர்களை ஒரு தடவை இராணுவத்தினர் நோட்டம்விட்டனர். இளைஞர்கள் சிலரைப் பிடித்து விசாரித்தனர்.

அவர்கள் அங்கு வந்ததைச் சட்டை செய்யாதவள்போல் மாலா நோயாளர்களைச் சோதித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“யார் இந்த லேடிடோக்டர்?”

“அவள் எனது மனைவி.”

இராணுவவீரன் ஒருவன் மாலாவின் அருகே சென்று “எக்ஸ்குயிஸ் மீ டோக்டர்” என்றான்.

தனது மனப் பதட்டத்தைக் காட்டிக் கொள்ள விரும்பாத மாலா, “யெஸ்..... உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” எனச் சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்டாள்.

“கடந்த நான்கைந்து நாட்களுக்குள் இளைஞர்கள் யாராவது காலில் ஏற்பட்ட காயத்திற்கு மருந்து எடுத்தார்களா?”

மாலா தனது இடதுகை விரல்களால் நெற்றியைத் தேய்த்து சிந்தனைசெய்து கொண்டே “ஆமாம்.... ஒரு இளைஞருக்கு ஏதோ காயத்திற்கு மருந்து கட்டியதாக ஞாபகம்” என்றாள்.

டோக்டர் மகேசன் திடுக்குற்று இவள் என்ன இந்த நேரத்தில் உளறுகிறாள் என்ற எண்ணத்தோடு மாலாவைப் பார்த்தார்.

“என்ன காயத்திற்கு மருந்து போட்டார்கள் என விபரமாகச் சொல்லுங்கள்”

மாலா மீண்டும் சிந்தனையோடு நெற்றியைத் தேய்த்தாள். பின்னர், “சரியாக ஞாபகம் இல்லை. சற்றுப் பொறுங்கள், விபரம் தருகிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு மேசையில் இருந்த ‘கோலிங்பெல்’லை டங்கென்று தட்டினாள்.

நேரஸ் மஞ்சளா ஓடிவந்தாள்.....

“நாலைஞ்சு நாளைக்கு முன்னம் ஒருத்தருக்கு ‘ரெற்றனஸ் ரொக்சோயிட்’ இன்ஜெக்ஷன் பிறிஸ்கிறைப் பண்ணினன்தானே.. அது என்ன காயம் என்டு ஞாபகம் இருக்கே?”

“இல்லை மெடம், நான் இன்ஜெக்ஷன் மட்டும் போட்டன், என்ன காயம் என்டு கேக்கேல்லை...”

“பலர் இங்கு வருவார்கள் மருந்து கட்டுவார்கள், மருந்து எடுப்பார்கள் எல்லோரையும் எங்களால் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க முடியாது” எனக் கூறிக் கொண்டே நெற்றியை மீண்டும் தேய்த்து யோசனை செய்தாள் மாலா.

டொக்டர் மகேசன் புன்னகை செய்தவாறே மாலாவைப் பார்த்துக் கூறினார். “இவர்களுக்கு சரியான தகவல் தேவைப்படுகிறது. பிறிஸ்கிரிப்ஷனைப் பார்த்தால் தெரிந்துவிடுமல்லவா”.

“ஆமாம் எதற்கும் முதலில் ‘டிஸ்பென்சரி’ம் கேட்போம்” எனக் கூறிய மாலா, மஞ்சளாவை நோக்கி டிஸ்பென்சரை அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டாள்.

டிஸ்பென்சர் அங்கு வந்தபோது மாலா அவனைப் பார்த்து, “நாலைஞ்சு நாளைக்கு முந்தி ஒரு பொடியனுக்கு காலிலை காயம்பட்டு மருந்து கட்டினதெல்லே...? என்ன காயத்துக்கு மருந்து போட்டது என்டு ஞாபகம் இருக்கே” எனக் கேட்டாள்.

“ஓம் மெடம், பிசங்கான் வெட்டி ஒரு பொடியன் வந்தவன்... துப்பரவாக்கி மருந்து மட்டும் போட்டனான்”

“ஓ யெஸ், இப்போது ஞாபகம் வந்துவிட்டது. காயத்தின் உள்ளே மண் அல்லது மெல்லிய போத்தல் ஒடு இருக்கலாம் என்ற சந்தேகத்தில் காயத்திற்கு தையல் போடவும் நான் விரும்பவில்லை.....” எனக் கூறிய மாலா டின்பென்சரின் பக்கம் திரும்பி “இவையளைக் கூட்டிக் கொண்டுபோய்

அந்தக் காயம் பட்டவன்றை ‘பிறிஸ்கிறிப்சனை’ எடுத்து வேண்டிய விபரங்களை இவைக்குச் சொல்லு” என்றாள்.

இராணுவ வீரர்களுக்கு சுவாரஸ்யம் குறைந்து போய்விட்டது.

“இல்லையில்லை வேண்டாம் நாங்கள் போகிறோம்” எனக் கூறிக்கொண்டே வெளியே வந்தனர்.

அப்போது வாசலில் நின்றிருந்த ஜீப்பில் அமர்ந்திருந்த இரண்டு இராணுவ வீரர்கள் யாரோ ஒரு இளைஞனை ஜீப்பில் ஏற்றி வைத்துக் கொண்டு ஏதோ விசாரித்துக் கொண்டிருப்பதைப் போல் தெரிந்தது. யாராக இருக்கும் என யோசனையுடன் ஜீப்பின் அருகே இராணுவ வீரர்களுடன் வந்தார் டொக்டர்.

தனபாலன்! - மாஸ்டரின் மகன் இவனை ஏன் இவர்கள் பிடித்துவைத்திருக்கிறார்கள் என ஆச்சரியப்பட்டார் டொக்டர்.

“இங்கு நடக்கும் நடவடிக்கைகளை இவன் உளவு பார்க்கிறான்” என ஒருவன் சிங்களத்தில் கூறினான்.

“இல்லை, நான் டொக்டரிட்டை மருந்தெடுக்க வந்தனான்” தனபாலன் கூறினான்.

“டொக்டர், இவன் யாரென்டு உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என ஒருவன் டொக்டரைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“இவன் எனது குடும்ப நண்பரின் மகன்”

“டொக்டர், மருந்தெடுக்க வந்த என்னை இவையள் பிடிச்சு வைச்சிருக்கினம்” என்றான் தனபாலன்.

“நீங்கள் வீணாக இவனைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறீர்கள் போலத் தெரிகிறது. இவனது குடும்பத்திற்கு நான்தான் டொக்டர். இவனது தந்தை என்னைப் படிப்பித்த ஆசிரியர். என்னிடம் மருந்து எடுக்க வந்த இவனை நீங்கள் சந்தேகத்தின் பேரில் பிடித்துக் கொண்டு போவது முறையல்ல”

“சரி, சரி இவனை விட்டுவிடுங்கள்” அதிகாரிகளில் ஒருவன் கூறினான்.

தனபாலன் டொக்டரை நன்றியுணர்வோடு பார்த்துவிட்டு, நேர்சிங்ஹோமிற்குள் சென்றான்.

“உங்களது ஒத்துழைப்புக்கு நன்றி டொக்டர், நாங்கள் போகிறோம்” என்றார் இராணுவ அதிகாரி.

“இப்படி நீங்கள் எனது மருத்துவ மனையிலே வந்து தேடுதல் செய்தால் இனிமேல் இங்கு நோயாளர் வருவதற்கே பயப்படுவார்கள்” என்றார் டொக்டர்.

“நாங்கள் எங்களது கடமையைச் செய்யாது இருக்கமுடியாது”

“தயவுசெய்து இனிமேல் இப்படியான தொந்தரவுகளை எமக்குத் தராத்ரீகள்” என்றார் டொக்டர்.

“நிச்சயமாக இனிமேல் தொந்தரவு தரமாட்டோம்” என்றார் அதிகாரிகளில் ஒருவர்.

மருத்துவ மனையைச் சுற்றி முற்றுகையிட்டிருந்த இராணுவீரர்கள் ஓவ்வொருவராக வந்து ஜீப்பில் ஏறியதும் ஜீப் புறப்பட்டது.

டொக்டர் மகேசன் நேர்சிங்ஹோமுக்குத் திரும்பியபோது தனபாலன் அவரைச் சந்தித்தான்.

“டொக்டர், நீங்கள் இல்லாட்டி என்னைக் கொண்டு போயிருப்பாங்கள்”

“நீ ஏன் அவங்களுக்கு முன்னாலை போன்னி, அவங்களைக் கண்டா ஒதுங்கிப் போகவேண்டியது தானே?”

“என்ன இப்பிடி ஆழிக்காரர் கூட்டமாய் நிக்கிறாங்கள் எண்டு பாத்தனான். அவங்களுக்கு சந்தேகம் வந்திட்டுது....”

“அப்ப நீ மருந்து எடுக்க வரேல்லையே....”

“இல்லை டொக்டர்...”

“சரி சரி, இனிமேல் ஆமிக்காற்றரைக் கண்டால் விடுப்புப் பாக்காதை” எனக் கூறிக்கொண்டே மாலா இருந்த இடத்துக்குச் சென்றார் டொக்டர்.

வெளிநோயாளர்கள் எல்லோரையும் பார்வையிட்டு முடித்தி ருந்தாள் மாலா.

டொக்டர் மகேசன் அவளாருகே போனபோது மாலா யாருக்கோ டெலிபோன் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

“ஆருக்கு டெலிபோன்....”

மற்ற நேர்சிங்ஹோம்களுக்கும் இவையள் போய் சோதனையிட்டவையோ என்னு விசாரிச்சுப் பாத்தன்..”

“என்னவாம்?”

வேறை நேர்சிங்ஹோம்களுக்கு இவையள் போகேல்லை...”

“அப்பிடியே?” சிந்தனை ரேகைகள் அவரது நெற்றியில் தெரிந்தன.

“எங்கடை நேர்சிங்ஹோமை மட்டும் ஏன் சோதிச்சவை? ஏதேன் துப்புக் கிடைச்சிருக்கோ தெரியேல்லை? ஆரோ ஒருந்தனை பிடிச்சு வைச்சிருக்கிறாங்கள்... அவன் ஏதும் சொன்னானோ தெரியேல்லை?” மாலா கலக்கத்துடன் கூறினாள்.

“சிலவேளை எங்கடை வீட்டையும் வந்து சோதிப்பாங்கள்” என்றார் டொக்டர்.

“எப்பிடியாவது காயப்பட்டவனை நாங்கள் சுறுக்கா அனுப்ப வேணும்.” எனக் கலக்கத்துடன் கூறினாள் மாலா.

“அவனாலை நடக்க முடியாது... ஒன்னு செய்யலாம்.. அவனை நேர்சிங்ஹோமில் பின்பக்கம் வெறுமையாய்க் கிடக்கிற அறையிலை அட்மிட் செய்வம்” என்றார் டொக்டர்.

“அதனாலை ஆபத்து வராதா?” எனக் கேட்டாள் மாலா.

“இல்லை.... இதுக்குப் பிறகு யாருமே சந்தேகிக்க மாட்டினம். மாரிமுத்துவிட்டைச் சொல்லி பாலாவை இங்கை கொண்டுவந்து விடச்சொல்லுவம்”

“அதுக்கு பாலா சம்மதிப்பானே?”

“நிலைமையை விளக்கமாய்ச் சொன்னால் சம்மதிப்பான். பகல் சாப்பாட்டு நேரத்திலை அவனைச் சைக்கினிலை ஏத்திவந்து பின்பக்க அறையிலை விடச்சொல்லி மாரிமுத்துவிட்டைச் சொல்லுவம். ஆரேன் கேட்டால், மாரிமுத்துவின்றை மச்சான் கண்டியிலையிருந்து வந்திருக்கிறான். சயிக்கிள் சில்லுக்கை காலைக்குடுத்து கம்பி வெட்டிப்போட்டு. வைத்தியம் செய்விக்கிறான் என்னு சொல்லலாம்” என்றார் டொக்டர்.

மதிய போசனத்திற்கு வீட்டிற்குப் போகும்போது சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவாறே வந்தாள் மாலா.

“என்ன யோசனை மாலா, ஆழியைக் கண்டவுடனை நானே பயந்துபோனன். நீ கெட்டிக்காறி, பயப்பிடாமல் நிலைமையைச் சமாளிச்சுப்போட்டாய்” என்று கூறி அவனைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தார் டொக்டர்.

மாலாவும் முகத்தில் புன்னகையை வரவழைத்தாள்.

டொக்டர் மகேசன் அவளிடம் ஆழிக்காறுரோடு கிழவிசன்னை பிடித்ததைப் பற்றிக் கூறத் தொடங்கினார்.

13

கார் யாழ்ப்பாண நகரை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது.

முன் சீட்டில் மாஸ்டரும் சந்திரனும் அமர்ந்திருந்தனர். பின்பற்றில் விமல்சிறியும் அவரது மனைவியும் அனுலாவும் அமர்ந்தி ருந்தனர்.

“இப்போது நாங்கள் எங்கே போகிறோம் நாகவிகாரைக்கா?” எனக் கேட்டாள் அனுலா.

“திரும்பும் வழியில் நாங்கள் அங்கு செல்லலாம். முதலில் ‘ரவுணை’ ஒரு தடவை சுற்றிப்பார்த்துவிடுவோம்” என்றான் சந்திரன்.

“அப்படியெண்டால் மாரிமுத்து, காரை றீகல் தியேட்டர் பக்கம் கொண்டுபோ... அங்கையிருந்து ஒவ்வொரு இடமாய்ப் பாத்துக் கொண்டு வரலாம்” என்றார் மாஸ்டர்.

காரை ஒரு மருதமர நிழலின் கீழ் நிறுத்தினான் மாரிமுத்து. மாஸ்டர் எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின்போது உயிரிழந்தோருக்காக எழுப்பப்பட்ட நினைவுச் சின்னங்களின் அருகே சென்றார்.

“இந்த ஏழு தூண்களும் எதனைக் குறிக்கின்றன?” எனக் கேட்டார் விமல்சிறி.

“இவை தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் உயிரிழந்தோரது நினைவுச் சின்னங்கள்”

“ஓமோம், அந்த நேரத்தில் மின்சாரம் தாக்கியதினால் ஏழுபேர் உயிரிழந்ததாக நான் பத்திரிகையில் வாசித்தேன்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“இதுபற்றி முழுமையான தகவல் உங்களுக்கு தெரியாதென நினைக்கிறேன்” எனக் கூறிய மாஸ்டர், திருமதி விமல்சிறியின் முகத்தை உற்று நோக்கினார்.

“சொல்லுங்கோ மாஸ்டர்”

“1974இல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நடப்பதை அரசாங்கம் விரும்பவில்லை. வேண்டுமானால் அந்த மாநாட்டை கொழும்பில் நடத்துங்கள் எனக் கூறியது. தமிழ் மண்ணின் தலைநகரான யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவதுதான் சாலப்பொருத்தம் எனத் தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் பலர் விரும்பினர். அரசாங்கம் பிடிவாதமாக மறுத்தது. கடைசியில் தமிழ்ப் பேரறிஞர்களான வித்தியானந்தன், மகா தேவா போன்றோர் அரசாங்கத்திடம் தூது சென்றனர்; வெற்றியும் பெற்றனர். மாநாடு கோலாகலமாக நடந்தது. எங்கும் தமிழ் உணர்ச்சி பிரவாகித்துப் பாய்ந்தது.”

“அந்த மாநாட்டில் எப்படிக் குழப்பம் ஏற்பட்டது எனக் கூறுங்கள்”

“அப்போது அரசாங்கத்திற்கு வால்பிடித்துக் கொண்டிருந்த சில பிரமுகர்களால் அந்த விழாச் சிறப்பினைப்

பொறுக்கமுடியவில்லை. கடைசி நாளன்று மாநாட்டைக் குழப்பும்படி பொலிசாரை ஏவிவிட்டனர்.

“அங்கு சென்ற பொலிசார் சனக்கூட்டத்தின்மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தார்களா?” எனக் கேட்டாள் அனுலா.

“இல்லை, சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருந்த விழாவைச் சீர்குலையச் செய்தார்கள். மக்கள் கூட்டத்தில் கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டுகளை வீசிக் கலைந்தோடச் செய்தார்கள். ஆகாயத்தை நோக்கித் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தபோது மின்சாரக் கம்பிகள் அறுந்துவிழுந்தன. அறுந்துவிழுந்த மின்சாரக் கம்பிகளில் சிக்குண்ட ஏழூபேர் உயிரிழுந்தார்கள். அவர்களின் நினைவாகக் கட்டப்பட்டதுதான் இந்தத் தூண்கள்”

“அப்படியானால் இங்கே உடைந்த நிலையில் காணப்படும் தூண்களெல்லாம் என்ன?”

“உயிரிழுந்தவர்களுக்கு எழுப்பப்படும் நினைவுச் சின்னங்களைக்கூட ஒருசிலர் விரும்பவில்லை. பாதுகாப்புப் படையினரால் இரவிரவாக இடித்துத் தள்ளப்பட்ட தூண்கள் தான் இவை” என்றார் மாஸ்டர்.

“என்ன, நினைவுச் சின்னங்களையுமா உடைக்கிறார்கள்? என யோசனையுடன்கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி

“தமிழர் தொடர்பான வரலாற்றுச் சின்னங்கள் எனத் தெரிந்தால் அவற்றை அழித்து விடுகிறார்கள்” என்றார் மாஸ்டர்.

“வாருங்கள் சிறிது தூரத்திலேதான் நூல் நிலையம் இருக்கிறது. அதையும் சென்று பார்த்துவிடுவோம்.” என அழைத்தான் சந்திரன்.

ஏரிக்கரையோரமாக நூல் நிலையத்தை நோக்கி அவர்கள் நடந்து சென்றனர்.

ஏரிக்குள்ளே மேற்குப்புறமாக நின்ற மருதமரங்களின் நிழல் களங்கமற்ற அந்த நீர்ப்பரப்பின் மீது விழுந்து

அழகாகக் காட்சியளித்தது. ஏரியின் கிழக்குப் புறமாக மணிக்கூண்டுக்கோபுரம் கம்பீரமாக அமைந்திருந்தது. அதன் நிழல் ஏரியின் உள்ளே தலைக்கூமாகத் தோன்றி அழகுக்கு அழகூட்டியது. ஏரியைத் தழுவி வந்த தென்றல் இதமாகவீசியது.

மேற்குப் புறமாக இருந்த கோட்டைகளும் அதைச் சுற்றியிருந்த அகழியும் நீண்டு பரந்த புற்றரைகளும் ரம்மியமாகக் காட்சியளித்தன.

“இந்த இடத்தில் ஏரி அமைந்திருப்பது எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கிறது” என வியப்புடன் கூறினாள் திருமதி விமல்சிறி.

“இந்த ஏரியை ஒர் அழகிய நீச்சல் தடாகமாக மாற்ற முன்னாள் மேயரான அல்பிரட் துரையப்பா திட்டமிட்டார்தான்....”

“அவரைத்தான் இளைஞர்கள் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டார்களே....” என்றார் விமல்சிறி.

“மேயர் பதவிக்கு அவர் மிகவும் பொருத்தமானவராக இருந்தார். யாழ்ப்பாண நகரைக் கட்டியெழுப்புவதிலும் அதனை அழகு செய்வதிலும் அவர் முழுமூச்சுடன் இயங்கினார். ஆனால் அரசியலைப் பொறுத்தவரை அப்போது இருந்த ஸ்ரீமா அரசுக்கு அவர் மிகவும் நெருங்கியவராக இருந்தார். இதனால் தமிழ் அரசியல்வாதிகளுக்கும் அவருக்கும் பலத்த கருத்துவேறுபாடுகள் ஏற்பட்டன. அப்போது அரசாங்கம் பல இளைஞர்களைக் கைதுசெய்து சிறையிலிட்டு சித்திரவதை செய்தது. தீவிரவாத இளைஞர்கள், அல்பிரட் துரையப்பாதான் அவற்றிற்கெல்லாம் உடந்தையாக இருந்தார் எனச் சந்தேகப் பட்டார்கள். ஆத்திரம் அடைந்த அவர்கள் திட்டமிட்டு அவரைக் கொலை செய்தார்கள்.”

“அதிலிருந்து அரசியல் கொலைகள் சர்வசாதாரணமாக இங்கு நடக்கின்றனவல்லவா?”

“ஆமாம் அதுதான் ஆரம்பம் என நினைக்கிறேன். அதிலிருந்து அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவாக இருப்பவர்கள் - அது எந்த அரசாங்கமாக இருந்தாலும்சரி, கொலை செய்யப்படுகிறார்கள்” என்றார் மாஸ்டர்.

“கடைசியாக நடந்த உள்ளுராட்சித் தேர்தலிலும் அரசாங்கக் கட்சி வேட்பாளர்களாக நின்ற சிலர் கொலை செய்யப்பட்டார்களல்லவா....” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“இளைஞர்களின் வேகம் அதித்திரமடைந்து விட்டதோ என நான் சிலவேளைகளில் நினைப்பதுண்டு. அவர்கள் கூட்டணியினருடனும் இப்போது ஏதிர்க்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.” என்றார் மாஸ்டர்.

“ஆமாம், உள்ளுராட்சி மன்றத் தேர்தல்களில் பங்குபற்ற வேண்டாம் எனக் கூட்டணியினருக்கு அவர்கள் கோரிக்கை விடுத்தனர். கூட்டணியினர் அதனை ஏற்கவில்லை. அதன் காரணமாக ஏதிர்க்கட்சித் தலைவர் பேசிக்கொண்டிருந்த கூட்டத்தையே குழப்பினர். அவரது ஜீப்பை தீயிலிட்டுக் கொழுத்தினர் எனப் பேப்பரில் படித்தேன்” என்றார் விமல்சிறி.

“எது எப்படியிருந்தாலும் தேர்தல்களில் பங்குபற்றி வெற்றியீட்டும்போதுதான் ஒரு கட்சியில் மக்களுக்கு இருக்கும் நம்பிக்கை மற்றையோருக்குத் தெரியவருகிறது. அமிர்தலிங்கம் ஏதிர்க்கட்சித் தலைவராக வந்ததாலேதான் உலக நாடுகளுக்கு தமிழ் ஈழக் கோரிக்கையைப் பற்றிக் கூடுதலாகத் தெரிய வந்திருக்கிறது. அத்தோடு தேசியப் பேரவையில் பிரதிநிதிகள் பேசும் பேச்சுக்கள் யாவும் அறிக்கை ஏடுகளில் பதியப்பட்டுவிடுகின்றன. இதெல்லாவற்றையும் யோசித்துப் பார்த்தால் ஒவ்வொரு தேர்தலிலும் கூட்டணியினர் தவறாது போட்டியிடவேண்டும் என்றே நான் கருதுகிறேன்” என்றார் மாஸ்டர்.

“உள்ளுராட்சி மன்றத் தேர்தல் சாவடியில் காவல் புரிந்த காவற்படையினரோடு போராளிகள் துப்பாக்கிச் சமர் புரிந்தார்கள்லவா”

“அதில் காவற்படையினரில் இருவர் உயிரிழந்தனர்”

“எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் காவல் படையினரே உயிரிழந்து வருகின்றனர்... ஆனால் இளைஞர்கள் தப்பிவிடுகின்றனர். அவர்களைப் பிடிக்கவும் முடிவதில்லை. இதுதான் பெரும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது” என்றார் விமல்சிறி.

“தேர்தல் சாவடியில் காவல் படையினரிடம் நேருக்குநேர் சவால்விட்டு இளைஞர்கள் போர் புரிந்தனர். அதிலும் காவல்படையினரால் ஒரு இளைஞனத்தானும் சுட்டுக் காயப்படுத்த முடியவில்லையே....” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“காவல்படையினர் கடமைக்காகத் துவக்குப் பிடிப்ப வர்கள். மாசம் முடிய சம்பளம் பெறும் நோக்கத்தோடு துவக்குப்பிடிப்பவர்கள். இளைஞர்கள் சுதந்திரதாகத்தினால் துவக்கு ஏந்துபவர்கள் - தமது உயிரைத் துச்சமாக மதித்து நாட்டுக்காகத் துவக்கு ஏந்துபவர்கள். அவர்கள் விடுதலைப் போராளிகள், அவர்கள் முன் யாரும் எதிர்த்து நிற்கமுடியாது” என்றார் மாஸ்டர்.

“நீங்கள் கூறுவதிலும் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது”

“வயுனியாவில் விமானப் படையைச் சேர்ந்தவர்களையும் இந்தப் பயங்கரவாதிகள் கொன்றதனால்தானே நாட்டிலே இனக்கலவரமே வெடித்தது” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“தமிழ்தலைவர்கள் சாத்வீகமாகச் செல்கிறார்கள். இளைஞர்களோ போராட்டத்தில் இறங்கியிருக்கிறார்கள், அரசாங்கமும் தமிழர் பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைப்பதில் அக்கறை கொண்டுள்ளது. இந்நிலையில் ஒரு நல்ல முடிவு ஏற்படலாம் என்றே நான் நம்புகிறேன்” என்றார் மாஸ்டர்.

“நல்ல முடிவு ஒன்று ஏற்பட்டால்தான் நாடு சுபிட்சம் அடையமுடியும். ஆனாலும் உங்கள் தலைவர்களோ இளைஞர்களோ நினைப்பது போல் தமிழ் ஈழம் சாத்தியமாகும் என நான் நினைக்கவில்லை” என்றார் விமல்சிறி.

“ஏன் அப்படிக் கூறுகிறீர்கள்?”

“நாட்டைப் பிரிப்பதற்கு அனுமதியோம், அதனைத் தடுப்பதற்கு சகல வழிகளையும் பயன்படுத்துவோம் என தெர்கில் உள்ள தலைவர்கள் கூறிவருகிறார்கள்.”

“அவர்கள் அப்படித்தான் கூறுவார்கள். ஆனால் அதுதான் முடிந்த முடிபாக ஒருபோதும் இருக்கமுடியாது. காந்தி, நேரு போன்ற பெருந்தலைவர்கள் முயன்றுங்கூட இந்தியாவிலிருந்து பாகிஸ்தான் பிரிந்து செல்வதைத் தடுக்கமுடியவில்லை. யாகியாகான் பூட்டோ முயன்றும் வங்காள தேசம் சுதந்திரம் அடைவதைத் தடுக்கமுடியவில்லை... இவற்றையெல்லாம் நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.”

“இலங்கை சுதந்திரம் பெற்று பல வருடங்களாகிவிட்டன. இதுவரை இனப்பிரச்சினை தீர்ந்த பாடில்லை. இனிமேலும் இதனைத் தீர்க்காது இழுபடவைத்து காலப்போக்கில் மழுங்கடித்துவிடலாமல்லவா” என்றார் விமல்சிறி.

“பிச்சைக்காரன் தனது புண்ணை சுகமாக்குவதில்லை. அதுபோன்றுதான் இனப்பிரச்சினையை தீர்க்காதவரைக்கும் தான் தமக்கு அரசியல் விமோசனம் உண்டு எனத் தெர்கில் உள்ள பெரும்பான்மையான அரசியல்வாதிகள் நினைக்கின்றனர். ஆனால் இப்பிரச்சினையை இழுபடவைத்து மழுங்கடித்துவிட முடியாது. அயர்லாந்து நாட்டு விடுதலைப் போராட்டம் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக நடந்தது. எத்தனையோ கட்சிகள் தோன்றி மறைந்தன. எத்தனையோ போராட்டங்கள் தோன்றி மறைந்தன. கடைசியில் டிவேலரா தலைமையில் விடுதலை கிடைக்கத்தான் செய்தது.”

அப்போது திருமதி விமல்சிறி கூறினாள், “நீங்கள் தமிழ் ஈழம் என்று குறிப்பிடுவது ஒரு சிறிய பிரதேசம். ஏறத்தாழ எண்ணாயிரம் சதுரமைல்கள்தான் இதில் உண்டு. இந்தச் சிறிய பிரதேசத்தை வைத்துக்கொண்டு எப்படி உலகின் உள்ள மற்றைய நாடுகளோடு சரிசமமாக நின்று பிடிக்க முடியும்.”

“இதேயளவு 8000 சதுரமைல் நிலப்பரப்புடன்தான் அன்று இஸ்ரேல் ஒரு தனிநாடாக உருவானது. இன்று வல்லரசுகளுக்கே சவால்விடும் அளவுக்கு அது வளர்ந்துவிடவில்லையா. பதினாறு நாடுகளில் பதினாறு மொழியைப் பேசி தமது மொழியாகிய கீபுறுவை மறந்திருந்த 60000 யூதர்கள் தமக்கென இஸ்ரேலைக் கட்டியெழுப்பி மொழியையும் இன்ததையும் காத்தனர் என்றால் 40 லட்சம் தமிழ் மக்களால் ஏன் முடியாது?”

“இஸ்ரேலைத்தான் எல்லோரும் உதாரணம் காட்டுகிறார்கள். ஆனால் யூதர்களுக்கு வல்லரசுகளின் ஆதரவு இருந்ததல்லவா” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“உலகத்தில் தமிழ் ஈழத்தைவிட சிறிய நாடுகள் இருபதுக்குமேல் சுதந்திரமடைந்து இருக்கின்றன. அவை யெல்லாவற்றிற்கும் வல்லரசுகள் பின்னணியில் நிற்கவில்லை”

“வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் பொருளாதாரவளம் இல்லை. அதனால் தனிநாடாக இயங்கமுடியாது என்று சிலர் கூறுகின்றனரே”

“இஸ்ரேல் உருவானபோது அது ஒரு பாலைவனமாகக் கிடந்தது. இன்று வளங்கொழிக்கும் சோலை வனமாக மாற வில்லையா. ஏன் எங்களுக்குத் தெரிந்த சிங்கப்பூர், மாலைதீவு, ஏடன் போன்ற நாடுகள் தமது சகல தேவைகளையும் வெளிநாடுகளிலிருந்தே பெற்று சுதந்திரமாக இயங்க வில்லையா? இந்த நாடுகள் மாசிகருவாடு போன்றவற்றிலிருந்து

மிகக் குறைந்த வருமானத்தைத்தானே பெறுகின்றன” என விளக்கம் கொடுத்தார் மாஸ்டர்.

“இந்தத் தமிழ் ஈழப்பிரச்சினையால் இந்தநாட்டில் இதுவரை காணாத ஒரு பெரும் இரத்தக்களரி ஏற்படும்போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“மலேசியாவும் சிங்கப்பூரும் ஒற்றுமையாகப் பிரிந்ததுபோல நாங்களும் பிரிவதற்கு தென்னிலங்கை மக்கள் உதவி செய்தால் பிரச்சினைக்கு இடமில்லை”

எல்லோரும் நூல் நிலையத்தை அடைந்தனர். ஏரிந்த நிலையில் திருத்திக் கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த நூல்நிலையக் கட்டிடத்தைப் பார்த்தபோது அனுலாவும் விமல்சிறியும் திருமதி விமல்சிறியும் பெரும் அதிர்ச்சி அடைந்தனர்.

மாஸ்ரரும் சந்திரனும் முன்னரே நூல் நிலையத்தை ஏரிந்த நிலையில் பார்த்ததால் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகவில்லை.

“ஓ..... இது எவ்வளவு அநாகரிகமான செயல்” எனத் தன்னையும் மறந்து கூறினாள் திருமதி விமல்சிறி.

“அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்புப் படையினரால் செய்யப்பட்ட மிலேசிச்சத்தனமான கைங்கரியம் இது” என்றார் மாஸ்டர்.

“ஏராளமான புத்தகங்கள் ஏரிந்து சாம்பராகி இருக்குமே” என்றார் விமல்சிறி.

“தென்கிழக்கு ஆசியாவிலேயே இதுதான் பெரிய நூல்நிலையமாக விளங்கியது. சுமார் 95,000 புத்தகங்கள் வரை ஏரிந்து சாம்பராகின. திருப்பிப் பெற்றுமுடியாத, கிடைத்தற்கரிய பெருந் தமிழ் அறிஞர்களின் கையெழுத்துப் பிரதிகள் ஏடுகள் யாவும் ஏரிந்துவிட்டன”.

“எத்தனை ஆயிரமாயிரம் மாணவர்கள் இந்த நூல் நிலையத்தின் மூலமாக அறிவை வளர்த்திருப்பார்கள்; ஆராய்ச்சி செய்திருப்பார்கள்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“இதைப்பற்றி பாரானுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கூறியதையும் நீங்கள் அறிய வேண்டும். ‘பிரிட்டனுக்கும் ஜேர்மனிக்கும் யுத்தம் நடைபெற்ற சமயம் பிரிட்டனிலுள்ள கேம்பிரிஜ்ட் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் எந்தச் சேதமும் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளும்படி ஹிட்லர் உத்தரவிட்டான். அதேபோல் ஜேர்மனியிலுள்ள ஹெடல்பேர்க் பல்கலைக்கழகத்தை தவிர்க்கும்படி பிரிட்டன் தனது விமானப்படைக்கு பணிப்புரை வழங்கியது. கல்வித் தளங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் பகைவர்களுக்குக்கூட இருந்தது. ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் காட்டுமிராண்டிகளையும் தோற்கடிக்கும் விதத்தில் கண்மூடித்தனமாக நடந்துகொண்ட பொலிசார் அறிவாலயத்தைக் கொழுத்தினர்.....

“பொலிஸ் மா அதிபரும் பிரிகேடியர் வீரதுங்கவும் மற்றும் பாதுகாப்பு அமைச்சு அதிகாரிகளும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த சமயம் இரவில் துப்பாக்கிகள் சகிதமும் தீப்பந்தங்களுடனும் சென்ற பொலிஸார் நூலகத்திற்குத் தீழுட்டினர்... நூல் நிலையம் ஏறிந்த செய்தியைக் கேள்வியுற்று அதிர்ச்சியினால் தலைசிறந்த ஆராய்ச்சி அறிஞரான வணக்கத்திற்குரிய பிதா டேவிட் அவர்கள் மரணமானார். முப்பத்திரண்டு மொழிகளில் பாண்டித்தியமும் புலமையும் உள்ள அவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் தலைமாணாக்கராவார்” மாஸ்டர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு கண்கலங்கினார். அவரது தொண்டை கரகரத்தது.

“நூல் நிலையத் தொழிலாளியாக இருந்த ஒருவருக்கு இதையறிந்து பயித்தியம் பிடித்ததாக பேப்பரில் படித்தேன்” என்றார் விமல்சிறி.

“இப்போது புதிதாக நூல் நிலையத்தைக் கட்டி எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் இழந்த நூல்களைப் பெறவே முடியாது.”

அப்போது மாரிமுத்து காருடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். எல்லோரும் காரில் ஏறிக்கொண்டனர்.

“சுதந்திரம் கோரும் ஒரு நாட்டில் இருக்கிற அறிவால் யங்களை, நூலகங்களை, பத்திரிகை நிலையங்களை, பல்கலைக்கழகங்களை, சிந்தனையாளர்களை, அறிவாளி களை ஆழித்தொழித்து விடுவதே ஆதிக்க புரியினர் செய்யும் முதல் வேலையாகும். வங்க தேசத்தில் யெகியாக்கான் ஆட்சி இதையே செய்தது” கார் புறப்படும் போது மாஸ்டர் கூறினார்.

“மாரிமுத்து, நேராக மாக்கற் பக்கம் போ” என்றான் சந்திரன்.

“யாழ் எம்.பி.யின் வீடும் அப்போது ஏரிக்கப்பட்டதல்லவா!” எனக்கூறினார் விமல்சிறி.

“ஆமாம் எம்.பி. யோகேஸ்வரனைக் கொலை செய்யக்கூட எத்தனித்தார்கள். அவர் சமயோகிதமாகப் பேசித் தப்பித்துக் கொண்டார்.”

“அவருக்கு அரசாங்கம் நட்டாடு வழங்கியதுதானே” என்றார் விமல்சிறி.

“பணத்தைக் கொடுத்து என்ன பிரயோசனம். அவரிடம் எவ்வளவோ விலைமதிப்பற்ற பொருட்களும் எத்தனையோ இளைஞர்களதுதல்தாவேஜாகளும் இருந்தன. அவையெல்லாம் ஏற்று சாம்பராகிவிட்டன. அவற்றையெல்லாம் திருப்பிப் பெறமுடியுமா?”

கார் ஆஸ்பத்திரிச் சந்தியால் திரும்பி நவீன சந்தையை அடைந்தது. போகும் வழியில் சிதைவற்ற நிலையில் காணப்பட்ட சிலைகளைப் பார்த்த திருமதி விமல்சிறி “இவையெல்லாம் தமிழ்நினர்களின் சிலைகள்தானே.... இவற்றையும் பாதுகாப்புப் படையினரா உடைத்தனர்?” எனக் கேட்டாள்.

“ஆமாம்.... இப்படியான செயல்கள் யாவும் தமிழ்ப் பிரதேசத்திலேதான் நடந்துள்ளன. இந்தநாட்டில் வேறொங்கும் இப்படியான நிகழ்வுகள் நடந்ததில்லை”

“உரும்பராய் என்னும் இடத்தில் சிவகுமாரன் என்ற இளைஞருக்கு சிலையெழுப்பினார்கள். விலங்கிட்ட நிலையில் அதனை அறுத்தெறிவது போன்ற தோற்றுத்தில் இருந்த அவனது சிலையையும் உடைத்துவிட்டார்கள். இப்போது அந்தச் சிலை தலைக்ஷோகத் தொங்கியபடி தோற்றுமளிக்கிறது”

“என்ன இளைஞர்களுக்கும் சிலை எழுப்புகின்றார்களா இங்குள்ளவர்கள்?” என ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

“தீவிரவாத இளைஞர்களுக்கு அவன் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தான். பாதுகாப்புப் படையினரின் செயல்களைப் பார்த்துக் கொதித்தெழுந்தான். இதனால் வன்முறைகளில் ஈடுபடத்தொடங்கினான். அரசாங்கத்திற்கு வால்பிடித்து தமிழர்களுக்கு தீங்கு இளைப்போரைத் துரோகிகள் எனப் பட்டம் சூட்டினான். அவர்களை ஒழித்துக்கட்டத் திடசங்கற்பம் கொண்டான். காவல்படையினரின் சித்திரவதைக்கும் உள்ளானான். பொலிசார் அவனைப் பிடித்தபோது தானே நஞ்சருந்தித் தற்கொலை செய்துகொண்டான். அவனது திடசித்தத்தையும் அஞ்சா நெஞ்சத்தையும் கண்ட இளைஞர்கள் அவனால் கவரப்பட்டு தீவிரவாதப் போக்குகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். அவனுக்குச் சிலையும் எழுப்பினர். தமிழ் ஈழப் போராளிகள் வருடாவருடம் சிவகுமாரனது நினைவுதினத்தில் கைக்குண்டுகளை வெடிக்கவைத்து அவனுக்கு மரியாதை செய்கின்றனர்.”

கார் நவீன சந்தையை அடைந்தபோது விமல்சிறி கூறினார். “நான் முன்னர் இங்கு வந்தபோது, இந்தப் புதிய கட்டிடங்கள் இருக்கவில்லை. பழைய மாக்கற்தான் இருந்தது”

“பழைய மாக்கற்றையும் தீவைத்து எரித்துவிட்டார்கள். அது மட்டுமல்ல அதோ வரிசையாகத் தெரிகிறதே கடைகள் அவையும் எரிக்கப்பட்டன” என்றார் மாஸ்டர்.

“மீண்டும் அவற்றைப் புதுக்கக் கட்டியுள்ளார்கள் போல் தெரிகிறது” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“ஆமாம் அவர்கள் எரித்தார்கள், இவர்கள் மீண்டும் கட்டினார்கள்.... அவர்கள் மீண்டும் எரித்தார்கள்; இவர்கள் கட்டினார்கள், இப்படியே தொடர்க்கதையாக இருக்கிறது”.

விமல்சிறியும் அவரது மனைவியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

‘ஓவ்வொரு தேர்தலின் பின்பும் ஏற்படுகின்ற கலவரங்களில் சிங்களப் பகுதிகளில் உடைமைகள் கொழுத்தப்படுவதும் சேதப்படுத்தப்படுவதும் ஒரு தொடர்நிகழ்ச்சியாக இருந்து வருகிறது. அதனை யாழ்ப்பாணத்திற்குள்ளும் கொண்டு வந்துள்ளார்கள்’ என விமல்சிறி எண்ணினார்.

“நண்பரே யாழ்ப்பாணம் ஒரு தடவையல்ல இரண்டு தடவையல்ல மூன்று தடவைகள் எரிந்துவிட்டது” என்றார் மாஸ்டர்.

“யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட கடைசி மன்னன் சங்கிலியனின் சிலை யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பதாக அறிந்தேன். அதனைப் பார்க்கமுடியுமா?” எனக்கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

“சங்கிலி மன்னன் அரசாண்ட இராசதானியாக விளங்கிய நல்லூரில் ஆந்தச் சிலை இருக்கிறது. அதனையும் பார்த்துவிடுவோம்” என உற்சாகத்துடன் கூறினார் மாஸ்டர்.

எல்லோரும் காரில் ஏறி சங்கிலியன் சிலை அமைந்திருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றனர்.

“இச்சிலை புதிதுபோல் தெரிகிறதே. சமீபத்திலேதான் மன்னனுக்குச் சிலை வைத்தார்களா?” எனக் கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

“ஆம், 1974ஆம் ஆண்டில் இந்தச் சிலையை அமைத்தார்கள். ஆனால் சங்கிலி மன்னனது அரண்மனை வாயிலும் மந்திரிமனையும் அவற்றின் பழையைத் தோற்றுத்துடன் ‘சங்கிலியன் தோப்பு’ என்னும் இடத்தில் இருக்கிறது. வாருங்கள் அவற்றையும் பார்க்கலாம்” என அழைத்துச் சென்றார் மாஸ்டர்.

அவற்றைக் கண்ணுற்ற திருமதி விமல்சிறி ஒரு கணம் திகைத்து நின்றாள். அவளது முகத்தில் கவலையின் ரேகைகள் தென்பட்டன.

தான் எப்போதோ பயித்த சரித்திரப் பாடநூலில் சங்கிலி மன்னன் பற்றி அவள் அறிந்து கொண்டவை அவளது மனத்திரையில் ஒடின. ‘சங்கிலி மன்னன் அந்தியரான போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சியைத் தீவிரமாக எதிர்த்தவன். அவனை வெற்றிகொள்ள போர்த்துக்கேயர் கொழும்பில் இருந்தும், இந்தியாவின் கோவாவில் இருந்தும் 5000 போர் வீரர்கள் கொண்ட படையணிகளை அனுப்பியே யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றினர். சங்கிலி மன்னனைக் கைதுசெய்து கொழும்புக்கு கொண்டுசென்ற போர்த்துக்கேயர், பின்னர் இந்தியா கோவாவிற்கு கொண்டுசென்று அங்கே 1621ஆம் ஆண்டு அவனைத் தூக்கிலிட்டனர்.’

அந்த வீரன் வாழ்ந்த அரண்மனையின் வாயிலும், மந்திரிமனையும் எந்தவித பராமரிப்புகளும் இன்றி அழிவடைந்து கொண்டிருக்கின்றன.

“ஏன் மாஸ்டர், வரலாற்றுப் பெருமைக்க இந்த அரண்மனை வாயிலை இப்படி அழிய விட்டிருக்கிறார்கள்” எனக் கவலையுடன் கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

“எல்லாம் காரணத்தோடுதான்...” என்று கூறிய மாஸ்டர், அந்தக் காரணத்தைக் கூறாது பெருமுச்ச விட்டார்.

“வாருங்கள் ஏதாவது பொருட்கள் வாங்குவோம்” என்று அழைத்த விமல்சிறி, “சென்றதடவை நான் இங்கு வந்தபொழுது கொட்டைக்கிழங்கு, மாம்பழும், பனங்கட்டிக்குட்டான் முதலியவற்றை வாங்கிச் சென்றேன். அவை இப்போதும் கிடைக்குமல்லவா” எனக்கேட்டார்.

“ஆமாம் அவற்றை வாங்கியபின்பு, வீட்டுக்குப் போகும் வழியில் நாகவிகாரைக்கும் செல்லலாம்” எனக் கூறியபடி அவர்களை யாழ்ப்பாணம் சந்தைக்கு அழைத்துச் சென்றார் மாஸ்டர்.

அன்று பகல் மாஸ்டர் அவர்களைப் பிரிந்து வீட்டுக்குச் செல்லும் வேளையில் திரு. திருமதி விமல்சிறியிடம் கூறினார், “நீங்கள் நாளை கொழும்புக்குத் திரும்பப் போகிறீர்கள். நான் உங்களிடம் கூறாத ஒருவிடயமும் இருக்கிறது. இனி உங்களைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்குமோ தெரியாது. என்வாழ்வில் ஏற்பட்ட ஒரு துக்ககரமான சம்பவத்தை இப்போது கூறுகின்றேன். ’58 இனக் கலவரம் எனது வாழ்க்கையிலும் ஒரு பேரிடியை ஏற்படுத்தியது. எனது தந்தை ஒரு வர்த்தகர். பாணந்துறையில் கடை வைத்திருந்தார். கலவரத்தின்போது அவர் குண்டர்களால் பெற்றோல் ஊற்றி உயிருடன் கொளுத்தப்பட்டார். அதே நாளில்தான் அங்கு கோயிலில் இந்துமதகுரு ஒருவரும் உயிருடன் கொளுத்தப்பட்டார். நான் அப்போது மலை நாட்டில் நாவலப்பிடிடியில் ஆசிரியராகக் கடமை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தேன். எனது தந்தைக்கு நான் ஒரேபிள்ளை. தந்தை இறந்த செய்தி பத்து நாட்களுக்குப் பின்னரே எனக்குத் தெரியவந்தது. எனது தந்தையின் உடலைக்கூட நான் பார்க்கவில்லை. அவரது ஈமக் கிரிகைகளைக்கூட நான் செய்யமுடியாத சூழ்நிலைதான் அப்போது இருந்தது” இதனைக் கூறிய பொழுது மாஸ்டரின் குரல் தழுதழுத்தது.

“ஏன் மாஸ்டர் இதனை நீங்கள் முன்பே கூறியிருக்கலாமே! இதனைக் கூறுவதில் தப்பேதுமில்லையே” எனக் கவலையுடன் கூறினாள் திருமதி விமல்சிறி.

“நாங்கள் இந்த நாட்டின் இனப்பிரச்சினை பற்றி மிகவும் ஆழமாகப் பேசினோம். இனப்பிரச்சினையால் நான் பாதிக்கப்பட்டவன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியவந்தால் என்மேல் உங்களுக்கு ஒரு அனுதாபம் தோன்றிவிடும். நீங்கள் என்னிடம் சில விடயங்களைக் கேட்பதற்கு உங்களுக்கு மனத்தயக்கம் ஏற்பட்டுவிடுமோ என நினைத்தேன். ஆனாலும் நீங்கள், என்னைச் சந்தித்தபோது ‘ஓளிவுமறைவு இன்றி வெளிப்படையாகப் பேசசொன்னார்கள்.’ அதனால்தான் இந்த விடயத்தை இப்போது கூறினேன்.”

“வீ ஆர் வெரி சொறி மாஸ்டர். உங்களை நாங்கள் என்றுமே மறக்கமாட்டோம். நான் எழுதப் போகும் தொடர் பத்தியில் உங்களைப் பற்றியும் உங்களது கருத்துக்களைப் பற்றியும் மிக விரிவாகக் குறிப்பிடுவேன்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“கொழும்புக்குச் சென்றதும் முதல்வேலையாக உங்களது மகனின் வேலை விடயமாகக் கவனிப்பேன்” என்றார் விமல்சிறி.

“மாஸ்டர், உங்களிடம் கதைத்தத்தில் பல புதிய விஷயங்களை அறிந்து கொண்டோம்; சிலவற்றை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிகிறது. சில விடயங்கள் என்னுள் சிந்தனையை ஏற்படுத்துகின்றன. சில விடயங்களில் எனக்கு எதிர்மறையான விமர்சனங்கள் உண்டு. அத்தோடு சிங்கள மக்களிடையே பரப்பப்படும் பல விஷயங்களில் உண்மை இல்லை என்பதையும் நான் தெரிந்து கொண்டேன்.” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வரவேண்டும் என்ற ஆவல் எமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. கட்டாயம் வருவோம்; மீண்டும் சந்திப்போம்” என்றார் விமல்சிறி.

அவர்கள் இருவரும் மாஸ்டருக்குக் கைலாகு கொடுத்து விடைபெற்றுக் கொண்டனர்.

14

டொக்டர் மகேசன் அன்றைய வாட் றவுண்டின் முடிவில் இளைஞரின் அறைக்குச் சென்றார்.

அந்த அறை வயிற்றோட்டத்தினால் பாதிக்கப் பட்டிருந்த சிறுவனின் அறையை அடுத்திருந்தது. மற்ற நோயாளர் பகுதியிலிருந்து பிரிந்து தனியாக அவ்விரு அறைகளும் அமைந்திருந்தன. சிறுவனுக்குத் துணையாக இருக்கும் அந்தக் கிழவியைத் தவிர வேறு எவரும் அப்பகுதிக்கு வருவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லை.

மாரிமுத்து மிகவும் திறமையாக எவருக்குமே சந்தேகம் ஏற்படாத வகையில் காயம்பட்ட இளைஞனை சைக்கிளில் ஏற்றி வந்து, மருத்துவமனையின் பின்பகுதியில் அமைந்தி ருந்த பாதை வழியாக உள்நுழைந்து அந்த அறையில் ‘அட்மிற்’ செய்திருந்தான்.

டொக்டர் மகேசன் அறையில் நுழைந்தபோது நேரஸ் மஞ்சளாவும் பின்தொடர்ந்து வந்தாள்.

“இது ஆர் இந்தப் பேண்ட்?” டொக்டர் மகேசன் மஞ்சளாவிடம் கேட்டார்.

“டிரைவர் மாரிமுத்து கூட்டியந்து அட்மிற் செய்திட்டு என்னட்டை வந்து சொன்னவர். நீங்கள் வந்து கவனித்துக் கொள்ளுவியள் என்னும் சொன்னவர்” என்றாள் மஞ்சளா.

“யெஸ.... யெஸ.... மாரிமுத்துவின் மச்சான் ஏதோ சைக்கிள் சில்லுக்கை கால் அகப்பட்டு கம்பி வெட்டினதாய்ச் சொன்னான்... நடக்க முடியாமல் இருக்கிறானென்னும் சொன்னான். நான்தான் அட்மிற் பண்ணச் சொன்னன்....”

டொக்டர் இளைஞரின் அருகே சென்றார்.

“என்ன நடந்தது? எப்பிடி இந்தக் காயம் பட்டது?”

இளைஞன் கட்டிலில் எழுந்திருந்தான். “சைக்கிள் பின்சீட்டிலை இருந்து போகேக்கை சில்லுக்கை காலைக் குடுத்திட்டன். கிளிநோச்சி ஆஸ்பத்திரியிலை தையல் போட்டவை. அங்கை என்னைக் கவனிக்க ஒருத்தருமில்லை. அதனாலைதான் மச்சானிட்டை வந்திட்டன்”

“மஞ்சளா, காயத்தைப் பாக்க வேணும். ‘டிரஸ்ஸிங் ரே’யை எடுத்துவாரும்”

மஞ்சளா வெளியே சென்றாள்.

டொக்டர் இரகசியமான குரலில் இளைஞரிடம் சூறினார். “மிச்சும் கவனமாய் இருக்கவேணும். ஆருக்குமே சந்தேகம் ஏற்படக்கூடியதாய் நடக்கக்கூடாது”

“நான் கவனமாய் இருப்பன் டொக்டர்.”

“மாரிமுத்துவை அடிக்கடி இங்கை வந்து கவனிக்கச் சொல்லியிருக்கிறன்”

“ஆுமிக்காரர் திரும்பவும் இங்கைவந்து சோதிக்கமாட்டினமே டொக்டர்”

“இல்லை, இனி அவையள் வரமாட்டினம். ஒரு தடவை சோதிச்சுப் போட்டுப் போட்டினம்.... இனி வரமாட்டம் என்னுடையிலிச்சிருக்கினம்”

“அவையள் யாரும் என்னைக் கண்டால் அடையாளம் கண்டுகொள்ளுவினம்”

“பயப்பிடத் தேவையில்லை”

பின்னுக்கு ஏதோ நிழல் தெரிவதைப் போல் இருந்தது. அடுத்த அறையில் சிறுவனோடு இருக்கும் கிழவி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

இவள் ஒருவேளை இங்கு கதைத்தது யாவற்றையும் கேட்டிருப்பானோ? - கிழவியின் மேல் டொக்டருக்கு கோபம் வந்தது. இந்த மனுசி என்ன ஒரு புதுவிதமானவளாய் இருக்கிறான்!

“ஆச்சி இங்கையேன் வந்தன்னங்கள்? நான் நோயாளியளைப் பாக்கிறபொழுது நீங்கள் இங்கை வரக்கூடாது!”

“சரி டாக்குத்தர்” - கிழவியின் முகத்திலே எவ்வித மாறுதலும் இல்லை. இளைஞனோடு தான் நடத்திய சம்பாஷணையை அவள் கேட்டிருக்க முடியாது.

கிழவி திரும்பித் தனது அறைக்குச் சென்றாள்.

மஞ்சளா டிரஸ்சிங் ரேயைக் கொண்டு வந்து காயத்திற்கு மருந்திடுவதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தாள்.

“இப்ப நூல் வெட்ட ஏலாது. காயம் சரியா ஆறேல்லை....”

“ஆஸ்பத்திரியிலை ஒவ்வொரு நாளும் ஊசி போட்டவை டொக்டர்”

“சரி மஞ்சளா, இவருக்கு பெனிசிலின் இன்ஜெக்ஷன் காலைமையும் பின்னேரமும் போடுங்கோ... இந்த நோயாளி

சம்பந்தமாய் ஏதேன் பிரச்சினை இருந்தால் என்னட்டைச் சொல்லவேணும். என்றை நேரடிக் கவனிப்பு இருந்தால்தான் மாரிமுத்து திருப்திப்படுவான்”

“சரி டொக்டர்”

மஞ்சளாவும் டொக்டரும் வெளியேறினார்கள்.

அவர்கள் சென்ற சிறிது நேரத்தில் கிழவி உள்ளே வந்தாள்.

இளைஞன் சந்தேகத்துடன் அவளைப் பார்த்தான்.

“என்ன தம்பி நீ தனியா இருக்கிறாய்? ஒருத்தரும் துணையில்லையே?”

“எனக்கேண்ண ஆச்சி துணை?”

“நீ எந்த ஊர் தம்பி”

“கண்டிட....”

“கண்டியிலையிருந்து இங்கை வந்தனியே...?”

“இல்லையாச்சி.... என்றை மச்சான் டொக்டரிட்டை வேலை செய்யிறார். அவரிட்டை வந்த இடத்திலை காயம் பட்டிட்டுது சயிக்கிள் கம்பி வெட்டிப்போட்டுது”

“அப்ப தம்பி, நீ வடக்கத்தையானே...”

“ஓமணை ஆச்சி....” இளைஞன் சிரித்தான்.

“இங்கத்தையார் மாதிரிப் பேசிறாய்.... அதுதான் கேட்டனான்” கிழவி வெற்றிலைக்காவி நிறைந்த பற்களைக் காட்டிச் சிரித்தான்.

“கிளிநூச்சியிலை கனகாலம் இருந்தனான். அதுதான் இங்கத்தைப் பேச்சு வந்திட்டுது ஆச்சி”

“தம்பி இங்கை நேற்று ஒரு கரச்சல் நடந்துது, உனக்குத் தெரியுமே.....”

“தெரியாது ஆச்சி, நான் இண்டைக்குத்தானே வந்தனான்”.

“ஆமிக்காறங்கள் வந்து பெரும் அட்டகாசம் பண்ணினாங்கள். வருத்தக்காறரைக் கரைச்சல் குடுத்துச் சோதிச்சாங்கள்... நான் என்றை அறைக்குள்ளை நுழைய விடேல்லை; பிடிச்சுச் தள்ளிப்போட்டன்...”

“ஆரை யாச்சி பிடிச்சுத் தள்ளினாங்கள்?”

“ஆமிக்காறனைத்தான்... அவன் பயந்து என்றை அறைக்குள்ளை வரேல்லை....”

இளைஞன் கிழவியை வினோதமாகப் பார்த்தான். இவள் உண்மைதான் பேசுகிறாளா?

“கையிலை துவக்கைப் பிடிச்சவுடனை நினைச்சதெல்லாம் செய்யலாமென்டு பாக்கிறாங்கள்” என்றாள் கிழவி.

இளைஞன் மென்மாக யோசனையுடன் இருந்தான்.

“என்ன தம்பி யோசிக்கிறாய்? ஆமிக்காற்ற வந்தவை எண்டவுடன் நீயும் பயந்திட்டாய் போலைகிடக்கு”

இளைஞன் திடுக்குற்றான். கிழவி ஏதோ சூசகமாகப் பேசுவதுபோல் அவனுக்குப்பட்டது.

“இல்லை ஆச்சி, நான் ஒண்டும் பயப்பிடேல்லை”

“உன்னைப் போலை பொடியங்களைக் கண்டால் ஆமிக்காறங்களுக்குச் சந்தேகம்.... அதோடை உனக்கு காலிலை காயம்பட்டிருக்கு... கண்டால் லேசிலை விட மாட்டாங்கள்”

தழத்த மூக்குக் கண்ணாடியின் ஊடாக கிழவியின் கண்கள் தன்னை ஊடறுப்பதுபோல் அவனுக்குத் தோற்றியது.

இளைஞன் கதையை மாற்றவிரும்பினான். “ஆச்சி நீங்கள் இங்கை வந்திருக்கிறியள். உங்களை பேரப்பெடியன் தேடமாட்டானே?”

“அவன் நித்திரை தம்பி... இப்போதைக்கு எழும்பமாட்டான்.”

அப்போது நேர்ஸ் மஞ்சளா இளைஞருக்கு ஊசி போடுவதற்காக அங்கு வந்தாள்.

அவளைக் கண்டதும் கிழவி மெதுவாக வெளியேறினாள்.

“ஆச்சி என்னவாம்?”

“சும்மா வந்து கதைச்சுக் கொண்டிருந்தவ”

“மனுசி சரியான துணிஞ்ச மனுசி; நேற்று ஆமிக்காரர் இங்கை சோதிக்க வந்தவை, இந்த மனுசி ஒருத்தன்றை நெஞ்சிலை பிடிச்சுத் தள்ளிப் போட்டுது” எனக் கூறிக் கொண்டே ஊசியை ஏற்றினாள் மஞ்சளா.

“ஏன் ஆமிக்காறர் வந்தவை?”

“அவங்கள் உப்பிடத்தான். சும்மா இருக்கிற இடத்திலை வந்து குழப்பம் பண்ணுவாங்கள்... உண்மையான குற்றவாளி யளைக் கண்டுபிடிக்கத் தெரியாது....”

“ஓ.... அது உண்மைதான்....”

“மாரிமுத்து உங்களை அடிக்கடி கவனிக்கச் சொன்னவர்.... ஏதேன் தேவையெண்டால் சொல்லியனுப்பினால் நான் வந்திடுவன்”

“சரி....” ஊசிபோடப்பட்ட கையை மெதுவாகத் தடவியபடி இளைஞன் கட்டிலில் மெதுவாகச் சாய்ந்தான்.

நேர்ஸ் மஞ்சளா வெளியே செல்லும்போது கிழவியை அதட்டுவது கேட்டது. “ஆச்சி, நீங்கள் உங்கடை அறையிலைதான் இருக்கவேணும்... மற்ற நோயாளியளோடை போய்க் கதைச்சு அவையானுக்குத் தொந்தரவு குடுக்கப்பிடாது.”

கிழவி மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

15

முன்விறாந்தையில் கீடந்த சார்மனைக் கதிரையில் சிந்தனையோடு படுத்திருந்தார் மாஸ்டர்.

அன்று மாலை மடத்தடியில் கேள்விப்பட்ட சங்கதி அவரது மனதைப் பெரிதும் கலக்கி யிருந்தது. ஒருவேளை சிவபாலனுக்கும் இதுபற்றித் தெரிந்திருக்கக்கூடும் அவனிடம் விசாரித்துப் பார்க்கலாம் என்று எண்ணினார்.

“சிவபாலன்... இங்கை வா”

சிவபாலன் அவர் முன் வந்து நின்றான்.

“உவன், தனபாலன் எங்கை....?”

“காலமை எங்கையோ வெளியிலை போனவன் இன்னும் காணேல்லை”

“உவன் எங்கை சுத்தித் திரியிறான்..., உவன்றை போக்குச் சரியில்லை என்டு கேள்விப் பட்டன்..”

“நான் முந்தியும் உங்களிட்டைச் சொன்னான்தானே.... முந்தனாள் ஒரு பஸ்ஸை மறிச்சு பெற்றோலை ஊத்தி நாலைஞ்சு பொடியள் நெருப்பு வைச்சவங்களைல்லோ... அதிலை இவனும் சேர்மதி என்டு சொல்லுறாங்கள்..”

“ஓ, நானும் அதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டன். அந்த பஸ்ஸிலை பயணம் பண்ணிவந்த மனுசனே என்னட்டைச் சொன்னது....” என்றார் மாஸ்டர்.

“நான் கேள்விப்பட்டவுடனையே இதைப்பற்றி தனபால னிட்டைக் கேட்டன். அவன் இல்லையென்டுமறுத்துப்பேசினான். தான் படம் பாத்திட்டு வரேக்கை பஸ் ஏரிஞ்சதை நின்டு பாத்தானாம். அதைக் கண்ட யாரோ பொய்க்கதை கட்டி விட்டிருக்கிறாங்கள் என்டு சொல்லுறான்.”

உள்ளேயிருந்த சிவகாமி அவர்களது சம்பாஷணையைக் கேட்டபடி அங்கு வந்தாள்.

“பொய்க்கதையோ மெய்க்கதையோ எப்பிடியிருந்தாலும் அவனை ஊரிலை வைச்சிருக்கக் கூடாது. வைச்சிருந்தால் பெரிய பிரச்சினைதான் வந்து சேரும்”.

“நானும் அதைப்பற்றித்தான் யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறன்... வேலை கிடைக்காட்டிலும் பறவாயில்லை, கொஞ்ச நாளைக் கெண்டாலும் எங்கையேன் இருக்கச் சொல்லி அனுப்பி வைக்கவேணும்” என்றார் மாஸ்டர்.

அப்போது படுவேகமாக தனபாலன் சைக்கிளில் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனது நெற்றியெங்கும் வியர்வை துளிர்த்திருந்தது. சேட்டின் முதுகுப் புறமும் நெஞ்சுப் பகுதியும் வியர்வையில் தோய்ந்திருந்தன. சைக்கிளை அவசர அவசரமாக விறாந்தையில் சாத்தி வைத்தான். வேகமாகச் சயிக்கிளில் வந்தால் மூச்சு இரைத்தது. முகத்திலே கலவரம் குடிகொண்டிருந்தது.

“ஜயா... அண்ணை.., ஆமி என்னத் தேடி வாறாங்கள்” படபடப்படுவன் கூறினான் தனபாலன்.

மாஸ்டரின் நெஞ்சுக்குள் மின்சாரம் பாய்வதைப் போலிருந்தது.

“ஜயோ” எனத் தலையில் கைவைத்துபடி உட்கார்ந்தாள் சிவகாமி.

“இப்ப என்ன செய்யப் போறாய் சொல்லு....” சிவபாலன் கேட்டான்.

“அண்ணை, பின்பக்க வேலியாலை பாஞ்ச நான் ஒழுத்தப்பப் போறன், இங்கை அவங்கள் வந்தா ஆள் கொழும்புக்குப் போட்டான் எண்டு சொல்லுங்கோ” எனக்கூறியபடி பின்பக்கம் ஓடினான் தனபாலன்.

மாஸ்டரும் சிவகாமியும் திகைத்துப்போய் அமர்ந்திருந்தனர்.

சில நிமிட நேரத்தில் பேரிரைச்சலுடன் இரண்டு டிறக்குகள் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றன. அதிலிருந்து இராணுவ வீரர்கள் தொப் தொப்பெனக் கீழே குதித்தனர்.

நான்கு பேர் நீட்டிய துப்பாக்கிகளுடன் உள்ளே வந்தனர்.

திழென இருவர் பாய்ந்து சிவபாலனின் நெஞ்சுக்கு நேராகத் துப்பாக்கியைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

மாஸ்டரும் சிவகாமியும் திகைத்து நின்றனர்.

“நீ தானே தனபாலன்”

“இல்லை..”

“உன்றை பேரென்ன?”

“சிவபாலன்...”

இராணுவ அதிகாரிபோல் தோற்றமளித்த ஒருவன் சேட்பொக்கற்றில் இருந்த டயறியை விரித்துப் பார்த்துவிட்டு நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டான்.

“தனபாலன் சொல்லுறது யாரு?” ஒருவன் கொச்சைத் தமிழில் கேட்டான்.

“அது என்றை தம்பி”

“அவன் எங்கை?”

“கொழும்புக்குப் போட்டான்”

“கொழும்புக்கு போனதா, பொய்சொல்லாத” இராணுவ வீரன் உறுமினான்.

“இன்டைக்கு காலமை றயிலிலைதான் போனவன்” மாஸ்டர் தடுமாறியபடியே கூறினார்.

“நீங்க யாரு?” அதிகாரி கேட்டான்.

மாஸ்டர் இப்போது ஆங்கிலத்தில் பேசத் தொடங்கினார். “நான் தனபாலனின் தந்தை. இவள் எனது மனைவி, இவன் எனது முத்த மகன் சிவபாலன்”

“ஏன் அவன் கொழும்புக்குப் போனான்?”

“ஏதோ வேலை விஷயமாகப் போயிருக்கிறான்”

“அவன் போன இடத்தின் விலாசத்தைத் தாருங்கள்... எங்களுக்கு வேண்டும்”

“அவன் யாரோ நண்பர்களுடன் கொழும்பில் தங்குவதாகக் கூறினான்... விலாசம் எங்களுக்குச் சரியாகத் தெரியாது”

“கொழும்பில் உங்களுடைய உறவினர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்?”

“அங்கு ஒருவரும் இல்லை”

“பொய் சொன்னால் உங்கள் எல்லோரையும் ‘அரஸ்ட்’ செய்து கொண்டு போய்விடுவோம்” இராணுவ அதிகாரி அதட்டினான்.

“நான் பொய் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை”

“தனபாலன் எப்போது திரும்பி வருவான்...?”

“சரியாகத் தெரியாது... நான்கைந்து நாட்களில் வருவதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றான்”

“போன புதன்கிழமை இரவு அவன் எங்கே போயிருந்தான்?”

மாஸ்டர் சிறிது யோசனை செய்துவிட்டுக் கூறினார்.
“இல்லை... அவன் வீட்டிலேதான் இருந்தான்..”

“அவன் அன்றிரவு வெளியே போயிருந்தான்.... நீங்கள் பொய் சொல்கிற்கள்.”

“.....”

“நாங்கள் உங்களது வீட்டைச் சோதனை இடப்போகிறோம்”

“தாராளமாகச் செய்யுங்கள்... யாரோ தவறுதலான தகவலைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. அதை நம்பி நீங்கள் இங்கு வந்திருக்கிற்கள்” மாஸ்டர் கூறினார்.

நான்கு இராணுவத்தினர் வீட்டின் பின்புறம் சென்று வளைவச் சுற்றிப் பார்த்தனர்.

மூவர் வீட்டின் ஒவ்வொரு அறைகளாக நுழைந்து சோதனையிட்டனர்.

“எது தனபாலனின் அறை?”

“அவனுக்கென்று தனியாக அறையேதுமில்லை” என்றார் மாஸ்டர்.

அவர்கள் பெட்டிகள், புத்தகங்கள், கொப்பிகள் எல்லா வற்றையும் புரட்டிப் புரட்டி ஏதாவது தடயம் கிடைக்கிறதா எனப் பார்த்தனர்.

பின்பக்க விறாந்தையில் மூலையில் கிடந்த அலுமாரி பூட்டப்பட்டிருந்தது.

“இதன் சாவி எங்கே?”

வழக்கமாக அந்த அலுமாரியின் சாவி வாசற்படியின் மேலேதான் வைப்பது வழக்கம். மாஸ்டர் சாவியை

எடுப்பதற்காக வாசற்படியைத் துழாவினார். சாவியைக் காணவில்லை.

“ம..... சுறுக்காக சாவியைத் தாருங்கள்”

“எங்கோ கைதடுமாறி வைத்துவிட்டேன்... அதில் பழைய புத்தகங்கள்தான் இருக்கின்றன; வேறொதுவுமில்லை....”

“நீங்கள் சாவியைக் கொடுக்காவிட்டால் நாங்கள் பூட்டை உடைக்க வேண்டியேற்படும்...”

மாஸ்டர் சிவபாலனிடம் கேட்டார் “எங்கை இந்த அலுமாரிச் சாவி?, வழக்கமா வாசற்படியிலைதானே வைக்கிறது?”

“அங்கையில்லாட்டில்... எனக்குத் தெரியாது” சிவபாலன் தடுமாற்றத்துடன் கூறினான்.

இராணுவ வீரன் ஒருவன் துவக்கின் கூர்முனையை அலுமாரியின் கதவின் இடையில் கொடுத்துத் தெண்டினான். பாரென்ற ஒசையுடன் கதவு திறந்து கொண்டது.

உள்ளே கிடந்த புத்தகங்களை அவர்கள் ஆராயத் தொடங்கினர். வரிசையாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களின் பின்னால் தெரிவது என்ன?

அந்தப் பிளாஸ்டிக் பையை எடுத்துத் திறந்தார் இராணுவ அதிகாரி.

மாஸ்டரும் சிவபாலனும் அது என்னவாக இருக்கும் என யோசனையுடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

பிளாஸ்டிக் பாக்கினுள் கையைவிட்டு உள்ளே இருந்த கடுதாசிக்கட்டை வெளியே எடுத்தார் அதிகாரி. அத்தனையும் துண்டுப் பிரசுரங்கள் - தடைசெய்யப்பட்ட இயக்கத்தால் வெளியிடப்பட்ட துண்டுப்பிரசுரங்கள்.

இராணுவ அதிகாரியின் முகத்தில் வெற்றிப் புன்னகை!

“இதெல்லாம் என்ன?” அதிகாரி உறுமினான்.

“நான் இன்றுதான் இதைப் பார்க்கிறேன். எனக்கு எதுவுமே தெரியாது.”

“உங்கள் எல்லோரையும் பிடித்துக் கொண்டுபோய் இராணுவ முகாமில் வைத்து விசாரணை செய்யப் போதியளவு தடயங்கள் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.”

“ஜியா, அம்மாவுக்கு இதைப்பற்றி ஒண்டுமே தெரியாது...” என்றான் சிவபாலன்.

“அப்போ உனக்குத் தெரியுமா?”

“எனக்கும் தெரியாது, ஒருவேளை தனபாலன் கொண்டு வந்து வைச்சிருக்கலாம்....”

இராணுவ அதிகாரி அட்டகாசமாகச் சிரித்தான். “உங்கள் ஒருவருக்குமே தெரியாமல்... தனபாலன் வச்சிருக்கிறானா? தனபாலன் எங்கை என்ற விலாசம் உங்களுக்குத் தெரியாது... அவன் என்ன செய்யிறான், என்ன வைச்சிருக்கிறான் என்று ஒன்றுமே உங்களுக்குத் தெரியாது?”

துண்டுப்பிரசரங்களைக் கண்டபோது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி நீங்க மாஸ்டருக்கு சிறிது நேரம்பிடித்தது.

“சரி, நீ எங்களோடு முகாமுக்கு வா” சிவபாலனைப் பார்த்துக் கூறினான் அந்த அதிகாரி.

“அவனுக்கு எதுவுமே தெரியாது.. அவனை வீணாக ஏன் அழைத்துச் செல்கிறீர்கள்...?”

“அவனுக்குத் தெரியுமா தெரியாதா என்று முகாமில் வைத்து நாங்கள் அறிந்துகொள்வோம்”

“தனபாலன் வந்ததும் நானே அவனைக் கூட்டிவருகிறேன்; இவனை விட்டுவிடுங்கள்” மாஸ்டர் மன்றாடும் குரலில் கூறினார்.

இல்லையென்பதுபோல் அதிகாரி தலையாட்டினான்.
“தனபாலன் வந்ததும் அவனை முகாமுக்கு கொண்டு
வாருங்கள். அதுவரை பணயக் கைதியாக இவனைக்
வைத்துக் கொள்வோம்.”

அவர்கள் மாஸ்டரின் பதிலை எதிர்பார்க்காமலே
சிவபாலனை இழுத்துச் சென்று ‘டிரக்கில்’ ஏற்றினர்.

மாஸ்டர் அதிர்ந்து போனார். சிவகாமி ஒவெனப்
பெரிதாகக் கதறியமுதாள்.

சிவபாலனின் கண்களும் கலங்கின. இராணுவத்தினர்
செய்யும் சித்திரவதைகளைப் பற்றி அவன் கேள்விப்பட்டவை
யாவும் அவன் மனதிலே ஒன்றஞ்சின் ஒன்றாகத் தோன்றின.

தனபாலன் இனி வீட்டுக்கு வருவானா?

16

**அன்று மாலை சற்று நேரத்துடனேயே
டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் மருத்துவ
மனையில் இருந்து வீடு திரும்பியிருந்தனர்.**

மாரிமுத்து எல்லோருக்கும் தேநீர் பரிமாறி னான். மறுநாள் காலை சந்திரனும் விருந்தினரும் கொழும்பு திரும்ப ஏற்பாடாகி யிருந்தது.

தேநீர் அருந்தியதும், சந்திரன் டொக்டரின் காரை எடுத்துக் கொண்டு ரவுண்வரை சென்று வருவதாகப் புறப்பட்டான்.

“அனுலா நீயும் ஏதோ சாமான்கள் வாங்க வேணுமென்றாயே? என்னவென்று சொன்னால் நான் வாங்கிவருகிறேன்...” சந்திரன் கேட்டான்.

“நான்தான் ‘செலக்ட்’ பண்ணி வாங்க வேண்டும்...”

“அப்படியானால் நீயும் போய் வா சும்மாதானே இங்கு இருக்கிறாய்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

இருவரும் புறப்பட்டனர்.

அவர்கள் இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்றபின் டொக்டர் விமல்சிறியிடம், “நீங்கள் இங்கு வந்தவேளை எங்களுக்கும் வேலை அதிகமாக இருந்தது. அதனால் உங்களோடு எங்கும் வெளியே வரமுடியாமல் போய்விட்டது....” எனக் கூறினார்.

“எங்களுக்கு உங்கள் நிலைமையைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது... வேலை செய்யும் இடத்தில் இருக்கும்போது ஸீவு கிடைப்பதே சிரமமாகத்தான் இருக்கும். எங்களுக்குக்கூட அப்படித்தான் கொழும்பில் இருக்கும்போது நேரமும் வேலையும் சரியாக இருக்கும். இப்படி எங்காவது புறப்பட்டால்தான் சற்று ஆறுதலாக இருந்து பேச முடிகிறது” என்றார் விமல்சிறி.

“மாலை வேளைகளில் மாஸ்டருன் நன்றாகப் பொழுது கழிந்தது.” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“அவர் எப்பொழுதுமே அரசியல்தான் பேசவார். ஆனாலும் எனக்கும் அவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. இதனால் சிலவேளை மாஸ்டர் பெரிதாக சர்ச்சை புரியத் தொடங்கிவிடுவார்”

“இனப்பிரச்சினையைப் பற்றி நீங்கள் என்ன கருத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்டாள் விமல்சிறி.

“இனப்பிரச்சினை இவ்வளவு சிக்கலானதற்குக் காரணமே தெற்கிலுள்ள ஒவ்வொரு கட்சிகளும் ஆட்சியைக் கைப்பற்று வதற்கு இனத்துவேஷத்தைக் கக்கவேண்டியிருந்ததுதான்”

“ஒட்டுமொத்தமாக எல்லாக்கட்சிகளையுமே நீங்கள் சேர்த்து இப்படி குற்றம் சொல்வது சரியில்லை” என்றார் விமல்சிறி.

டொக்டர் புன்னகை செய்தார். “எல்லாக் கட்சிகளுமே இனத்துவேஷத்தைக் கக்கித்தான் ஆட்சியைக் கைப்பற்றின என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா தமிழக்கும் சிங்களத்திற்கும் சம அந்தஸ்து அளிக்க வேண்டுமென்று ஆரம்பத்திலே கூறினார்...”

“பின்னர் அவரேதான் இருபத்தினாலு மணித்தியாலத்தில் சிங்களத்தை அரசகரும் மொழியாக்குவேன் எனக் கூறிப் பதவியைக் கைப்பற்றினார்” எனச் சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள் திருமதி விமல்சிறி.

“யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் வந்து பேசியபோது இருமொழிக்கும் சமஅந்தஸ்து என்று பேசினார் சேர் ஜோன் கொத்தலாவலை, பின்பு யூ.என்.பியின் களனி மகாநாட்டில் சிங்களம் மட்டுந்தான்” என்றார்.

“இடதுசாரிகளை நீங்கள் குறைகூறமாட்டார்கள் என நினைக்கிறேன்” என்றார் விமல்சிறி.

“ஏன் அவர்களும் அறுபதுகளில் மாறத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஸ்ரீமாவுடன் ஒத்துழைத்து தமிழருக்குப் பாதகமான அரசியல் யாப்பை அவர்கள் உருவாக்கவில்லயா?”

“நமது நாடு குடியரசான நிகழ்வினை தமிழருக்குப் பாதகமான நிலை என்று நீங்கள் கூறலாமா?” எனக்கேட்டார் விமல்சிறி.

“அதற்கு முன் இருந்த அரசியல் அமைப்பில் இங்கு வாழும் சிறுபான்மை இனத்தின் உரிமைகளுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கும் வகையில் இருபத்தொன்பதாவது ஷரத்து இருந்தது. அதனை ஸ்ரீமா இடதுசாரிக் கூட்டு அரசாங்கம் நீக்கியது.”

“மொத்தத்தில் பதவிக்கு வந்த எல்லா அரசாங்கங்களுமே தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு தீங்கிமைத்திருக்கின்றன என்று கூறுகிற்கள்; இதைத்தானே மாஸ்டரும் கூறினார்”

“இப்போ நான் சொல்லவந்தது அதுவல்ல. ஆரம்பத்தில் தமிழர்களுக்கு சலுகை அளிக்க நினைத்த ஒவ்வொரு தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகளும் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற இனவாதம் பேச வேண்டியிருந்தது. நல்ல மனது படைத்த வர்கள்கூட இனவாதம் பேசாவிட்டால் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற முடியாத நிலை இருந்தது.”

“சரி, இப்போது இப்பிரச்சினையை தீர்க்க சிங்கள மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் சமஅந்தஸ்து கொடுத்தால் தீர்ந்துவிடுமா?”

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது.... பிரதேச அபகரிப்பு, வேலைவாய்ப்புக் குறைவு, உயர்கல்வி மறுப்பு போன்ற வேறும் பல பிரச்சினைகள் தமிழருக்கு இருக்கின்றன”

“அப்போ நீங்கள் குறிப்பிட்ட பழைய அரசியல் அமைப்பின் இருபத்தொன்பதாவது ஷரத்து நடைமுறைக்கு வந்தால் ஏதாவது பலனுண்டா” எனக் கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

“அந்தச் ஷரத்து ஆங்கிலேயரால் சிறுபான்மை இனத்துக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கச் சேர்க்கப்பட்டது. ஆனால் அந்த அரசியல் அமைப்பையே பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் மீறின. இந்திய வம்சாவழியினருக்கு வாக்குறிமை பறிக்கப்பட்டமை, மொழித்தேர்ச்சியின்மை காரணமாக அரசாங்க ஊழியர்கள் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டமை போன்ற செயல்கள் அந்தச் ஷரத்தை மீறும் செயல்கள்.

“அப்படியானால் சிறுபான்மையினர் அரசாங்கத்தின் மேல் வழக்குத் தொடர்ந்திருக்கலாமே....” என்றார் விமல்சிறி.

“புகழ்பெற்ற கோமேஸ் வரன் வழக்கு உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“ஞாபகமில்லை, சொல்லுங்கள் டொக்டர்.”

“சிங்கள மொழித்தேர்ச்சி இன்மை காரணமாக அவருக்கு சம்பள உயர்வு மறுக்கப்பட்டது. அவர் வழக்குத் தொடுத்தார். இருபத்தொன்பதாவது ஷரத்து அவருக்குச் சாதகமாக இருந்தது; வழக்கில் வெற்றிபெற்றார். ஆனால் அரசாங்கம் பின்னர் அரசியலமைப்பை மாற்றி தனது முன்னைய நிலைப்பாட்டை நிலைநிறுத்தியது” என்றார் டொக்டர்.

“அப்படியென்றால் அரசியலமைப்பை நினைத்தபடி மாற்றி தமிழருக்கு தீங்கு விளைத்தார்கள் என்றா சொல்கிற்கள்?”

“எந்த நாட்டு மக்களுக்காக அரசியலமைப்பு உருவாக்கப் படுகிறதோ அந்நாட்டு மக்களின் இசைவு, ஒப்புதல் முதலியன அந்த அரசியல் அமைப்புக்கு இருக்கவேண்டும். ஜக்கிய அமெரிக்க மாநிலங்கள், கானா, சூடான், இந்தியா போன்ற நாடுகளில் இதனைக் காணலாம். இங்கே தமிழர்களில் இசைவு அரசியலமைப்புக்கு இல்லை....”

“இன்றைய நிலையில் இப்பிரச்சினைக்கு என்ன செய்யலாம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?” நாடு பிரிவதுதான் சரியான முடிவாகுமா?

“அப்படி நான் சொல்லமாட்டேன்”

“தமிழர்களுக்குத் தனியான அரசு இருந்தது. அதனை மீட்கவே போராடுகிறோம்” எனப் பெரும்பான்மையான தமிழரசியல்வாதிகள் கூறுகிறார்களே....

“ஓரு காலத்தில் தனியரசு இருந்தது என்பதற்காக பிரிந்து செல்ல வேண்டும் என்பதற்கு. இன்றைய சூழ்நிலையை இக்கால மக்களின் தேவைகளை நாம் என்னிப் பார்க்க வேண்டும். தமிழ்பேசும் மக்களில் அறுபது வீதமானோர் பொருளாதார வளத்துடன் தென்னிலங்கையில்

வாழ்கிறார்கள்... அத்தோடு இந்திய மக்களின் நிலையை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்... எங்களுடன் கலந்து வாழும் முஸ்லிம்களின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு அமையவே தீர்வும் இருக்க வேண்டும்.”

“நீங்கள் சொல்வதில் ஒரளவு முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. தமிழ்மக்களில் பலர் நல்ல வசதிகளுடன் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர்கள். முனைத்திறத்தால் சர்வதேசப் புகழுடன் வாழ்பவர்கள். கொழும்பிலும் ஏனைய மாவட்டங்களிலும் வீடு வாசல்களுடன் செல்வவாழ்வு வாழ்பவர்கள். நாட்டுப் பிரிவு பெரும்பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு தமிழ்பேசம் மக்களிடம் உள்ள ஒரேயொரு ஆயுதம் போராட்டந்தான். பேச்கவார்த்தைகளும் ஒப்பந்தங்களும் பயனற்றவை என்பது பலதடவை நிருபிக்கப்பட்டுவிட்டது.”

“போராட்டம் அழிவைத் தருமல்லவா” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“நீங்கள் சொல்வது சரி, அழிவைத் தராத தீர்வு சிங்கள மக்களிடம்தான் உண்டு.”

“அழிவு தராத தீர்வு என்று எதனைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்”

“சோஷலிசத் தீர்வைக் குறிப்பிடுகின்றேன்.”

“அப்படியென்றால்....?”

“சிறுபான்மைத் தேசிய இனத்தை பெரும்பான்மை இனத்துடன் சங்கமிக்கச் செய்வதன் மூலம் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க விழைவது முதலாளித்துவம். சோஷலிசம் அப்படியல்ல.... சோஷலிசத்தின் கீழ் ஒவ்வொரு இனமும் வளர்ச்சிபெற வாய்ப்பு உண்டு”

“கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்” என்றாள் திருமதி விமல்சிறி.

“இப்போது இங்கு இரு இனங்களும் பலவந்தமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கு மாறுபட்ட வகையில் சுதந்திரமாகவும் சுயவிருப்பதுடனும் செய்யும் இணைப்பும் கலப்பும் வேண்டும்”

“அந்த இணைப்பை எப்படிச் சாத்தியமாக்கலாம்”

“தமிழ்பேசும் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அரசாங்கம் அங்கீகரிப்பதன் மூலமே இது சாத்தியமாகும்”.

“சுயநிர்ணயம் என்பதை சற்று விளக்கிக் கூறுங்கள்” என்றார் விமல்சிறி.

“தமிழ்பேசும் மக்கள் தங்கள் தலைவிதியை தாங்களே நிர்ணயம் செய்தல், அதாவது சிங்கள மக்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வதா அல்லது பிரிந்து வாழ்வதா என்பதை அவர்களே தீர்மானிக்கும் உரிமையை அரசியல் அமைப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளுதலைக் குறிப்பிடுகிறேன்.”

“ஆகா, இது நல்ல வேடிக்கை.... பிரிவினை கோரிச் சண்டை பிடிப்பவர்களுக்கு சட்டம் மூலம் பிரிந்து செல்லும் உரிமையை - சுயநிர்ணய உரிமையை அளித்துவிட்டால் வேலை சுலபமாக முடிந்துவிடும் அல்லவா?” என்றார் விமல்சிறி.

“பிரிந்து செல்லும் உரிமையை, பிரிவினை வாதத்துடன் குளறுபடி செய்கிறீர்கள். இதைத்தான் இன்று தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகளில் பலர் செய்கின்றனர்.”

“பிரிந்து செல்லும் உரிமை வந்தால், அடுத்தபடி பிரிவினைதானே இதில் என்ன சந்தேகம்..?”

“உரிமை இருந்தால் உரிமையை உடனே பிரயோகிக்க வேண்டுமா? உங்களுக்கு உங்களது மனைவியை சட்டபூர்வமாக விவாகரத்துச் செய்ய உரிமை இருக்கிறது.... அதனால் உடனே அந்த உரிமையைப் பாவித்துவிட வேண்டியதில்லை.”

“சுயநிர்ணய உரிமையை சட்டபூர்வமாக அங்கீகரிப்பதால் இரு இனத்தவர்களிடையேயும் அன்னியோன்னிய உறவு ஏற்படும். இந்த உறவின்கீழ் பிரதேச சுயாட்சி நடைபெற வழிசெய்தால் எல்லாமே சரியாகிவிடும்.”

“பிரதேச சுயாட்சி என்று எதனைக் குறிப்பிடுகிற்கள்?”

“அதாவது தமிழ்ப் பிரதேசத்தை தமிழர்களும் சிங்களப் பிரதேசத்தைச் சிங்களவர்களும் ஒற்றையாட்சியின் கீழ் நிர்வகித்தலைக் குறிப்பிடுகிறேன்”

“சரி, அப்படியானால் மலையகத் தமிழர்கள் முஸ்லிம்கள் எல்லோருமே சுயநிர்ணய உரிமை கேட்டு பற்பல சிறிய ஆட்சிகள் ஏற்படாதா?”

“ஒரு தேசிய இனத்திற்குத்தான் சுயநிர்ணய உரிமை கேட்கும் தகுதி உண்டு. மலையகத் தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் தேசிய இனமாக வளர்த்து எடுக்கப்பட வேண்டியவர்கள்.”

“தேசிய இனமாக இருப்பதற்கு என்ன தகுதி வேண்டுமென்கிற்கள்.”?

“அதற்கு நான்கு அம்சங்கள் பொருந்தி இருக்க வேண்டும் - ‘பொதுமொழி, பொதுப்பிரதேசம், பொதுப் பொருளாதார வாழ்க்கை, தேசிய கலாசாரத்தில் பொதுவான விசேஷ தன்மைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தக்கூடிய பொது மனோபாவங்களைக் கொண்டவர்களாக இருத்தல்’என்பன.”

“சட்டம் கையில் கிடைத்தவுடன் தமிழர்கள் பிரிய மாட்டார்களா? விவாகரத்திற்காகச் சண்டை பிடிக்கும் தம்பதியர் பிரியமாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?” எனக் கேட்டாள் திருமதி விமல்சிறி.

“சுயநிர்ணயம் என்பதன் அடிப்படை சமத்துவமாகும். சிங்கள மக்களுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் சமத்துவம் ஏற்பட்டபின் பிரிவு ஏற்பட முடியாது. ஏனென்றால் பிரதேச

சுயாட்சி மூலம் உரிமைகள் சமத்துவம் அடையும்” என்றார் பொது.

“சுயநிர்ணய உரிமை கிடைத்தால் நாட்டுப் பிரிவினை ஒருபோதும் ஏற்படாதா?”

“அப்படியல்ல தமிழ்ப் பிரதேசத்திற்கு நீர்ப்பாசனம், மின்சாரம் முதலியவற்றை மலிவாக நாம் தென்னிலங்கை யிலிருந்து பெற்றுடியும். அதேபோன்று தமிழ் விவசாயிகளின் உற்பத்திப் பொருட்களான புகையிலை, வெங்காயம், மிளகாய் போன்றவற்றிற்கு தென்னிலங்கை சந்தையாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த நிலையிலே சுயநிர்ணய உரிமையைப் பயன்படுத்தி பிரிந்து போவதை தமிழ் மக்கள் விரும்பமாட்டார்கள். சமத்துவம் ஏற்பட்டபின் தென்னிலங்கையில் கிடைக்கும் நன்மைகளை உத்திரித்தள்ள வேண்டிய காரணம் தமிழ்மக்களுக்கு சிறிதளவேனும் இருக்க முடியாது”

“எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நாட்டுப்பிரிவினை ஏற்படலாம்?”

“ஒரு இனம் மற்ற இனத்தை அடக்கி ஆளப்பார்க்கிறது, இனி இவர்களோடு சேர்ந்து வாழ்முடியாது என்ற நிலையில் பொருளாதார உறவுகள் யாவும் துண்டிக்கப்பட்டால் மட்டுமே பிரிவு ஏற்பட இடமுண்டு”

“சிங்கள மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கு இதனால் தடையேற்படாதா?”

“உரிமைபெற்று தமிழினம் வாழ்வது சிங்கள இனத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு எப்படித் தடையாக முடியும்?”

“சுயநிர்ணய உரிமை என்றால் பிரிந்து போகும் உரிமைதானே?”

“பிரிந்துபோகும் உரிமை என்பது சரியானதுதான். ஆனால் அது சகிக்கமுடியாத ஒடுக்குதலின் கீழ் பாவிக்கப்படும் உரிமை என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும்.”

“அப்படியானால் சுயநிரணய உரிமையைப் பற்றி பாமரமக்களை எப்படிப் புரியவைக்கலாம். அவர்கள் பிரிந்துபோகும் உரிமை என்றுதானே என்னுவார்கள்”

“எப்படி இனவாதத்தை சில அரசியல்வாதிகள் பரப்பினரோ அதேபோன்று தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகள் தமிழரின் சுயநிரணய உரிமையை விளக்க வேண்டும்; பிரசாரம் செய்ய வேண்டும்.”

“பிரதேச சுயாட்சியின்போது வெளிநாட்டு விவகாரங்களை எப்படி அரசு நடைமுறைப்படுத்தும்?”

“அதனை மத்திய அரசு கவனிக்கவேண்டும். மத்திய அரசின் ஜனாதிபதி சிங்களவராக இருக்கும்போது உபஜனாதிபதி தமிழ்பேசும்மக்களில் ஒருவராக இருந்து மத்திய அரசின் வேலைகளைக் கவனிக்கலாம். பாதுகாப்பு, நிதி, நீதி, விமானப் போக்குவரத்து, பெருந்தேசிய பொருளாதாரத் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துதல் போன்ற விடயங்களை மத்திய அரசு கவனிக்கலாம்.”

“இப்படியான ஒரு தீர்வினை அமுல்நடத்த தற்போதைய அரசியல் சூழ்நிலை சாதகமாக இருக்கிறதா?”

“தற்போதைய ஜனாதிபதி பெரும்பான்மையான மக்களின் அன்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமானவர். அவருடைய யூ. என். பி. கட்சி மூன்று தேர்தல்களில் தொடர்ச்சியான பெருவெற்றியைப் பெற்றிருக்கிறது. இப்படியான சூழல் முன்பு ஒருபோதும் அமைந்ததில்லை. எனவே ஜனாதிபதி இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்காவிட்டால் பின்னர் இப்படியான சந்தர்ப்பம் ஏற்படுவது அரிதாகிவிடும்”

“நீங்கள் சொல்வதில் நியாயம் இருக்கிறது”

டொக்டர் கேட்டார் “தமிழ்மக்கள் ஏன் பிரிந்து போகக் கூடாது என்று சிங்களவர்கள் விரும்புகிறார்கள்?”

“தமிழர்களுக்கு இந்தியாவில் ஒரு தமிழ்நாடு இருக்கிறது.

இங்கும் கிடைத்தால் இந்தியாவின் உதவியோடு சிங்கள வர்களை இந்து சமுத்திரத்திலே தள்ளிவிடுவார்கள்”.

“இது ஒரு வீண் கற்பனை” என்று சொல்லிச் சிரித்தார் டொக்டர்.

“இஸ்ரேலுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்ததிலிருந்து அவர்கள் அயல்நாடுகளுடன் போர் தொடுக்கவில்லையா? அயல்நாடுகளில் பெரும்பகுதியை அபகரிக்கவில்லையா?” இதற்கு என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” எனக் கேட்டான் திருமதி விமல்சிறி.

“அதனால்தான் நான் சொன்னேன் பிரிவினை வேண்டாம் - சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்பட்டால் போதுமென்று” டொக்டர் கூறிவிட்டுச் சிரித்தார்.

“இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்ததும் மகாத்மா காந்தியை தீவிரவாதியான ‘கோட்ஸே’ சுட்டுக்கொன்றான். அதேபோன்ற பிரச்சினைகள் தமிழ் ஸமுத்தில் பிரிவினை ஏற்பட்டால் கிளம்பாதா?”

“இதனை நாங்கள் மாஸ்டரிடம்தான் கேட்கவேண்டும்” டொக்டர் இப்படிக் கூறியபோது எல்லோரும் சிரித்தனர்.

17

கார் மெதுவாக ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“அனுலா, நீ என்ன வாங்கப் போகிறாய்?”
சந்திரன் கேட்டான்.

“எனக்கொண்றுமே வாங்குவதற்கில்லை”

“அப்போ ஏதோ வாங்கவேண்டுமென்று
சொல்லிப் புறப்பட்டாயே”

“உங்களோடு காரில் ஒரு ‘ரவுண்ட்’ அடிக்க
லாமல்லவா அதனால்தான் பொய் சொன்னேன்”

“சரியான கள்ளிதான்...”

“ஏன், நான் எதைக் களவெடுத்தேன்?”

“என்னுடைய இதயத்தை”

“இப்போது இப்படியெல்லாம் பேசவீர்கள்
பின்பு நட்டாற்றில் கைவிட்டுவிடுவீர்கள்...”

“கரக்ட.... இது எப்படி உனக்குத் தெரிந்தது?”

“.....”

சந்திரன் திரும்பிப் பார்த்தான். அனுலாவின் முகம் டக்கென்று வாடிக் கூம்பிவிட்டது.

“அனு... சும்மா விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன். அதற்கேன் இந்த வாட்டம்?”

“இல்லை, நீங்கள் விளையாட்டு விளையாட்டாக உண்மையைத்தான் சொல்கிறீர்கள்...”

“ஏன் அனு அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“யாழ்ப்பாணம் வந்த பின்பு-இங்குள்ளவர்களின் பேச்சையும் சூழ்நிலையையும் பார்த்தபின்பு என்னுடைய அடிமனதில் ஏதோ இனந்தெரியாத பயம் குடிகொண்டிருக்கிறது”

“ஓ.... அரசியல் பேச்சுக்களைக் கேட்டுக் குழம்பிவிட்டாயா....” எனக் கூறிச் சிரித்தான் சந்திரன்.

“தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் இனையமுடியாத சூழ்நிலையல்லவா... தோன்றும்போல் தெரிகிறது”.

“டோன்ற் ஸ்பீக் நொன்சென்ஸ்”

“நீங்கள் இதுவரை எங்களுடைய தொடர்பைப் பற்றி யாரிடமும் சொல்லவில்லை; என்னையும் சொல்ல அனுமதிக்கவில்லை.”

“இதெல்லாம் வெளியே சொல்லுற விஷயமா அனு?”

“எப்படியோ ஒரு நாள் தெரிந்துதானே ஆகவேண்டும்”

“இப்போ சொன்னால் பெருங்குழப்பத்திலேதான் முடியும்”

“அப்படியானால் எப்போதுதான் சொல்லப்போகிறீர்கள்?”

“உன் வயிற்றில் ஒரு குவா... குவா... வந்த பின்பு”

“ஓ, அதெல்லாம் முடியாது” - செந்தாமரை மலரோன்று போதவிழ்ந்தது.

“எது முடியாது?”

“அது... அது தான்”

“பார்ப்போமா?

“நான் சம்மதம் கொடுத்தால் தானே”

“என்ன பந்தயம்”

“நீங்களே சொல்லுங்கள்....”

காரின் முன் சீட்டில் இருந்த ‘பிரீவ் கேஸை’ எடுத்து அனுலாவிடம் கொடுத்தான் சந்திரன்.

“என்ன இது?”

“உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்று திறந்துபார்”

அனுலா பிரீவ் கேஸைத் திறந்தாள் - பணம்.... அத்தனையும் புத்தம் புதிய நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள் கட்டுக்கட்டாக

“ஓ, மை கோட்டு... ஏன் இவ்வளவு பணம்?”

“பந்தயம் பிடிப்பதற்கு...”

“வீணாகப் பணத்தை இழக்கப் போகிற்கள்”

“இல்லை நீதான் உன்னை இழக்கப் போகிறாய்?”

“என்ன... பலாத்காரமா?”

“சீ...நான் என்ன அவ்வளவு கீழ்த்தரமானவனா?”

“ஓ..அப்படியானால் உங்களுக்குப் படுதோல்விதான்”

“.....”

“சரி எதற்காக இவ்வளவு பணம்? சொல்லுங்களேன்.”

“எனக்கு மனைவியாக வரப்போகிறவருக்கு கூறைச் சேலை நகைகள் வாங்குவதற்கு”

“ஓ... ஜஸி” அனுலாவின் உள்ளம் விம்மித் தணிந்தது.

“என்ன கலரில் சேலை வாங்க வேண்டும்?.”

“கூறைச் சேலை தூய வெள்ளைக் கலரில்தானே வாங்குவது வழக்கம்”

“நோ.... நோ.... நீ இந்த விஷயத்தில் கொஞ்சம் அட்ஜஸ்ட் செய்ய வேண்டும்.... வெள்ளைக்கலரை நாங்கள் விரும்புவதில்லை...”

“அப்போ உங்கள் விருப்பம் போலச் செய்யுங்கள்”.

“நீ முதன் முதலில் என்னைச் சந்திக்க வந்தபோது உடுத்திருந்தாயே ஒரு றோஸ் கலர் புடவை. அந்தக் கலர்தான் உனக்கு ரெம்பப் பொருத்தம்...”

சந்திரனை முதன் முதலில் சந்தித்த நிகழ்ச்சி அனுலாவுக்கு ஞாபகத்தில் வந்தது.

வேலை கிடைத்து கொழும்புக்கு வந்து நான்கைந்து நாட்களின் பின் மாலை நேரங்களில் பொழுது போகாது இருந்த வேளைகளில் ஒருநாள் ஏதாவது வாசிப்பதற்கு கதைப்புத்தகங்கள் இருக்கிறதா என அவள் தமக்கையிடம் கேட்டாள். அனைக்கில் இருக்கும் சந்திரன்தான் நிறையக் கதைப் புத்தகங்கள் வாசிப்பார். அவரிடம் கேட்டுப்பார் என அவளை அனுப்பி வைத்தாள் தமக்கை.

தயங்கித் தயங்கி சந்திரனின் அறையில் நுழைந்த அனுலா எங்கோ வெளியே புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சந்திரனிடம் கேட்டாள்.

“ஏதாவது கதைப்புத்தகங்கள் இருக்கிறதா வாசிப்பதற்கு?”

“ஓ....” - சந்திரன் தடுமாறுவது தெரிந்தது. அவனது பார்வை அவளை விழுங்கிவிடுவது போல் இருந்தது.

அவனது தடுமாற்றம் அவளுக்குப் புரிந்தது. அவள் ‘கலீ’ரெனச் சிரித்தாள்.

“எப்படியான புத்தகங்கள் வேண்டும் - டிடெக்டிவ் நவலா அல்லது லவ் ஸ்ரோரீஸா?”

“எனக்கு டிடெக்டிவ் ஸ்ரோரீஸ் பிடிக்காது.”

“ஓகோ, அப்போ ‘லவ்’....”

மீண்டும் அதே சிரிப்பு.. அந்த அழகான முல்லை மொட்டுக்களின் வரிசை. செம்மை படரும் கண்ணத்தில் முகிழ்ந்த குழி - ஒ, எத்தகைய வசீகரம்!

மேசையில் கிடந்த புத்தகங்களை அவன் சுட்டிக் காண்பித்தான். அதில் ஒன்றை அவன் செலக்ட் பண்ணிக் கொண்டாள்.

தனது தடுமாற்றத்தை அவன் கவனித்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக மறுபுறம் திரும்பி தலைச்சூவதுபோல் பாவனை செய்தான் அவன். இப்போது அவளைக் கண்ணாடிக்குள் கள்ளத்தனமாகப் பார்த்தான்.

“தாங் யூ” - அவன் கண்ணாடியில் தெரிந்த அவனது முகத்தைப் பார்த்து ஊடுருவும் அந்தக் கண்களிடம் கூறினாள்.

சந்திரன் திரும்பிப் புன்னகை செய்தான்.

அவன் துள்ளி ஓடினாள்.

கார் கடைவாசலில் நிறுத்தப்பட்டபோது அனுலாவின் சிந்தனைகள் கலைந்தன.

“சாரீஸ் - கூறைப்புடவைகள் வேண்டும்” கடையின் உள்ளே நுழைந்தபோது சந்திரன் கூறினான். அனுலா அவனை ஒட்டினாற்போல் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“நல்ல இன்டியன் சாரீஸ் இருக்கு சேர்”

“எடுங்கள்”

“அனு - நீயே செலக்றபண்ணு”

அனுலா புடவைகளை ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டிப் பார்த்தாள். ஓ! எத்தனை வகைவகையான புடவைகள் - டிசைன்கள். ஹோஸ் கலர் புடவைகளை அவள் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தாள். எல்லாமே ஒவ்வொரு வகையில் நன்றாக இருந்தன. இதில் எதை செலக்ட் பண்ணுவது?

“எல்லாமே நல்லாகத்தான் இருக்கின்றன”

“ஓ, மை கோட் என்னால் எல்லாவற்றையும் வாங்கித் தரமுடியாது”

விற்பனையாளர்களில் ஆங்கிலந் தெரிந்தவர்கள் அவனது ‘ஜோக்’கை ரசித்துச் சிரித்தனர்.

கடைசியாக அனுலா ஒரு புடவையைச் செலக்ட் பண்ணினாள். “அனு! இது உனக்கு மிகவும் நன்றாக இருக்கும்” என்றான் சந்திரன்.

“சரி, பில்போடச் சொல்லவா?”

“நோ..நோ.. இன்னும் சில வாங்க வேண்டியுள்ளது... இந்தப் புடவைக்கு மாட்ச் பண்ணக் கூடிய ‘பிளவ்ஸ்’ - உள்பாவாடை - பிரேஷியர்”.

சந்திரன் விற்பனையாளரிடம் ஒடர் கொடுத்தான்.

கடையில் முக்கால் மணி நேரம் கழிந்தது. விற்பனையாளர் பில் போட்டார். சந்திரன் பிற்வகேஸை அனுலாவிடம் கொடுத்து பணத்தைக் கொடுக்கும்படி கூறிவிட்டு வாங்கிய பொருட்களைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

அனுலா பணத்தைக் கொடுத்தபோது, கவுண்டரில் இருந்தவன் “சில்லறையில்லையா அம்மா” எனக் கேட்டான்.

அனுலா உதட்டைப் பிதுக்கினாள். பின்னர் புரிந்து கொண்டவளாகத் தனது காண்ட் பாக்கிலிருந்து சில்லறையை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

கடையிலிருந்து அவர்கள் புறப்பட்டு காரில் ஏறியதும் கவண்டில் இருந்தவன் சேல்ஸ்மன்னிடம் கூறினான். “கொழும்பிலையிருக்கிறவை போலையிருக்கு... அம்மா தமிழே பேசமாட்டா போலை கிடக்கு.... பேசினா கெளரவக் குறைவு எண்ட நினைப்பு... திரும்பத் திரும்ப அடிவாங்கியும் எங்கடை தமிழ்ச்சனத்துக்கு இன்னும் தன்னை உணருகிற நிலைமை வரேல்லை”

சந்திரனும் அனுலாவும் நகைமாளிகைக்குள் நுழைந்தனர்.

“என்ன செலக்ட் பண்ணப் போகிறாய் அனு?”

நீங்களே சொல்லுங்கள்.

“நெக்லேஸ்....”

“நெக்லேஸ்தான் என்னிடம் இருக்கே....”

எங்களது ‘பற்றேண்’ உன் கழுத்துக்கு நன்றாக இருக்கும்.

“சரிதான், என்னை அசல் தமிழ்ப் பெண்ணாகவே மாற்றிவிடப் போகிறீர்கள்”. என்றாள் அனுலா.

“நீ மிலில் சந்திரன் என்று உனது பெயரைக் குறிப்பிடப்போகும் காலம் வரப்போகிறதே....”

அனுலா புன்னகை செய்தாள்.

அவளது கழுத்துக்குப் பொருத்தமான நெக்லேஸ்ஸை அவன்தான் செலக்ட் பண்ணினான்.

அதனைக் கழுத்தருகே பிடித்த அனுலா “எப்படி அழகாக இருக்கிறதா?” என அவனிடம் கேட்டாள்.

“நெக்லேஸ்ஸைவிட உன் கழுத்துத்தான் அழகாக இருக்கிறது.”

பிறீவ்கேஸைத் திறந்து அனுலா நெக்லேஸ்க்கு உரிய பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“இனி வீட்டுக்குத்தானே செல்கிறோம்?”

“இல்லை எங்காவது ஹோட்டலுக்குச் சென்று ஏதாவது சாப்பிடுவோம்” என்றான் சந்திரன்.

நவீன் வசதிகளுடன் கூடிய அந்த ஹோட்டலின் முன்னால் கார் நின்றது.

சந்திரனும் அனுலாவும் ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்ததும் சர்வர் அவர்களைத் தனியான இடத்தில் சாவகாசமாக அமர்ந்துகொள்ள வசதியான அறையைக் காண்பித்தான்.

இளம் கணவன் மனைவி அல்லது காதலர்களை எங்கே அமரச் செய்ய வேண்டும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

“சுவீற்ஸ் கொண்டுவா”

“குடிக்கிறதுக்கு என்ன வேண்டும் சேர்?”

“சந்திரன் அனுலாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“‘ஜஸ் கொபி’ இங்கு கிடைக்குமா?...”

“இருக்குங்க....” சர்வர் அப்பால் நகர்ந்தான்.

“சாறியையும் நெக்லேஸ்ஸையும் அக்கா கண்டால் சந்தேகப்படுவாள்.”

“அவற்றை நான் மறைத்து வைத்திருக்கிறேன். கொழும்புக்கு வந்ததும் உன்னிடம் தருகிறேன்...”

“அடுத்து உங்களது ‘பிளான்’ என்ன?

“நீ இந்தச் சாறியையும் நெக்லேஸ்ஸையும் அணிந்து கொண்டு அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை றிஜிஸ்ரர் ஆபீஸுக்கு வரவேண்டும். எனது நன்பர்கள் இருவருடன் நான் வருவேன் அங்கு நாம் பதிவுத்திருமணம் செய்து கொள்ளலாம்”

“ஜயம்யோ, எனக்குப் பயமாயிருக்கு”

“அப்போ லவ் பண்ணும்போது ஏன் பயப்படவில்லை”

“இவ்வளவு சுறுக்கா நீங்கள் திடீர் முடிவு எடுப்பீர்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை”

“ஓன்றில் உன்னை ஏமாற்ற வேண்டும், இல்லாவிட்டால் உன்னைத்திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்... உன்னை என்னால் மறந்திருக்க முடியுமா அனு?”

“நமது விஷயம் தெரியவரும்போது பெரும்பிரச்சினைதான் ஏற்படும்”

“றிஜிஸ்டர் செய்தபின் யாராலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாதே...”

அவர்கள் சாப்பிட்டு முடித்ததும் சர்வர் பில்லைக் கொணர்ந்து வைத்தான்.

சில்லறை இருக்கவில்லை. நூறுஞ்சு நோட்டை சந்திரன் கொடுத்தான். மீதியைக் கொணர்ந்து தட்டில் வைத்து சர்வர் அப்பால் நகர்ந்தான்.

அதிலே சில ஒரு ரூபா நாணயங்கள்.

“எவ்வளவு ‘ரிப்ஸ்’ கொடுப்போம்” எனக் கேட்டபடி சந்திரன் ஒவ்வொரு நாணயங்களாகத் தட்டில் போடத் தொடங்கினான்.

“அத்தி... அத்தி....(போதும்... போதும்) அவள் சிங்களத்தில் சூறினாள்.

அவன் சிரித்துவிட்டு மேலும் இரண்டு ஒரு ரூபா நாணயங்களைத் தட்டிலே போட்டான்.

“நீங்கள் ஊதாரித்தனமாகச் செலவு செய்யத் தொடங்கி விட்டார்கள்”

“இல்லையில்லை, இன்று எனக்கு மகிழ்ச்சியான நாளாக அமைந்திருக்கிறது. அதனால்தான்...”

“நமது பந்தயத்தில் எனக்கா உனக்கா வெற்றி அனு?”

“உங்களுக்குத்தான்...”

“அப்படியானால்... எப்போ...?” அவன் குறும்புத்தனமாக அவளது கண்களுக்குள் பார்த்தான்.

“எப்போ வேண்டுமானாலும் சரி...”

“வட்ட...?”

“நான் ரெடி?”

“வட்ட?” என்ன அவ்வளவு அவசரம்?

அவள் தனது முகத்தைக் கைகளால் பொத்திக் கொண்டாள்.

“நோ... நோ... நான் மாட்டேன். எங்களுடைய பதிவுத்திருமணம் முடிந்தபின்புதான் எல்லாம்...” எனக் கூறி, அவளது நாணத்தை அவன் சீண்டினான்.

“அதுதான் எனக்குத் தெரியுமே....”

“இப்போதுதான் ‘ரெடி’ என்று சொன்னாயே...”

அவள், அவனது முகத்தைப் பார்த்தபடி சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தாள்.

அவளது அதரம் துடிப்பது போல் அவனுக்குத் தெரிந்தது. கண்கள் பலபளத்தன - அவளது வதனத்தில் ஆயிரமாயிரம் உணர்வுகளை அந்த ஒரு கணத்தில் அவன் கண்டான்.

“என்ன அனு” - அவன் பதறினான்.

“ஜ நோ, யூ ஆர் ஏ கிரேட் ஜென்டில்மன்” - அவள் கண்கள் குளமாகியிருந்தன.

“பந்தயத்தில் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் வெற்றியைத் தெரிவிப்பதற்காகவே நான் அப்படிக் கூறினேன்” அனுலா சிரித்தபடியே கூறினாள்.

“என்ன கண்ணீர் அனு? அவனது பதற்றம் இன்னும் குறையவில்லை”. தனது லேஞ்சியை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான்.

“ஆனந்தக் கண்ணீர்” கண்களைத் துடைத்தபின் தனது அதரங்களையும் அந்த லேஞ்சியில் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

“போகலாமா அனு?”

அவள் தனது ‘ஹான்ட் பாக்கை’த் திறந்து அதற்குள் இருந்த ஒரு ரூபா நாணயங்களில் சிலவற்றை எடுத்து ‘ரிப்ஸ்’ஸாக தட்டிலே போட்டாள்.

அவன் சிரித்தான்; அவளும் சிரித்தாள்.

ஹோட்டலை விட்டு கீழே இறங்கியபோது கவண்டரில் இருப்பவன் சர்வரிடம் கூறியது சந்திரனின் காதுகளில் விழுந்தது.

“உவர் ஆள் ஒரு ‘த’னா; குட்டியைப் பாத்தா ‘சி’னா மாதிரித் தெரியது.”

சந்திரன் விருட்டென்று திரும்பி கவண்டரின் அருகே வந்தான். “அவள் ‘த’னாவும் இல்லை, ‘சி’னாவும் இல்லை - எங்கள் எல்லாரையும் போல ஒரு ‘ம’னா.”

கவண்டரில் இருந்தவர் திகைத்துப் போனார்.

கார் புறப்பட்டுச் சென்றதும் சர்வர் கேட்டார். “எங்கள் எல்லாரையும் போல ஒரு ‘ம’னா எண்டு சொல்லிப்போட்டுப் போறாரே... ‘ம’னா எண்டா என்ன?

“எங்கள் எல்லாரையும் ‘மடையர்’ எண்டு சொல்லிப்போட்டுப் போறான் - போய் உன்றை வேலையைப் பார்” கவண்டரில் இருந்தவர் ஏரிந்து விழுந்தார்.

“எங்களது திருமணம் முடிந்ததும் உடனே நான் ஒரு இடத்திற்குச் செல்லவேண்டும். நீங்களும் என்னுடன் வரவேண்டும் சம்மதிப்பீர்களா?” அனுலா கேட்டாள்.

“ஓகே.... எங்கே போகவேண்டும்”

“களனியில் இருக்கும் புத்த விகாரைக்கு”

“புத்தபகவானிடம் என்ன வேண்டுதல் செய்யப்போகிறாய்?”

“எனக்கு நல்ல கணவனை அளித்த பகவானுக்கு நன்றி செலுத்தப் போகிறேன்.”

“ஓ.ப் கோர்ஸ்” கட்டாயம் போவோம்.

சந்திரன் அவளது விரல்களை மெதுவாக வருடனான். கார் மெதுவாக ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது.

18

அன்று காலை சந்திரனும் அவன் அழைத்து வந்த விருந்தினரும் கொழும்புக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றபோது அவர்களை வழியனுப்ப டொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் புகையிரத நிலையம் வரை சென்றார்கள்.

அவர்கள் அங்கு சென்றபோது புகையிரதம் புறப்படத் தயாராக நின்றது.

புகையிரதத்தில் ஏறும்போது திருமதி விமல்சிறி கூறினாள் “டொக்டர், எங்களது இந்தப் பயணம் மிகவும் பயனுடையதாக இருந்தது. யாழ்ப்பாண மக்களின் பிரச்சினைகளை எங்களால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. இந்த நாட்டின் இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக நீங்கள் கூறிய கருத்துக்கள் முக்கியமானவை. அவற்றை சிங்கள மக்களிடத்திலே பரப்ப வேண்டியது அவசியமானது என நான் கருதுகிறேன்”.

டொக்டர் பதிலேதும் பேசாது புன்னகைத்தார்.

புகையிரதப் பாதுகாவலர் விசில் ஊதி பச்சைக்கொடு காட்டினார்.

புகையிரதம் நகரத் தொடங்கியது.

அவர்கள் புறப்பட்டுப் சென்றதும் டொக்டர் மகேசனினதும் மாலாவினதும் மனத்தில் இதுவரைகாலமும் குடிகொண்டிருந்த கலக்கம் ஓரளவு குறைந்தது.

அவர்களது கார் மருத்துவமனையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

“பாலாவை எப்ப டிஸ்சார்ஜ் செய்யப் போறம்?”

“இன்னும் இரண்டு நாளில் அவனை டிஸ்சார்ஜ் பண்ணிவிடலாம். காயம் நல்லா ஆறிவருகுது”

“அவனைக் கொண்டுவந்து விட்டிட்டுப் போன பொடியள் இரண்டு நாளில் வாறதாய்ச் சொன்னாங்கள்; ஆனா வரேல்லையே”

“வரமுடியாத சூழ்நிலை இருக்கலாம். அவையிலை ஒருத்தன் இராணுவத்திட்டை அகப்பட்டிருக்கவேணும் என்றினைக்கிறன்” என்றார் டொக்டர்.

“அவன் குடுத்த தகவலாலைதான் அண்டைக்கு எங்கடை நேர்சிங்ஹோமை சோதனையிட்டாங்களோ தெரியேல்லை”

“அப்படியிருக்காது... எண்டாலும் எங்கடை நேர்சிங்ஹோமை குறிப்பாய் வந்து சோதனையிடுவதற்கு ஏதோ ஒரு சந்தேகம் அவையஞ்குக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேணும்.”

மருத்துவமனையின் முன்னால் வழக்கமாகக் கார் நிற்பாட்டும் இடத்திலே காரை நிற்பாட்டிவிட்டு இறங்கினார் டொக்டர். அவரைத் தொடர்ந்து மாலாவும் இறங்கினாள்.

அப்போது ட்ரக்குகள் இரண்டு பேரிரைச்சலுடன் மருத்துவமனை வாசலில் வந்து நின்றன.

டொக்டரின் நெஞ்சு திக் திக்கென்று அடித்துக் கொண்டது. என்ன இவர்கள் ஏன் மீண்டும் இங்கு வருகிறார்கள்?!

“இவையளை நீங்கள் கொஞ்சமேரம் கதைச்சு மினக்கடுத் துங்கோ, நான் வாட் பக்கம் போய் அந்தப் பொடியனை பின்வழியால் தப்பி ஒடச் சொல்லிறன்” மாலா தாழ்ந்த குரலில் கூறினாள்.

பொக்டர் மகேசனும் மாலாவும் இராணுவத்தினரது வரவைச் சட்டை செய்யாதவர்களைப் போன்று மெதுவாக நடந்துசென்று மருத்துவமனையின் வாசல் வழியாக உள்ளே சென்றனர்.

“பொக்டர் மகேசன்....!”

இராணுவ அதிகாரியொருவன் பெயர் சொல்லி அழைத்தவாறே விரைந்து வந்தான்.

மாலா ‘வாட்’ பக்கம் செல்வதற்காகச் சிறிது தூரம் நடந்தாள்.

“ஷ பிள்ளை வெயிற்... யாருமே நகரவேண்டாம்” அதே அதிகாரி உரத்த குரலில் கூறினான். மாலா திகைத்துப்போய் நின்றாள்.

‘ட்ரக்கில் இருந்து குதித்த இராணுவத்தினர் துப்பாக்கிகளை நீட்டியபடி மருத்துவமனையைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

மாலாவுக்குத் தலைசுற்றுவதுபோல் இருந்தது. முன்புறம் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்தாள்.

“யெஸ், உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்...?”

“உங்கள் மருத்துவமனையைச் சோதனையிட வேண்டியுள்ளது.”

“இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தானே வந்து சோதனையிட்டார்கள்... மீண்டும் மீண்டும் ஏன் வந்து தொந்தரவு கொடுக்கின்றீர்கள்?”

“அப்போது வேறொருவர் எமது முகாமின் பொறுப்பதி காரியாக இருந்தார்... அவர் மாற்றலாகிச் சென்றுவிட்டார். இப்போது நான் பொறுப்பில் இருக்கிறேன்...”

“உங்கள் முகாமில் அதிகாரிகள் மாறும்போதெல்லாம் எங்களை நீங்கள் தொந்தரவு செய்ய முடியாது”

“உங்களது நடவடிக்கைகளை நாங்கள் கவனிக்க வேண்டிய சில சந்தேகங்கள் எங்களுக்குண்டு....”

“முன்பு இங்கு வந்த சோதனையிட்டவர்கள், திரும்பவும் இங்கு வந்து கரைச்சல் கொடுக்கமாட்டோம் என வாக்களித்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.”

“முன்பு இருந்த உத்தியோகத்தர்களின் வழிமுறைகளை நாங்கள் பின்பற்றப் போவதில்லை. அவர்கள் வாக்களித்திருந்தாலும் எங்களுக்கு அதைப்பற்றி அக்கறை இல்லை...”

“மீண்டும் மீண்டும் இங்குவந்து எனது மருத்துவமனைக்கும் எனக்கும் அவமானத்தை ஏற்படுத்துகின்றீர்கள்”

“எங்களது கடமையை நாங்கள் செய்வதை நீங்கள் தடுத்தால்... நாங்கள் உங்களோடு கடுமையாக நடக்க வேண்டியிருக்கும்”

“நோ... நோ.. நீங்கள் வந்து எனது நோயாளர்களை இப்படிக் கலங்கவைப்பதை நான் அனுமதிக்க முடியாது”

“நீங்கள் இப்படிக் கூறினால் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின்கீழ் உங்களை அரஸ்ட் பண்ண வேண்டிவரும்”

தொக்டர் திகைத்துப்போய் நின்றார்.

இவர்கள் எப்படியெல்லாம் சட்டத்தைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்கிறார்கள். பயங்கரவாதம் என்றால் என்ன என்பதற்கு சட்டத்திலே எவ்வித வரைவிலக்கணமும் இல்லை. அதனால் தமது நடவடிக்கைக்குப் பாதகமான

ஒவ்வொரு செயலையும் பயங்கரவாதம் எனக்கூறி மனித உரிமைகளை மீறுகிறார்கள்.

“நான் ஒரு டொக்டர்... இப்படியெல்லாம் செய்து நீங்கள் என்னைக் கேவலப்படுத்துவது முறையில்லை...”

“சட்டத்தைப் பொறுத்தவரை எல்லோருமே சமமாக மதிக்கப்படவேண்டியவர்கள். இன்று டொக்டர்மார், விரிவுரையாளர்கள், மதகுருமார் இப்படிப் பலர் சட்டத்தின் கையில் அகப்பட்டிருக்கிறார்கள்” அந்த அதிகாரியின் குரலில் ஏனைம் தொனித்தது.

“.....”

“ம், இனிமேலும் நாங்கள் தாமதிக்க முடியாது! டொக்டர், நீங்கள் மட்டும் எங்களோடு வாருங்கள், மற்றவர்கள் யாருமே இடத்தைவிட்டு அசையக்கூடாது.”

வேறுவழியின்றி டொக்டர் முன்னே நடந்தார்.

முன் அறையில் நோயாளி ஒருவரும் இருக்கவில்லை.

“இந்த அறையில் யாருமே இல்லையா?”

“நேற்றுத்தான் இங்கிருந்த நோயாளி டிஸ்சார்ஜ் ஆகிச் சென்றார்”.

அதிகாரி அடுத்த அறைக்குச் சென்றான்.

கட்டிலிலிருந்து கிழவி பதட்டத்துடன் கீழே இறங்கினாள். அவளுக்கு இப்போது கால் நன்கு சுகமாகி நிலத்திலே ஊன்றுக் கூடியதாக இருந்தது.

“சரி அடுத்த அறைக்குச் செல்வோம்”

இவனை, இளைஞர் இருக்கும் பின்புற அறைக்கு அழைத்துச் செல்லக்கூடாது என டொக்டர் நினைத்துக் கொண்டார்.

ஓவ்வொரு அறையிலும் உள்ள நோயாளிகளை அந்த அதிகாரி கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டே வந்தான்.

சிவகுமாரனின் அருகே வந்தபோது அவனது சகோதரி பயத்துடன் எழுந்து நின்றாள்.

“இந்த நோயாளி எவ்வளவு காலமாக இங்கே இருக்கிறார்?”

“சுமார் மூன்று கிழமையாக”

இவருக்கு என்ன வருத்தம்.

“நியூமோனியா”

“எனக்கும் சிறுவயதில் நியூமோனியா வந்திருக்கிறது. ஆனால் ஒரு கிழமையில் சுகமாகிவிட்டது”

“நியூமோனியாவில் பலவகைகள் உண்டு. எல்லாம் ஒரு கிழமையில் சுகமாகிவிடாது....” டொக்டர் கூறினார்.

வரிசையாக இருந்த அறைகளைப் பார்த்து முடித்த பின்னர் வேறு எங்காவது நோயாளிகள் இருக்கிறார்களா? என அந்த அதிகாரி வினவினான்.

“இல்லை”

அதிகாரி சந்தேகத்துடன் பின்பக்கம் சென்றான்.

“அதோ அங்கே இரண்டு அறைகள் இருக்கின்றனவே...”

“ஆமாம்... அங்கேயும் இரண்டு அறைகள் இருக்கின்றன” டொக்டரின் தொண்டைக்குள் ஏதோ அடைப்பதைப் போல் இருந்தது.

இதயம் ஒரு கணம் நின்று துடித்தது.

அந்த அதிகாரி சந்தேகத்துடன் முதல் அறையின் கதவைத் திறந்தான். டொக்டர் பின்னால் நின்றார்.

வயிற்றோட்டத்தில் அவதிப்படும் அந்தச் சிறுவன் நித்திரையில் ஆழந்திருந்தான். எங்கே அந்தக் கிழவி

போயிருப்பாள். பார்த்தும் கதவு சாத்தப்பட்டிருந்தது. உள்ளே தண்ணீர் ஒடும் சத்தம்.

அதிகாரி வெளியே வந்தான்.

டொக்டர் மகேசனின் நெஞ்சு வேகமாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்கள் இருட்டிக் கொண்டு வருவதைப் போல் இருந்தது.

அதிகாரி அடுத்த அறைக்குள் நுழைந்தான்.

டொக்டர் மகேசன் தனது நெஞ்சைத் தடவினார். இதயம் கையை உதைத்துக் கொண்டு துடித்தது.

இனி வருவது வரட்டும் என நினைத்தபடியே டொக்டர் அதிகாரியைப் பின்தொடர்ந்தார்.

அதிகாரி உள்ளே சென்றதும் நோயாளியின் போர்வையை முரட்டுத்தனமாக இழுத்து விலக்கினான்.

அங்கே...

அந்தக் கிழவி படுத்திருந்தாள்!

இங்கே இவள் எப்படி வந்தாள்? டொக்டர் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார்.

கிழவி குறட்டைவிட்டபாடியே புரண்டு மறுபுறும் திரும்பிப்படுத்தாள்.

டொக்டரின் மூளை துரிதமாக இயங்கியது.

“இவள் ஒரு இருதய நோயாளி. உங்களைக் கண்டால் அதிர்ச்சியில் மூச்ச நின்றாலும் நின்றுவிடும் என நினைத்து உங்களை இங்கு அழைத்துவரப் பயந்தேன்... நல்ல வேளையாக இப்போது அவள் தூங்குகிறாள்” டொக்டர் மகேசன் கூறினார்.

“அப்படியா... சரி வாருங்கள்... இவள் எழுந்தாலும் எழுந்துவிடுவாள் அதற்குமுன் நாங்கள் செல்வோம்”

எனக் கூறியபடி வெளியே வந்தான் அதிகாரி டொக்டரின் நெஞ்சுக்குள்ளிலிருந்து நிம்மதியான பெருமுச்சொன்று வெளிவந்தது.

வெளியே வரும்போது முதல் அறையைக் காண்பித்து “இங்கே ஒரு சிறுவன் மட்டுந்தான் இருக்கிறான். அவனைப் பார்த்துக்கொள்ள யாருமில்லையா?” என அதிகாரி கேட்டான்.

“சிறுவனின் தாய்தான் அவனைக் கவனித்துக் கொள்வாள். இப்போது வெளியே எங்காவது சென்றிருக்கக் கூடும்”

அந்த அதிகாரி முன்புறம் வந்தான்.

மாலாவின் முகம் பீதியால் வெளிறியிருப்பதைக் கண்ட டொக்டர் மகேசன் அதிகாரியின் பக்கம் திரும்பி, “இனிமேலாவது இப்படி வீண்தொந்தரவு தராமல் இருப்பீர்களா? இத்துடன் இரண்டு தடவை எனது மருத்துவமனையைச் சோதனையிட்டு விட்டார்கள்” எனக் கூறினார்.

“ஜ யாம் சொறி...., எங்கள் கடமையைத்தான் நாங்கள் செய்கிறோம். சிலவேளாகளில் பொதுமக்களுக்கு இப்படி யான வீண் தொந்தரவுகளை நாங்கள் கொடுக்க வேண்டி நேர்ந்துவிடுகிறது”

அப்போது வெளிநோயாளர் பகுதியில் இருந்தவர்களைச் சோதனை இட்டுக் கொண்டிருந்த இரண்டு இராணுவத்தினர் தமது சோதனையை முடித்துக் கொண்டு அங்கே வந்தனர்.

“தாங் யூ டொக்டர், நாங்கள் போகிறோம்”

அந்த அதிகாரி வாகனத்தில் ஏறியதும் கற்றி நின்றிருந்த இராணுவத்தினர் தமது முற்றுகையை நிறுத்திவிட்டு ட்ரக்குகளில் சென்று ஏறினார்கள்.

ட்ரக்குகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் புறப்பட்டுச் சென்றன.

மாலா டொக்டரிம் கேட்டாள். “எங்க அந்த பாலா? இவங்கடை கண்ணிலை படேல்லையே?”

டொக்டர் மகேசன் ஆம் என்பது போலத் தலையாட்டினார். பின்பு அவளை அழைத்துக்கொண்டு இளைஞன் இருந்த அறைக்கு அவசரமாகச் சென்றார்.

கிழவி இப்போதும் இளைஞன் படுத்திருந்த கட்டிலில் படுத்துக் குறட்டை விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

டொக்டரும் மாலாவும் அவளாருகே சென்றனர்.

“ஆச்சி....” டொக்டர் மெதுவாகக் கூப்பிட்டார். மாலா ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“என்ன டாக்குத்தர், உவங்கள் போட்டாங்களோ?” எனக் கேட்டுக்கொண்டே எழுந்திருந்தாள் கிழவி.

அறையின் ஓரமாக வைக்கப்பட்டிருந்த சிறிய அலுமாரியின் பின்னால் இதுவரை நேரமும் ஒளிந்திருந்த இளைஞன் அவர்களது குரல்கேட்டு வெளியே வந்தான்.

“ஆச்சி என்னைக் காப்பாற்றியிட்டா டொக்டர்.... காப்பாற்றி யிட்டா....” அவனது குரல் தழுதழுத்தது; பேசமுடியாமல் தடுமாறினான்.

“நீ சும்மா இரடாமோனை.... விசர்ப் பொடியன்... இப்ப நான் பெரிசா ஏதோ செஞ்சபோட்டனே....?”

“என்னை நடந்தது சொல்லுங்கோ ஆச்சி” மாலா கிழவியின் கைகளை ஆதரவாகப் பற்றினாள்.

“உவங்கள் ஆமிக்காரர் வந்தவுடனை எனக்கு விளங்கிப் போச்சு... இவன் தம்பியைப் பிடிக்கத்தான் வாறாங்களென்டு... நான் உடனை ஒடியந்து இவனை அலுமாரிக்குப் பின்னாலை ஒளிக்கச் சொல்லிப்போட்டு, இந்தக் கட்டில்லை ஏறிப்படுத்துக் கொண்டன்”

“ஆங்கி, நீங்கள் எங்கள் எல்லாரையும் காப்பாற்றிப் போட்டியள்” டொக்டர் உணர்ச்சி பொங்கக் கூறினார்.

“இதென்ன டாக்குத்தர்... நீங்களே இந்தப் பெடியனை இங்கை வைச்சு துணிஞ்சு வைத்தியஞ் செய்யிறியள்... இவனைக் காப்பாத்த எல்லா முயற்சியும் எடுக்கிறியள்... அப்ப நான் ஒரு கிழவி. அதுவும் கிட்டடியிலை சாகப்போற கிழவி, இந்தப் பெடியனைக் காப்பாத்தக் கூடாதே....” கிழவி சர்வ சாதாரணமாகக் கூறினாள்.

“ஆங்கி, நீங்கள் செய்தது ஒரு பெரிய துணிச்சலான காரியம் ஆங்கி... உங்களைப் போலை துணிச்சலான தாய்மார்தான் இப்ப எங்கடை நாட்டு விடுதலைக்குத் தேவை.... விடுதலைப் போராளியருக்கு உற்சாகம் கொடுக்க உங்களைப் போல ஆயிரமாயிரம் தாய்மார் களத்திலை குதிக்கிற காலம் வந்திட்டுது ஆங்கி....” இளைஞன் கிழவியின் கால்களைத் தன் கண்ணீரால் கழுவினான்.

மாலா தனது தாலியை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள். அவளது கண்களில் நீர் முட்டி நின்றது.

கிழவி தனது தடித்த முக்குக் கண்ணாடியின் ஊடாக அனாயாசமாகப் பார்வையைச் செலுத்தியபடி கடைவாயில் வெற்றிலைத் துப்பல் வழிய பொக்குவாயைத் திறந்து சிரித்தாள்.

மாலாவின் கலங்கிய கண்களுக்கு, கிழவியின் உருவம் பெரிது பெரிதாகிக்கொண்டே வந்து அந்த அறையெங்கும் வியாபிப்பதைப்போல் தோன்றியது.

(முற்றும்)

பேசாம் பொருளைப் பேசும் நாவல்

இந்நாவலில் அரசியலே பேசுபொருளாக விளங்குகிறது. இவ்வகையில் தீவு ஒரு தனித்துவம் மிக்க நாவலாக அமைகிறது. தீவுவரை, நாவலில் பேசாம்பொருளை தீவு பேசுபொருள் ஆக்கியிருக்கிறது.

இந்நாவல் இலங்கைத் தமிழரின் இனப்பிரச்சினை பற்றி விரிவாகவும், விளக்கமாகவும் பேசுகிறது. இந்நாட்டின் இனப்பிரச்சினை பற்றி ஒரு முழுமையான பார்வையை வாசகரூக்கு தீவு தருகிறது. அதற்கேற்பப் பாத்திரங்களும் வார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒருகாலக்டத்து மக்களின் அரசியல், பண்பாடு, சிந்தனைகள், உணர்வுகள், செயற்பாடுகள் பற்றிக் கலைத்துவத்தோடு உணர்த்துகிறது. எந்தனையோ சிரசியல், வரலாற்று நூல்கள், கட்டுரைகள் மூலம் தெரிந்துகொள்வதைவிட, இந்நாவலின்மூலம் வாசகர் அறிந்துகொள்வதும், உணர்ந்துகொள்வதும் அதிகமாகவே தீருக்கின்றன. அவையே இந்நாவலின் வெற்றி எனலாம்.

- பேராச்சியர் துரை. மணோகரன்

***

அரசியல் நாவல் கொதிநிலத்தில் அதிர்வுகள் ஏற்படுத்தும் ஏரிமலை

இலங்கையின் இனமுராண்பாடுபெற்றிப் பேசுகின்ற அரசியல் நாவல்கள் சில அவ்வப்போது வெளிவந்திருப்பினும் உங்கள் கரங்களில் தவழ்கின்ற 'एरिमலை' என்ற இந்த நாவல் அவை அனைத்திலிருந்தும் நோக்கிலும் போக்கிலும் வித்தியாசமானதாக - தனித்துவ முடையதாக - முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பதாக - என்னால் கருதமுடிகின்றது.

....போர் நொடாங்கிய காலத்தில், குறிப்பாக யாழ்ப்பாண மக்களின் மனநிலை எவ்வாறிருந்தது? எந்தகைய அவலங்களை எதிர்கொண்டனர்? இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கிட்டும்போது மலையக மக்கள், முஸ்லிம் மக்கள் நிலை யாது? சிங்கள மக்களின் மனநிலையில் எவ்வாறு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தலாம்? என்று பல கோணங்களில் நின்று அகன்ற, ஆழமான, தெளிவான, திடமான பார்வையோடு இந்த நாவல் கட்டமைக்கப் பட்டிருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

...இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகள் பற்றியும் கூறப்படுகின்றன. கயநிற்ணைய உரிமைபற்றியும் பிரதேச சுயாட்சிபற்றியும் அவற்றிற்கிடையிலான வேறுபாடுகள் பற்றியும் மிகத்தெளிவாக விளக்கப்படுகின்றன. தீதியாதி திடங்களில் வெளிப்படும் நாவலாசிரியரது அரசியல் ஞானம் வியப்பளிக்கின்றது!

- பேராச்சியர் ச. யோகராசா

